

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR JIM QWILLERAN
MACERASI

Lilian Jackson
Braun

Kırmızı Gören Kedi



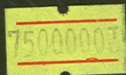
Maceraprest
kitaplar



ISBN 975-329-285-6



9 789753 292856



Maceranrest
kitaplar

Lilian Jackson Braun'un Oğlak'taki polisiyeleri:

Tersten Okuyan Kedi

Kanepe Atıştıran Kedi

Çenesini Tutamayan Kedi

Kırmızı Gören Kedi

Hazırlanan Brahms Dinleyen Kedi

"BİR JİM QWILLERAN MACERASI"

İngilizce aslından çeviren: Hande Canlı

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Kırmızı Gören Kedi-The Cat Who Saw Red / Lilian Jackson Braun İngilizce aslından çeviren: Hande Canlı

© Lilian Jackson Braun, 1986

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999

Blanche C- Gregory, Inc. New York, USA aracılığıyla yazar sözleşmesi yapılmıştır.

Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli Kapak tasarımı: Ulaş Eryavuz

Dizgi düzeni: Goudy 10/12 pt.

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Kasım 1999 ISBN 975 , 329 - 285 - 6

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/istanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

KIRMIZI GÖREN KEDİ

1

Jim Qwilleran, Basın Kulübü'nün yemek salonundaki iskemlelerden birine kendini atarcasına bıraktı. Gür bıyıklarının aşağıya doğru kıvrımı yüzündeki somurtuk ifadeyi daha da derinleştiriyordu.

Üzerindeki sıkıntının nedeni ne on sent artan içki fiyatları ne bulunduğu ortamdaki kasvetli ışıklandırma ne o iç karartıcı tahta döşemeler ne Cuma'dan kalma balık kızartmasıyla Cumartesi'den kalma bira kokusu karışımı ne de bir zamanlar eski eyalet hapishanesi olan bu binanın o kendine has rutubetli kokuşuydu. Qwilleran'ın derdi bambaşkaydı.

Daily Fluxion gazetesinin ödüllü yazarı, aynı zamanda bir elmalı turta ve biftek konosörü, şu anda dehşet ve umutsuzluk içersinde, kusmuk yeşili renkli sayfalara basılmış uzun bir liste okuyordu.

Fluxion'un konu editörü Arch Riker masanın karşı tarafından söze başladı. "Evet, herkes ne yiyor? Mönüde patates köftesi olduğunu görüyorum."

Qwilleran hâlâ burnunun üzerindeki okuma gözlükleriyle elindeki yeşil yapraklara basılmış listeyi tekrar tekrar okuyarak hazmetmeye çalışıyordu.

Fluxion'un fotoğrafçısı, Cins Bunsen, bir puro yaktı. "Ben bezelye çorbası, pirzola ve yanına da kızarmış patates istiyorum. Ama ondan önce bir duble martini alacağım." Qwilleran büyük bir sessizlik içinde o inanılmaz dokümanı okudu, bitirdi ve tekrar baştan okumaya başladı.

Patates yok. Ekmek yok. Kremalı çorba yok.

Kızartmalar yok.

Bir masabaşı gazetecisinin geniş rahat konturlarına sahip olan Riker söze girdi. "Ben hafif bir şeyler yemek istiyorum, mesela tavuk, börek ve kremalı tatlı. Sen ne yiyeceksin Qwill?"
Sos yok. Krema yok. Tatlı yok.

Qwilleran son derece içerlemiş bir durumda arkasına yaslanarak oldukça zorlama bir gülümsemeye, "Yalnızca yağsız köy peyniri ve yarım ekmek istemeyi düşünüyorum."

"Hasta olmalısın" dedi Bunsen. "Doktor Beane 15 kilo vermemi istedi."

"Sanırım o kritik yaşa geliyorsun" dedi fotoğrafçı neşeli bir sesle. Daha genç ve daha inceydi, bu konuda felsefe yapabiliirdi.

Qwilleran, artık belirgin bir biçimde kırılmış siyah gür bıyıklarını okşamakla yetindi.

Gözlüklerini çıkardı, saplarını büyük bir dikkatle katlayarak göğüs cebine koydu.

Bir parça ekmeğe tereyağı sürmekte olan Riker ise endişelenmiş görünüyordu. "Doktora gitmek nereden aklına geldi Qwill?"

"Aslında bir veteriner tarafından gönderildim" dedi Qwilleran, bir yandan da tütün torbasını çıkarmış, şuh kıvrımlı piposunu dolduruyordu. "Koko ve Yum Yum'u, dişlerini temizlettirmek için veterinerlere götürmüştüm. Siz hiç, bir Siyam kedisine ağzını açtırmayı denediniz mi? Sanki en mahrem yerlerine zorla girmeye çalışıyormuşsunuz gibi tepki veriyorlar."

"Kameramla orada bulunmayı çok isterdim doğrusu" dedi Bunsen.

"Koko ne yapmak istediğimizi anlayınca tam bir tüylü kasırgaya dönüştü. Veteriner onu boynundan yakaladı, yardımcısı ayaklarını tuttu ve ben de kuyruğunu kavradım. Ama Koko adeta ters yüz oldu ve kurtulmayı başardı. Bundan sonra tek hatırladığım, masanın üstünden fırlayıp köpeklerin kafesine doğru yönelmesi. Arkasında iki veteriner ve bir köpek bakıcısı çocukla birlikte kafeslerin etrafında deli gibi koşmaya başladı. Köpek havlamaları, kedi miyavlamaları ve insan çığlıkları! Koko birden yerden 2,5 metre yükseklikteki klimanın üzerine atladı. Eğer bir Siyam kedisi tarafından ciddi biçimde küfür edildiğini duymamışsan, hayatında hiç küfür duymamışsın demektir."

"Biliyorum!" dedi Bunsen. "O kedinin ambulans düdüğü gibi bir çığlığı var."

"Bütün bu keşmekeşten sonra bitkin düştüm. Veterinerin söylediğine göre bu kedilerin diş bakımından önce benim ciddi bir check-up yaptırmaya ihtiyacım varmış. Son zamanlarda tıknafes de oluyordum. Dolayısıyla önerisine uydum. Doktor Beane'e göründüm."

"Peki, kediyi oradan indirmeyi nasıl basardın?"

"Onu orada bırakarak dışarı çıktık, biraz sonra salınaa salına muayene odasına geldi, masanın üzerine sıçradı ve ağzını kocaman açarak güzelce esnedi!"

"Koko'ya bir puan daha" dedi Riker. "Peki, bütün bu olanlar olurken, dişi kedi ne yaptı?"

"Yum Yum içinde getirildiği sepette kalmayı tercih ederek sırasını bekledi."

"Ve herhalde deliler gibi gülmüştür" dedi Bunsen.

"İşte hepsi bu" diyerek bitirdi Qwilleran. "Bu yüzden şimdi bu berbat rejimdeyim."

"Bu rejime hiçbir zaman sadık kalamayacaksın."

"Hayır, kalacağım. Hatta ödül paramla bir baskül bile aldım. .. Ohio'daki bir kasaba doktorunun bürosundan antika bir parça.

Qwilleran, Daily Fluxion'un düzenlediği yazı yarışmasında ' bin dolarlık bir ödül kazanmıştı. Bütün ekip bu tutumlu bekârın parayı nasıl harcayacağını merak ediyordu.

"Paranın geri kalan kısmını ne yaptın?" diye sordu Riker. Ve alaycı bir tonla ekledi, "Kesin, eski karına göndermişsindir!"

"Miriam'a yalnızca iki yüz gönderdim, hepsi o kadar!"

"Seni enayi!"

"Miriam hasta."

"Olsun. Kayınpederin hayli zengin" diye hatırlattı Arch.

"Kendine yeni bir otomobil satın almalıydın. Ya da evine doğru dürüst mobilyalar alabilirdin."

"Jungtown'daki dairenin hiçbir eksiği yok ki!"

"Yani demek istiyorum ki, yeniden evlenmelisin. İşe banliyöde bir ev satın alarak başla, oraya yerleş."

Qwilleran bu öneri karşısında, oturduğu yerde büzüldü. Öğle yemeğinden sonra, üç adam büroya doğru giderlerken içten içe büzülmeye de devam etti. Bunun çeşitli nedenleri vardı. Bir kere köy peynirinden nefret ediyordu. Sonra Riker yemek boyunca evlilik konusunda uzatıp durmuş, Qwilleran da Riker'la eski arkadaş olduklarından sesini çıkarmamıştı. Sıkıntısının üçüncü nedeniyse Genel Yayın Yönetmeni'nin öğleden sonra yapacağı toplantıydı. Ne zaman patron toplantı yapmak istese, haberler kötü demektir. Zaten adamın kendisi Qwilleran'ı sinirlendirmeye yetiyordu. Çıkarı olduğu zaman gösterdiği, olmadığı zaman da geri çektiği sentetik bir dostluğu vardı.

Patronla randevu saati gelip çatığında, Qwilleran, Riker'la birlikte ön bürodan içeri girdi. "Merhaba Arch, merhaba Qwill" dedi yönetmen, bu durumlar için ayırdığı cıvık bir ses tonuyla. "Öğle yemeği nasıldı beyler, sizi kulüpte gördüm."

Qwilleran'dan hafif bir homurtu duyuldu.

Yönetmen oturmalarını işaret ettikten sonra kendi koltuğuna kuruldu. Yüzünde gururlu bir gülümsemeyle söze başladı. "Qwill senin için yeni bir projemiz var ve eminim bundan çok memnun kalacaksın" dedi.

Qwilleran'ın yüzü ifadesizdi. Memnun kalıp kalmayacağına ancak ayrıntılarını öğrendikten sonra karar verecekti.

"Qwill, herkes senin ekip içindeki en iştahlı adam olduğunu söylüyor. Ve bu özelliğin, şu an sana önereceğim iş için çok önemli. Bize yeni köşende, bal badem, zaman zaman da acı soslu yazılar yazacağına güveniyoruz. Anlayacağın dostum, seni 'gurme uzmanı' olarak görevlendiriyoruz."

"Bu da ne demek" dedi Qwilleran, boğuk bir sesle.

"Bu, şu demek dostum: Sana, lezzetli yemekler, güzel içkiler ve seçkin lokantalarla ilgili yazılar yazabileceğin bir köşe tahsis ediyoruz. Huxion'da bugünden itibaren iki kişilik açık bir hesabın var. Gittiğin yerlere bir misafir de davet edebilirsin." Yönetmen burada keserek Qwilleran'dan bir sevinç belirtisi bekledi.

Oysa Qwilleran yalnızca yutkunmakla ve onu süzmekle yetindi.

"Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun Qwill?"

"Bilemiyorum" diye yavaşça yanıtladı Qwilleran. "Biliyorsun iki yıldır hayli kilo aldım ve bugün sıkı bir perhize başlamıştım. Doktor Beane 15 kilo vermemi istedi."

Patronu yalnızca bir saniye kadar ufak bir şaşkınlık geçirdi. "Doğal olarak her şeyi yemek de şart değil" dedi. "Şundan biraz, bundan biraz tadarsın. Asıl hayal gücünü çalıştır. Sen işin inceliklerini iyi bilirsin. Ona bakarsan bizim 'yemek tarifleri' köşesinin editörü yumurta pişirmeyi bile bilmez ama şehirdeki en iyi yemek tarifi sayfasını o hazırlıyor."

"Şey..."

"Bu işi kıvıracağından en ufak bir şüphe duymuyorum." Bu kısacık iyi niyet gösterisinin sonunda yayın yönetmeninin yüzü o her zamanki düşünceli ifadesine döndü. "Gelecek Pazartesi başlamayı düşünüyoruz. Köşenin tanıtımını, senin fotoğrafını ve biyografini basarak Pazar günü yapacağız. Arch Avrupa'nın bütün mutfaklarını çok iyi bildiğini söyledi."

Qwilleran birden arkasına döndü: "Senin bundan haberin var mıydı Arch?"

Editör başını suçlu suçlu salladı ve "Şu bıyığını düzelttirip bir fotoğraf çektiysen çok iyi olacak. Çünkü eski resminde mide kanaması geçiriyormuşsun gibi bir halin var" dedi.

Patron ayağa kalkıp saatine bir göz attı. "Evet işte hepsi bu. Tebrikler Qwill!"

Kendi bölümlerine dönerlerken, Riker, "Şu rejimini birkaç hafta erteleyemez misin yahu! Percy'nin bu parlak fikri diğerleri gibi kısa ömürlü olacaktır. Morning Rampage'in iki hafta sonra bir gurme köşesi başlatacağını öğrendiğimiz için yapıyoruz bunu. Bu arada sen de krallar gibi yaşayabilirsin. Her gece bir başkasıyla yemeğe gider, eğlenir, üstelik de bir kuruş harcamazsın. Senin gibi tutumlu bir adam için hoş bir fırsat olmalı bu. Sen İskoç'tun değil mi?"

"İskoçyalıyım" diye homurdandı Qwilleran. "İskoç diye içkiye denir."

Qwilleran önce berbere, oradan da resim çektirmek ve yeni göreviyle ilgili Cins Bunsen'e yakınmak üzere fotoğraf stüdyosuna uğradı.

"Eğer yemeğe giderken bir arkadaşla ihtiyaç duyarsan, ben her zaman müsaitim" dedi fotoğrafçı büyük bir hevesle. "Ben yemek yerim, sen de not alırsın!" Sonra vesikalık fotoğrafını çekmek üzere, Qwilleran'ı sırtı dimdik olarak bir tabureye oturttu ve başını doğal olmayan bir açıyla yana eğdi.

"Riker beni çakı gibi göstermeni istedi" dedi Qwilleran kaşlarını çatarak.

Bunsen tek gözüyle kameranın objektifini kontrol etti. "Maalesef bu aşağı sarkmış bıyıklarınla karın ağrısı çeken bir av köpeğinden başka bir şeye benzeyemezsin. Bari biraz gülümse!" Qwilleran, sağ yanağında tek bir kası biraz oynattı.

"Neden Toledo Gömütleri'nde yemek yiyerek başlamıyorsun? Orası en pahalı yer. Ondan sonra yol üstündekilere geçersin" dedi Bunsen. Qwilleran'ın omuzlarını sola, çenesini ise sağa çevirdi. "Cennet Aşevleri hakkında da bir yazı hazırlamalı ve insanlara oraların ne kadar berbat olduğunu anlatmalısın."

"Gurme köşesini sen mi yoksa ben mi hazırlayacağım, söylesene!"

"Tamam, tamam, hadi biraz gülümse!" Kas yine biraz oynadı.

"Heey, kıpırdadın! Şimdi yeniden çekmek zorundayız... Söylesene, senin şu deli kedilerin bu yeni köşeyi duyduklarında nasıl bir tepki verecekler sence? Her gece o yaramazlara götüreceğin ziyafetleri düşün!"

"Bunu hiç düşünmemiştim doğrusu!" diye mırıldandı Qwilleran. Yüzü aydınlandı, Bunsen flaşı patlattı, fotoğraf çekildi.

The Fluxion'un yeni gurme yazarı görev turunun ilk durağı olarak şu seçkin Toledo Gömütleri'ne gitmeye karar verdi. Tabii Cins Bunsen'le değil... Adres defterindeki en gözde adlardan biri olan Mary Duckworth'u aradı.

"Çok üzgünüm" dedi kız. "Karayıpler'e gidiyorum. Bu geceki Gurme Kulübü'nün yemek davetini de bu yüzden geri çevirdim. Peki, sen benim yerime gitmek ister misin? Köşende yazabilirsin."

"Nerede bu yemek?"

"Maus Evi'nde, yerini biliyor musun?"

"Mause Evi'ni mi?" diye tekrarladı Qwilleran. "Bir restoran için hiç de iştah açıcı bir ad değil."

"Bu bir restoran değil" diye açıkladı Mary Duckworth. "Burası Avukat Robert Maus'un evi, M.A.U.S. Mickey Mouse ya da Miki Fare gibi ama o Alman imla ve telaffuzunu tercih ediyor. Kendisi son derece usta bir aşçıdır. Hani her gece Fransız bıçaklarını özenle kilitleyip kaldıran, bir sos hazırlarken içine ezbere otuz yedi çeşni karıştıran ve kendi maydanozunu kendi yetiştiren cinsinden. Anlatılanlara göre yalnızca tadına bakarak bir tavuğun sağ buduyla sol budunu ayırt edebiliyormuş "

"Nerede bu Maus Evi?"

"Nehir Yolu'nda. Geçmişte meşhur bir intihar olayına sahne olmuş garip bir bina. Belki bu işi sen çözebilirsin. Daily Fluxion için ne kaymak haber olur."

"Olay ne zaman olmuş?"

"Ah, daha ben doğmadan önce!"

Qwilleran bıyığına oflayarak, "Pek sıcak bir haber denemez" dedi.

"Sakın bu konuyu yemekte konuşma" diye uyardı Mary. "Robert bu konudan tamamen bezmiş durumda. Onu arayıp geleceğini bildireceğim."

Qwilleran hem üstünü değiştirmek hem de kedilerini beslemek için eve erken gitti. Önce kasaba uğrayarak biraz taze et almayı da ihmal etmedi. Daha merdivenleri çıkmaya başlamadan, o kedilere has içgüdüleriyle geldiğini farketmişlerdi. Onu beklerken görüntüleri iki somun ev ekmeğini andırıyordu. Kapıya doğru oturmuş, az kızarmış ekmek renginde iki topak kürkün altında, kahverengi bacaklar ve patiler hiç gözüküyordu. Ama kahverengi kulaklar dikilmiş, iki çift mavi göz daireye giren adamı sorguluyorlardı.

"Selamlar" dedi. "Bu gece erkenciyim. Biraz sabredin de size ne getirdiğimi görün." İki kedi de dikildi. "Yooo!" dedi Koko tok bariton sesiyle. "Mmmm" dedi soprano Yum Yum. Sonra kalın sözlüğün üzerine zıplayarak sevinç içinde, harap durumdaki kapağı tırmalamaya başladı. Bu sırada Koko da lakayt bir tavırla masanın üzerine çıktı ve daktilonun bir tuşuna basarak şeridin yerinden sıçramasına sebep oldu.

Qwilleran iki kediyi de sırayla okşadı. Koko'nun ipeksi sırtını sertçe sıvazladı, Yum Yum'un açık renk tüylerini ise nezaketle okşadı. "Nasılmış benim küçük sevgilim?" Qwilleran, hayatındaki hiçbir kadının asla ondan duymadığı ve Basın Kulübü'ndeki dostları duysalar herhalde kulaklarına inanamayacakları bir yumuşaklıkla konuşuyordu Yum Yum'la.

"Bu geceki mönünüz tavuk ciğeri" diye açıklama yaptı. Koko onu onayladığını belirtircesine daktilodaki sol marj ini düzeltti. Onun bu teknik yeteneği yeni ortaya çıkmıştı. Elektrik düğmelerini oynatabiliyor ya da kapıları açabiliyordu. En çok da daktiloyla büyülenmişti. Manivelası, tokmağı ve bir sürü tuşlarıyla müthiş bir aletti bu onun için.

Qwilleran bu gelişmeyi veterinerine aktarmıştı. "Hayvanlar da tıpkı çocuklar gibi çeşitli konulara merak sarabilirler" demişti veteriner. "Kediler kaç yaşında?"

"Hiçbir fikrim yok. Onları yanıma aldığım da çoktan büyümüşlerdi."

"Koko büyük olasılıkla üç-dört yaşlarında. Çok sağlıklı bir kedi, üstelik son derece de zeki görünüyor."

Bu yorum karşısında Qwilleran kabarık bıyığını gizlice düzeltti ve Koko'nun üstün yeteneklerinden söz etmemek için kendini tuttu. Gerçekten de yaşına göre erken gelişmiş Siyam kedisinin olağandışı dikkat ve keşif yeteneği vardı. Qwilleran, kısa bir süre önce polisi oldukça uğraştırmış olan bir cinayetin sırrını çözmüş ve bu konuda Koko'nun ne kadar büyük yardımı olduğunu ancak yakın dostlarıyla paylaşmıştı.

Qwilleran kediler için tavuk ciğerini doğradı ve onları biraz et suyunda pişirdi. Sonra da bu leziz yemeği onların sevdiği biçimde tabağa yerleştirdi; kırabilecekleri küçüklükte doğranmış parçaları tabağın kenarına dizip, ortadaki boşluğa da et suyunu döktü.

"Sizi şanslı şeyler" dedi. Her istediklerini bir gram şişmanlamadan yiyebiliyorlardı. O semiz görünümlü kahverengi tüylerinin altındaki vücutları yağsız ve kaslıydı. Oldukça zarif ve yumuşak adımlarla hareket etmelerine rağmen, arka ayakları çok güçlüydü, hiç kendilerini zorlamadan hafifçe sıçrayarak buzdolabının üstüne çıkabiliyorlardı.

Qwilleran bir süre onları izledi ve sonra, yeni göreviyle ilgili çalışmaya başladı. Daktilosunun başına oturarak restoranların bir listesini yaptı. Her zaman daktilosuna takılı temiz beyaz bir kâğıt bulundururdu. Bu hemen yazmaya başlamak için teşvik edici bir taktikti. Daktilodaki kâğıda bakarken, bir an elleri tuşların üzerinde durakladı. Yeni gözlüklerini takarak kâğıda daha yakından baktı: Sayfanın tepesine bir harf yazılmıştı.

"Aman Allahım, er ya da geç daktilo yazmayı becereceğini biliyordum" dedi, omuzunun üzerinden bakarak. Mutfaktan bir mırıltı duyuldu. Koko bir yandan bir parça tavuk ciğerini midesine indiriyor bir yandan da Qwilleran'a cevap yetiştiriyordu.

Bu büyük harfle basılmış bir T harfiydi. Klavye büyük harfe kilitli kalmıştı. Koko herhalde sol patisiyle "büyük harf tuşuna basarken, sağ patisiyle de T harfine basmıştı.

Qwilleran, Koko'nun yazdığı T harfinin yanına "oledo Gömüden" yazarak restoranın adını tamamladı. Sonra devam etti: Altın Pirzola, Stilton Otelindeki Az Pişmiş Salonu, sonra çeşitli yol kenarı lokantaları, etnik restoranlar ve bistrolar.

Sonra yemek için giyinmek üzere Daily Fluxion'a her zaman giydiği üniformayı üstünden çıkardı. İskoç kumaşından spor ceketini, kırmızı ekoseli kravatını, gri düğmeli gömleğini ve toprak rengi bol kesim pantolonunu çıkartmıştı ki, birden gözü boy aynasındaki görüntüsüne takıldı. Bu görüntüden hiç hoşnut olmamıştı. Yanakları toplamış, kollarındaki kaslar gevşemiş, bedeni iç bükey olması gereken yerlerde dışbükey olmuştu.

Bir umutla banyodaki antika tartıya koştu. Denge kolunda ağırlıkları olan eski tip bir tartıydı bu. Kol sert bir ses çıkararak yukarı çarptı. Qwilleran nefesini tuttu ve kol boyunca ağırlığı gezdirdi. Tereddütlü bir biçimde çeyrek kilo, yarım kilo, bir, iki, üç kilo çıktıktan sonra tartı

dengesine kavuştu. Üç kilo! Kahvaltıda greyfurttan başka hiçbir şey yememişti. Öğle yemeğini ise köy peyniri ile geçiştirmişti ve şimdi sabahki kilosundan tam üç kilo fazla idi. Qwilleran önce dehşete kapıldı sonra yılgınlık hissetti. Sonra da bütün sinirleri tepesinde toplandı. "Lanet olsun" dedi yüksek sesle. "Bu saçma sapan köşe yayımlanacak diye şişko bir fiçıya dönmeye hiç niyetim yok."

"Yooo" dedi Koko onaylarcasına.

Qwilleran aynada kendini yeniden gözden geçirmek amacıyla tartıdan indi. Görüntü tombullaşmış bedenine meydan okurcasına kararlar dikildi. Göğsünü şişirdi, karnını içine çekti. Birden kendini daha güçlü hissetmişti.

"Şu lanet olası köşeyi hazırlayacağım" dedi kedilere bakarak. "Beni öldürene kadar perhizi uygulamaya da devam edeceğim."

"Yoo, yooo" dedi Koko.

"Üç kilo daha fazlayım. Buna inanamıyorum!"

Tartılırken, Koko'nun hemen arkasında durduğunu ve ön patilerini tartının üstüne bütün ağırlığıyla bastırıldığını farketmemişti.

2

Jim Qwilleran, Pazartesi akşamı yemeğe gitmek için giyinirken yaşlanmaya başladığını düşünüyordu. Hayatında ilk kez okuma gözlüklerine ihtiyaç duyuyordu, bıyıkları ve gür saçları kırışmış, beli, yaşının kırk altı olduğunu hatırlatırcasına kalınlaşmıştı. Ama daha gece bitmeden kendini yeniden genç hissediyordu.

Bir taksi tutarak Robert Maus'un Nehir Yolu'ndaki evine doğru yola çıktı. Bu mekân, geniş bir alışveriş merkezinin, Joe Pike'in Deniz Ürünleri Barakası'nın ve buz pateni sahasıyla bir kereste deposunun epey gerisinde kalıyordu. Yat limanı ile Tenis Kulübü'nün arasında ürkünç bir taş binaydı.

Qwilleran bu binayı daha önce görmüş ve egzantrik bir mezhebin ayin yaptığı bir yer olabileceğini düşünmüştü. Anayoldan oldukça uzakta kalıyordu. Demir çitleri ve iki dönümlük bakımsız bahçesiyle oldukça terkedilmiş, gizemli bir Mısır tapınağını andırıyordu. Sanki hasar görmüş ve gelişigüzel onarılmış bir tapınak.

Sütunlarla çevrilmiş devasa kapı, adeta Nil kıyısında yapılmış bir kazıdan elde edilmiş olabilirdi. Diğer mimari ayrıntı-larsa farklı karakteristik özellikler taşıyordu. Georgia tarzı bacalar, üst kata yerleştirilmiş geniş fabrika camları, binanın bir tarafına eklenmiş garaj, diğer yanına yapılmış modern bir açık park ve sayısız yangın merdivenleri, düz çıkıntılar ve yanlış yerlere konulmuş yağmur olukları...

Qwilleran kapı tokmağını vurduğunda yankılı bir ses çıktı. Kapı gıcırdayarak açılana kadar, büyük bir sabırla bekledi. Karnı da açlıktan gurulduyordu.

İçeri girdikten sonra, yarım saat kadar bir süre pek kayda değer bir şey olmadı. Qwilleran'ı meraklı bakışlı, uzun ve kıvrıkcık favorili, narin yapılı genç bir adam karşıladı. Beyaz bir uşak forması giymiş olmasına rağmen bir elinde yarı dolu şampanya bardağı, diğerindeyse sigara vardı. Ayrıca ağaca çıkmış bir kedi gibi de sırtıyordu. "Maus Evi'ne hoş geldiniz. Siz şu gazeteci olmalısınız."

Qwilleran loş bir mağaraya benzeyen giriş holüne adımını attı.

"Mickey Fare şu an mutfakta" dedi. "Benim adım William." Sağ elini uzatmadan önce sigarayı ağzına aldı.

Qwilleran bu şirin garsonla -ya da uşak- ya da her neyse el sıkıştı. "Yalnızca William mı?" "William Vitello."

Gazeteci, genç yüze dikkatle baktı. "Vitello mu? Senin bir İrlandalı olduğuna yemin edebilirdim."

"Annem İrlandalı, babam kalyan. Ailem bir tencere gulaş karar karışıktır" diye ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle açıklamada bulundu William. "Hadi içeri gelin. Herkes Büyük Salon'da. Kafayı bulmakla meşguller. Sizi onlarla tanıştırayım."

Qwilleran'i oldukça karanlık, geniş bir salona götürdü. Burada meşaleler üzerine yerleştirilmiş mumlar ve şamdanlar yalnızca loş bir ışık yayıyordu. Ama Qwilleran, Mısır sütunlarının destek verdiği balkonu ve sfenkslerle çevrili muhteşem merdiveni net olarak seçebilmişti. Yer ve duvarlar çikolata renkli seramik karolarla kaplanmıştı. Sesler bu parlak yüzeye çarpıyor ve ürkünç bir uğultu meydana geliyordu.

"Söylememde bir mahsur yoksa, biraz ürkütücü bir yer" dedi Qwilleran.

"Bu gördüğünüz daha hiçbir şey değil."

Salonun tam ortasında, o azametli tavanın altında yemek için uzun bir masa ayrılmıştı. Ancak konuklar balkonun altında durmuş, kokteyllerini yudumluyorlardı. Burası nispeten daha sıcak bir ortamdı.

"Ne içersiniz? Şampanya ya da şeri?" diye sordu William. "Şeri tam bir bomba, sizi önceden uyarmak isterim."

"İçki almayayım" dedi Qwilleran. Cebinden piposunu ve tütününü çıkardı. Biraz pipo içerse midesindeki açlık çanları susardı belki.

"Bu geceki yalnızca küçük bir parti. Buradaki insanların çoğu zaten burada oturuyorlar.

Kızlarla tanışmak ister misiniz?" diye sordu William başıyla iki esmer kadını göstererek.

"Burada mı yaşıyorlar? Bu Maus nasıl bir yer böyle?"

Çocuk şaşkınlıkla ona döndü. "Burayı bilmiyor musunuz? Burası tuhaf bir pansiyondur. Bir zamanlar gerçek bir sanat merkeziymiş, balkonda stüdyolar varmış, arka taraftaysa çömlekçilik yapılmış. Ama bütün bunlar, burayı Mickey Maus devralmadan önceymiş. Ben de bir sığıntıyım burada. Bir sanat okuluna devam ediyorum, aynı zamanda da oda ve yemek karşılığında çeşitli bel kırıcı işlerde çalışıyorum."

"Yaptığın işler arasında çimleri biçmek yok galiba" dedi Qwilleran ön taraftaki bakımsız bahçeyi kastederek.

William abartılı bir kahkaha atarak gazetecinin sırtına bir şaplak indiriverdi. "Hadi gelin de Hixie ve Rosemary'le tanıştırayım sizi. Yalnız Hixie'ye dikkat etmelisiniz, yılmaz bir erkek avcısıdır."

İki kadın, meze dolu tabaklarla donatılmış büfenin yanında duruyorlardı. Rosemary Whiting pek yaşını göstermeyen, hoş, sessiz bir kadındı. Hixie Rice ise daha genç, daha canlı, daha tombul ve daha uzun kirpikliydi.

Hixie bir yandan içkisini yudumluyor bir yandan da kanepeleri midesine indiriyordu. Oldukça yüksek bir sesle, "Çikolata için deli oluyorum, çikolatalı kremaları, çikolataya batırılmış kurabiyeleri, kekleri, tartları... Kısacası çikolata, üç bardak şeker ve bir kalıp tereyağ ile yapılmış her şeyi çok seviyorum." Konuşmasını jambona sarılmış bir istiridyeyi ağzına atmak için yarıda kesti.

Qwilleran, Hixie'nin görkemli bir kadın olduğunu düşündü. Hixie'nin bütün vücudu portakal renkli dar elbisesinden fırlayacak gibiydi. Saçları çikolatalı sufle gibi tombul ve gamzeli yüzünün üstünde toplanmıştı.

Rosemary, Qwilleran'a bir tabak uzatarak, "Havyar?" diye sordu.

Qwilleran derin bir nefes aldı ve başını sallayarak reddetti.

"D vitamini açısından oldukça zengindir" diye devam etti Rosemary.

"Yine de teşekkür ederim, istemiyorum."

"Mickey Maus" diye söze başladı William. "Tam bir tereyağ hastasıdır. Soğukkanlılığını kaybettiği tek olay. Bir keresinde ufak bir brunch verirken evde yalnızca bir buçuk kilo tereyağı kaldığını farkedince ciddi biçimde panik olmuştu."

"Maalesef, hayvani yağlar..." diye yumuşak bir sesle konuşmaya başladı Rosemary. Ama Hixie onun sözünü keserek, "Çok fazla yemek yiyorum çünkü sıkıntılıyım. Ama zayıf ve huysuz bir kadın olmaktansa tombul ve neşeli olmayı tercih ederim." Kirpiklerini kırıştırdı ve diğer bir kanepeye doğru uzandı. "Bu geceki mönümüz nedir Willie?"

"Pek bir şey yok. Yalnızca kremalı suteresi çorbası, limon soslu midye, doldurulmuş tavuk göğsü, tereyağlı hindiba -hindibadan nefret ederim- ızgarada kızartılmış körili domates, yeşil salata ve crep suzet."

"Bu Charlotte'un tabiriyle 'bir lokma bir şey'" dedi Hixie.

William, Qwilleran'a açıklamada bulundu. "Charlotte hiçbir zaman yemek yemez. O yalnızca 'bir lokma bir şey' dediği bir şeyler yer. İşte Charlotte orada, beyaz saçlı, üzerinde beş kilo mücevher bulunan şu yaşlı kız."

Saçları toz şeker gibi bembeyaz yaşlı bayan iki koca göbekli centilmenle heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Centilmen beyler kadını ilgiden çok nezaketle dinliyor gibiydi. Qwü-leran, Sivil Sanat Komisyonu'ndan Penniman Kardeşler'i hemen tanıdı. Morning Rampage Penniman'ların sermayesiyle kurulmuştu. Sanat okuluna yüklü bir bağışta bulunmuşlar, şehrin park sisteminin planlanmasında da hatırı sayılır mali destek vermişlerdi.

Büyük Salon'da gergin bir biçimde dolaşan bir başka adam da oldukça tanıdıktı. Son derece yakışıklı bir yüzü, yüzünde, karşısına güzel bir kadın çıkar çıkmaz göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşen düşünceli bir ifade vardı. Görünümündeki şaşırtıcı şey tamamen tıraşlanmış kafasıydı.

Qwilleran diğer konukları incelemeye başladı. Koyu yeşil elbise giymiş kızıl saçlı alımlı bir kadın... hafif sakallı bir genç adam... ve birden onu gördü. Bir an için nefes almayı unuttu. İmkânsız! diye düşündü kendi kendine. Ancak, bu gür kestane rengi saçlar, bu incecik beden, hele o baştan çıkarıcı, çarpık gülümseme; hayır, yanılmış olmasına imkân yoktu.

Aynı anda kadın da Qwilleran'a doğru döndü ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriverdi. Qwilleran o an üst dudağında bir karıncalanma hissetti, bıyıklarına hafifçe dokundu. Kadın ona doğru yürümeye başlamıştı bile. Her zamanki gibi etekleri uçuşarak kayarcasına ilerliyordu. O tanıdık melodik sesiyle seslendi, "Jim Qwilleran, gerçekten sen misin?"

"Joy! Joy Wheatley!"

"Gözlerime inanamıyorum!" Birden kollarına atıldı.

"İzin ver de sana bir bakayım Joy! Biliyor musun, hiç değişmemişsin!"

"Ah, hayır değiştim." "Kaç yıl oldu?"

"Lütfen şimdi onu hesaplamayalım... Bıyığımı çok beğendim Jim, sanki seni eskisinden daha iri yarı gösteriyor."

"Yani şişman demek istiyorsun, çok naziksin. Her zaman çok naziktin zaten."

Kadın geri çekildi. "Ama her zaman değil, sana yaptıklarımı hatırladığımda gerçekten çok utanıyorum."

Qwilleran kadının yüzüne dikkatle baktı ve birden boğazının düğümlendiğini hissetti. "Seni bir daha göreceğimi hiç zannetmiyordum Joy. Ne yapıyorsun burada?"

"Ocak ayından beri burada yaşıyoruz. Eşimle ben bu binanın arkasındaki çömlek atölyesini işletiyoruz."

"Evlendin mi!" Qwilleran'ın bütün umutları bir anda suya düşmüştü.

"Şimdi soyadım Graham. Peki, sen burada ne yapıyorsun Jim?"

"Artık bana hiç kimse Jim demiyor. Son yirmi yıldan beri adım Qwill."

"Hâlâ Qwilleran'i W ile mi yapıyorsun?"

"Evet ve hâlâ dizgi ve düzelti yapan arkadaşlara karın ağırları veriyor."

"Peki, evlendin mi?" "Şu an evli değilim." "Hâlâ yazıyor musun?"

"Bir yıldan uzun bir zamandır Daily Fluxton'da çalışıyorum, hiç yazılarımı görmedin mi?"

"Unuttun mu, ben öyle pek okuyan bir insan değilim. Ayrıca kocam Fluxion'un sanat eleştirmenine çok kızıyor ve bu yüzden Morning Rampage okuyor."

"Bunca yıldır nerelerdedin Joy?"

"Çoğunlukla California'da. Sonra Bay Maus bizi buraya davet etti ve çömlek işine başladık. Konuşacak o kadar çok şey var ki! Mutlaka seninle... seninle... ne zaman..."

"Joy" dedi Qwilleran sesini alçaltarak. "Neden kaçtın?"

Kadın içini çekti ve önce bir yöne sonra diğer yöne doğru baktı. "Bunu sana sonra açıklarım. Önce şu sinirli kocam Bay G. kriz geçirmeden seni onunla tanıştırmalıyım" dedi acı bir gülümseyle.

Qwilleran salonun karşı tarafına baktığında, kendilerini izleyen uzun boylu, iri kemikli bir adam gördü. Dan Graham soluk havuç renkli saçları olan, âdemelması çıkık bir adamdı. Çilli derisi yüzündeki ve elindeki belirgin kemiklerin üzerinde gerilmişti. Aşınmış kadife ceket, ütüsüz gömleği ve sandaletleriyle kendisine kasıtlı olarak değişik bir hava vermeye çalıştığı hemen anlaşılıyordu. Tersine, böyle giyinmek ona harap bir hava vermişti.

Sinirli bir adam?.. Kesinlikle hayır.

Joy, Qwilleran'ı "eski bir sevgili" olarak tanıştırdığında Graham kısa bir selam verdi.

Qwilleran, Joy'un kendisini bu biçimde tanıştırtırken kullandığı tonda hınzırlıktan çok bir kin sezinledi. Galiba karı kocanın arasında kötü giden bir şeyler vardı. Bundan memnurluk duyduğu için birden utandı.

Dan Graham'a, "Eşinizi Chicago'dan, yıllar öncesinden tanıyorum. O zaman daha çocuktuk.

Ben onların komşusuydum. Şu anda Daily Fluxion'da çalışıyorum" dedi Qwilleran.

Graham bir şeyler mırıldandı. Çok hızlı konuşuyor, sözcükleri yutuyordu.

"Pardon?" dedi Qwilleran.

"Birsergihazır ediyoruz. Belkibizimiçinbirtanıtımhazırlaya-bilirsiniz."

"Bu tam bir karı-koca şovu olacak" dedi Joy. "İkimiz farklı stillerde çalışıyoruz. Umarım açılışa katılırsın Jim."

"Sanateleştirmeninizibeğendiğimisöyleyemem" diye mırıldandı kocası.

"Eleştirileribeşparaetmez."

"Kimse sanat eleştirmenini sevmez" dedi Qwilleran. "Gazetecilikte yapmak istemeyeceğim tek iş budur. Her neyse, Ortabatı'yı nasıl buldunuz Bay Graham?"

"Bu şehre iki sent vermem" dedi çömlekçi. Qwilleran'ın kulakları onun hızlı konuşmasına ve artık demode olmuş klişeleri özgürce kullanmasına alışmaya başlamıştı. "New York'ta çalışmayı düşünüyorum ya da belki de Avrupa'da."

"Eh, bense ülkenin bu kısmını çok seviyorum" dedi Joy meydan okurcasına. "Burada kalmak istiyorum." O her zaman her şeyi çok severdi zaten. Qwilleran onun sınırsız coşkusunu hatırladı birden.

Graham akşam yemeği için hazırlanmış masaya göz attı. "Ne zaman bir şeyler yiyeceğiz Tanrı aşkına? Bir atı bile yiyecek kadar açım" dedi, boş bir şampanya kadehini sallayarak. "Bu adamlar önce sizin iştahınızı açıyorlar ama sonra ortalarda hiç görünmüyorlar."

"Biliyor musunuz" dedi Qwilleran, "Henüz ev sahibimizi görmedim."

Joy onun elini kavrayarak, "Görmedin mi? Dur seni mutfağa götüreyim, Robert Maus lokum gibi bir adamdır."

Kadın onu Büyük Salon'un arka tarafında kalan düşük tavanlı bir koridordan geçirdi. Elini sıkıca tutuyor ve ona gereğinden daha yakın duruyordu. Bilinçli bir sessizlik içersinde yürüdüler.

Mutfak oldukça büyük, gösterişli bir mekândı. Şifalı otların ve sıcak şarabın kokusu enfesti doğrusu. Seramik karoyla döşenmiş yerleri, krişli tavanı ve muhteşem şöminesiyle bu mekân, Qwilleran'a Normandy'de görmüş olduğu mutfakları hatırlatmıştı. Bakır kaplar, tavandan asılı kurutulmuş dereotu ve biberiyeler, bıçak ile satırların dizilmiş olduğu meşe bıçaklık. Açık raflarda ise omlet tavaları, sufle tabakları, bakır kâseler, bir balık buğulama tenceresi, salata sepetleri ve Qwilleran'ın tanımadığı, gizemli birkaç mutfak aleti daha...

Bu mekâna oldukça hâkim, uzun boylu, iri yapılı, orta yaşlı adam, tertemiz beyaz gömleği, sade kravatı ve altın kol düğ-meleriyle dikkat çekiyordu. Yüksek Mahkeme hâkimlerine mahsus vakur bir tavrı vardı. Sırtındaki hafif kambur nedeniyle sanki nazıkçe selam veriyor gibi görünüyordu. Belinden aşağı uzun bir mutfak önlüğü bağlamış, hamur yoğurmakla meşguldü.

Joy Graham onları tanıştırdığında, Robert Maus unlu ellerini göstererek, özür diledi ve biraz düşünceli, ölçülü bir ses tonuyla, "Nasıl... sınız?" diye sordu.

Maus'a, son derece nazik bir biçimde, kısa emirler verdiği beyaz üniformalı bir kadın yardım ediyordu. "Şunu dondurun lütfen... Rica etsem sosu hazırlar mısınız... Şimdi de tavuğu alayım Bayan Marron. Teşekkür ederim."

Maus oldukça büyük, keskin bir bıçak kullanarak tavuk göğüslerini ustaca, kemiklerinden ayırmaya başladı.

"Sanki intikam alıyormuşsunuz gibi kullanıyorsunuz bıçağı " dedi Qwilleran.

Maus cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Bu beni oldukça... tatmin ediyor" dedi, bıçağı ete daldırarak aletin yassı ucuyla tavuk göğsüne bir darbe daha indirdi. "Sannısaklar lütfen Bayan Marron"

"Burası olağanüstü bir bina" dedi Qwilleran. "Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim."

Bu yorumdan sonra konuyu uzunca bir süre düşünen avukat sonunda, "Bunu bir 'mimari felaket' olarak tanımlamamızın çok büyük bir yanlış olmayacağı kanısındayım. Mimarının hakkını yemek, yapmak isteyebileceğim en son şey ancak şunu da gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki estetik bilincinin, coşku ve teknik bilgisinin çok gerisinde kalmış olduğuna inanıyorum"

"Ama yukarıdaki daireler çok hoş döşenmiştir" dedi Joy. "Bay Maus, Jim'i balkona çıkarabilir miyim?"

Maus nezaketle başını sallayarak cevap verdi: "Siz arzulu-yorsanız, tabii... Sanırım Altı Numara'nın kapısı kilitli değil."

Qwilleran daha önce "Altı Numara" gibi bir yer kesinlikle görmemişti. Girdikleri bu stüdyo daire tam tamına iki kat yükseklikteydi. Dış duvarın yarısı pencereydi ve pek çok küçük camın birleştirilmesiyle yapılmıştı. İlkbahar güneşinin batarken arattığı kavuniçi parlaklık odanın içini muhteşem bir renkle donatıyordu. Çalışma masasının arkasındaki üç ufak camın herbirinde ayrı bir gökkuşağı oluşmuştu.

Qwilleran bıyığına doğru üfledi. "Bu mobilyaları çok beğendim! Ağır, hatta görünüş olarak ortaçağdan kalma izlenimi veren oymalı ferforjeler..."

"Eşyalar Ham Hamilton'a ait" dedi Joy. "Etkileyici, öyle değil mi? Nerede yerleşeceğini kesinleştiren bunları aldirtacak."

"Taşındı mı demek istiyorsun?"

"Florida'ya tayin oldu, bir marketler zincirinin alım satım işleriyle ilgileniyor."

Qwilleran daireyi alıcı gözüyle inceledi. Özellikle büyük siyah beyaz ekoseli kanepeyi, duvara gömülü kitaplığı ve -bir de ne olsun!- beyaz ayı postu kilimi. "Burası kiralık mı?" diye sordu.

Bu soru karşısında Joy'un gözleri parlamıştı. "Gerçekten ilgileniyor musun? Burada yaşamak ister misin?"

"Bu kiraya bağlı ve ayrıca başka şeyler de var." Qwilleran Koko ve Yum Yum'u kastediyordu.

"Hemen Bay Maus'a soralım."

İşte bu onun çok iyi tanıdığı Joy'du. Ani kararlar almak ve hiç vakit kaybetmeden harekete geçmek, onun en iyi bildiği özellikleriydi.

"Hayır, yemek bitene kadar bekleyelim. Bana biraz düşünmek için izin ver."

"Ah, Jim" diye bağırdı Joy ona sarılarak. "Bütün bu yıllar boyunca seni çok düşündüm."

Qwilleran onun kalp çarpıntılarını duyuyordu. "Neden kayboldun? Neden hiç açıklama yapmadan beni öylece bırakıp gittin? Neden bana hiç yazmadın, hiçbir açıklama yapmadın?" diye fısıldadı.

Joy geri çekildi. "Bu çok uzun bir hikâye. Hadi şimdi yemeğe inelim" dedi, Qwilleran'ın kalbine takla attırmayı daima başarmış o çarpık gülümsemesiyle.

Büyük meşe masa, ağır seramik tabaklar, gümüş çatal kaşık ve ağır, işlenmiş demir şamdanlarla donatılmıştı. Qwilleran, Hixie Rice ve kendini Charlotte Roop diye tanıtmış olan beyaz saçlı kadının arasında, kendisine ayrılan yere oturdu. Joy ise masanın uç kısmında,

Basil ve Bayley Penniman'ın arasında oturuyordu. Bu durumda Qwilleran'la iletişimi ancak gözleriyle kurabilirdi.

Qwilleran'ın tam karşısında, kolayca gülümseyen, dazlak bir vahşi oturuyordu. Adam hafifçe kalktı, sağ elini kalbinin üzerine koyarak masanın üzerinden eğildi. "Adım Max Sorrel."

"Ben Daily Fluxion'dan Jim Qwilleran. Sizi daha önce hiç görmüş müydüm?"

"Bir restoranım var: Altın Pirzola." "Evet, orada bir akşam yemeği yemiştin."

"Kuzu kızartmasının tadına bakabildiniz mi? Bu bizim spe-sialitemizdir. Bu yemeği her yaptığımızda inanın zarar ediyoruz." Restoran sahibi bir yandan konuşurken, diğer yandan da çatalını, bıçağını peçetesiyle parlatıyordu.

Kaşıklar kaldırıldı, Qwilleran suteresi çorbasının tadına baktı ve gerçekten nefis olduğunu düşündü. Ancak hepsini içecek kadar iştahı kendinde bulamadı. Mutluluk iştahını kapamıştı. Akli ve gözleri sürekli Joy'daydı. Şimdi neden şeffaf tenli, uzun saçlı kadınlara ilgi duyduğunu daha iyi anlıyordu. Bu gece Joy'un o kahverengi gür saçları örülmüş ve başının üzerine bir taç gibi oturtulmuştu. Qwilleran onun çocukken kendine perdelik kumaştan romantik ama uyduruk giysiler yaptığını hatırladı. Ne deli bir çocuktu Joy! Şu an üzerindeki elbise de o dönem giydikleri gibi vücudunu sarıyordu.

William konukların sağ tarafından önlerindeki çorba kâselerini aldı, sol tarafından midye dolu tabakları verdi. Bardaklara beyaz şarap doldurdu. Bir yandan da hafifçe ısıklık çalıyordu. Servisi bitirdikten sonra o da teyzaz ceketiyle misafirlere katıldı ve o canlı, deli dolu tavırlarıyla hemen bitişğinde oturanları tekeline aldı.

"Biraz alışılmışın dışında bir durum" dedi Qwilleran, Hixie'ye.

"Robert her şeye izin verir" dedi Hixie. "Kendisi oldukça resmi görünür ama dünyalar tatlısıdır. Biraz tereyağ alabilir miyim?"

"Sen nasıl oldu da burada yaşamaya başladın?"

"Gıda sektörüyle iş yapar bir ajansta metin yazarıyım. Gıdayla ilgili bir işiniz yoksa Robert size oda kiralamaz. Mesela Bayan Roop bir restoran işletmecisidir."

"Evet, Cennet Aşevleri'nden birini ben işletiyorum" dedi Qwilleran'ın solunda oturan kadın, kolundaki bileziklerini sallayarak. Ufak tefek, hareketli bir kadındı ve büyük ihtimalle emeklilik yaşına yaklaşmıştı. Üzerinde, ne olduğu pek anlaşılmayan bol mücevher vardı.

"Yaklaşık 40 yıl önce Bay Hash-man'ın yanında çalışmaya başladım. Daha önce ise rahmetli Bay Penniman'ın yanında sekreterdim, dolayısıyla gazetecilik işinden biraz anlarım. Gazetecileri gerçekten takdir ederim. Onlar sözcük ustalarıdır." Sonra da, "Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz" diyerek kocaman çantasının dış gözünden bir bulmaca çıkardı. "Sevgi anlamına gelen ve a ile başlayan dört harfli sözcük nedir?"

"A'l'i-k olabilir" diye cevap verdi Qwilleran.

Bayan Roop kaşlarını çatı. "Alık mı?"

"Bu Arapça bir sözcüktür ve Al-ık diye okunur."

"Ah, evet" dedi kadın. "Siz bir dahisiniz." Sözcüğü dikey karelere yazıverdi.

Tavuk servisi yapıldı. Qwilleran buna da kolaylıkla karşı koyabildi. Yemeğiyle oynayarak etrafındaki konuşmaları dinlemeye devam etti.

"Biliyor musunuz, yer mantarlarının kilosuna yetmiş beş dolar istiyorlarmış" dedi Sorrel.

Kızıl saçlı şöyle diyordu: "Mountclemens bir dolandırıcıydı biliyorsunuz. O meşhur İstakoz salatası konserveden yapılmış meğer."

"Bu binanın tavan arasında o kadar çok eğleniyorum ki. Tozlu bir konsolda saklanmış eski mektuplar ve defterler buldum" dedi Joy, Basil Penniman'a.

"Bir avuç buğday göbeğini istediğiniz her şeye koyabilirsiniz. Sağlığınız için çok iyidir" diyordu Rosemary Whiting.

"Karides kokteylinin son derece demode olduğunu artık herkes biliyor" dedi Hixie.

Ve Joy, "Tavan arasında ne bulduğumu bilseniz çok şaşırırsınız. Çok sayıda kişiyi son derece üzebilir" diye devam etti.

Keçi sakallı adam ise yemek pişirmeyle ilgili bir sırrını açıklıyordu: "Peyniri her zaman elimde rendelerim. Asiago'nun içinde bir parça rendelenmiş parmak lezzete lezzet katar." Maus ise sofranın başına oturmuş, sessizce her yemeğin tadına bakıyor, gözlerini boşluğa dikeyyor, dudakları ve diliyle yiyeceklerin lezzetini değerlendiriyordu. Bir ara, "Bence croûte tam kıvamında değil" dedi.

"Kesinlikle doğru değil! Muhteşem olmuş" diye rahatlattı onu Bayan Roop ve Qwilleran'a dönerek, "Bay Maus çok usta bir aşçıdır. Bir keresinde gözlerini çıkarmadan bir domuzu fırında pişirmeyi başarmıştır. Düşünebiliyor musunuz?" dedi.

Qwilleran herkesin dikkatini çekmek için biraz sesini yükselterek, "Bayan Graham'ın da son derece usta bir aşçı olduğunu biliyor muydunuz? Daha on yedi yaşındayken muzlu kek yapmayı denemişti ve eyalet çapında yapılan kek yarışmasında birinci olmuştu."

Joy hoş bir biçimde kıpkırmızı oldu.

"Gençken olmuş bir şeydi canım. İçinde muz, hindistan cevizi, çilek, çikolata, şekerleme ve çırpılmış krema vardı."

"Aşçılığı hakkında çok şey bilmiyorum. Ama onun çok iyi bir çömlekçi olduğunu biliyorum. Bu yemek takımını o yap-tı" dedi Max Sorrel çatalını tabağına vurarak.

"Bana böyle bir sipariş vermesi Bay Maus'un her zamanki cömertliğinin bir örneğidir" dedi Joy.

Qwilleran kahverengi kenarları ve benekleri olan gümüş gri kalın tabaklara baktı. "Bütün bu tabakları sen mi yaptın?" Elle mi? Kaç tane yaptın?"

"Yirmi dört kişilik servis için yaptım."

Sorrel yüzündeki o zafer dolu gülümsemeyle ona baktı. "Bunlar bir harika tatlım, eğer bir milyoner olsaydım restoranım için bütün tabakları senin yapmanı isterdim."

"Çok tatlısın Max."

"Bunları yapmak ne kadar sürdü" diye sordu Qwilleran.

"Mmmm, bunu söylemek biraz zor..." diye söze başladı Joy.

Dan Graham birden oldukça yüksek bir sesle araya girdi. "Bu hiçbir şey değil. Ben California'da bir film çekimi için altı yüz parça yapmıştım."

Konuşması bir anda havayı elektriklendirmişti. Kimse cevap vermeden salatasına doğru eğildi. Birdenbire herkes marulun yapraklarıyla uğraşmaya başladı.

"Ayrıca size bir şey daha söyleyeyim" diye ekledi Graham. "Wedgwood, Rus Katerina için tam dokuz yüz altmış iki parça yapmıştı."

Masaya bir sessizlik çökmüştü. Birden William, "Yemekten sonra briç oynamak isteyen var mı? Hazmı kolaylaştırır" dedi.

3

Qwilleran evine gidip dul ev sahibesine oradan taşınacağını söylediğinde, kadının gözleri doldu. Bir sonraki ayın kirasını da ödeyince Bayan Cabb dayanamayarak ağladı.

Maus Evi'ndeki kira, Zwinger Sokağı'nda ödediği kiradan daha yüksekti ama sofistike bir mutfak yeni köşesi için oldukça yararlı olabilirdi. Hem kediler de, o güzel ayı postunu çok beğeneceklerdi. Ancak Qwilleran oraya taşınmasının gerçek nedenini çok iyi biliyordu!

Eski dairesine girdiğinde, kediler sedirin üzerinde uyuyordu. Onları okşayarak uyandırdı.

Koko gözlerini açmadan Yum Yum'un burnunu yaladı. Yum Yum da Koko'nun kulağını yaladı. Koko kendi patisini yaladı, Yum Yum'da o zımpara kâğıdı diliyle Qwilleran'ın elini. Onlara Maus Evi'nden getirdiği limon soslu midyeleri verdi. Sonra da Arch Riker'ın evine telefon etti.

"Arch umarım seni uyandırmadım" dedi. "Bu gece hayatıma kimin yeniden girdiğini asla tahmin edemezsin... Joy!"

Hattın öbür ucunda, inanmazlık kokan bir sessizlik oldu. "Joy Wheatley değil herhalde!"

"Şu anda ismi Joy Graham, evlenmiş!" "Ne yapmış?.. Nerede gördün onu?"

"O ve eşi seramik sanatçısı. Buraya California'dan gelmişler."

"Joy bir sanatçı mı olmuş?"

"Nehir Yolu'nda bir atölyede oturuyorlar, ben de onlarla,] aynı binada bir daireye taşınıyorum."

"Dikkatli ol" diye uyardı Arch.

"Hemen bir sonuç çıkarma, o iş çoktan bitti." "Nasıl görünüyor?"

"Güzel, her zamanki gibi çok şirin ve her zamanki gibi tez-canlı- Hamlesini şimdi yapıyor, konuyu sonra düşünüyor." "Ne... ya da neden olduğunu açıkladı mı?" "O kadar uzun konuşacak vaktimiz olmadı."

"Bu bomba gibi bir haber yahu. Hele bir Rosie'yi uyandırırım da ona da anlatayım."

"Yarın öğle gibi görüşürüz" dedi Qwilleran. "Büroya gelmeden önce biraz alış veriş yapmak istiyorum. Kendime baharlık bir şeyler bakacağım. Bir kaç yeni kıyafet fena olmaz."

Kravatını çözdü, fırlattı ve kendini rahat bir koltuğa atarak tatlı anılara daldı: Joy'un, teyzesinin mutfağında ekmek pişirirken, elindeki yara bandını hamurun içinde kaybetmesi, uzun saçlarını dikiş makinesine kaptırması gibi. Daha küçük bir çocukken Joy'a şiirler yazmıştı. Joy.... toy... soy... Qwilleran başını salladı. Joy'un, hayatına bu kadar zaman sonra tekrar girmesi inanılır gibi değildi!

Salı sabahı, bahar kokulu bir gündü. Kazanmış olduğu ödül parasıyla bir çift ayakkabı ve uzun zamandır giymekte olduğundan daha modern kesimli bir takım satın aldı. Öğleyin Arch Riker'la yemek yediler, Chicago'daki acemi gazetecilik günlerini andılar. O zamanlar Joy'la Qwilleran, Rosie'yle de Riker, iki çift, birlikte çok dolaşmışlardı. Öğleden sonra da Qwilleran tanıdığı bir antikacıdan bir steysin ödünç alarak eşyalarını Maus Evi'ne taşıdı.

Koko ve Yum Yum her iki taraftan hava deliği açılmış bir konserve kolisinde yolculuk yaptılar. Yol boyunca kutu sallandı, içerden sürekli tekmelendi, hırıltılar ve tıslamalarla dolu bir kargaşa yaşandı. Koko bir strateji ustası olarak ne zaman dikkat çekmek istese, Yum Yum'u öldürüyormuş gibi davranırdı. Bu minyon dişi de onun gönüllü suç ortağıydı. Ama Qwilleran bu oyunu öğrenmişti, artık aklanmıyordu onlara.

Kâhya kadın, Bayan Marron, Qwilleran ile konserve kolisini Maus Evi'ne kabul etti. Üzgün ifadeli, donuk gözlü, soluk benizli bir kadındı. Yorgun adımlarla onları Büyük Salon'dan geçirdi.

"Altı Numara'yı iyice temizledim" dedi kadın. "William da geçen hafta duvarları silmişti. Okuldan geldiği zaman eşyalarınızı yukarı çıkaracak."

Öğleden sonra güneşi temizliğin kusursuzluğunu kanıtlamak istercesine o geniş stüdyo penceresinden içeri giriyordu. Yerdeki kahverengi seramik karolar pırıl pırıldı. Koyu renk meşe mobilyalar cilalanmıştı. Pencere camları da yine ıslık ısıldı. Bayan Marron, İtalyan stili kepengi -eskiden sanatçıların sevdiği pilili bir brandaydı bu- indirdi. "Bay Maus yemekleri hangi zamanlarda istediğinizi söylemedi. Burada herkes farklı zamanlarda çalışır, gelir ve gider yemek yer ya da bazen yemezler" dedi.

"Kahvaltılarımı her sabah isterim, diğer yemeklerle ilgili olarak da sizi gün be gün haberdar ederim" dedi Qwilleran. "Beni bu akşam da yemekte sayabilirsiniz.. Bu telefon çalışıyor mu?" "Hattın çalışması için telefon şirketini arayacağım." Birden yerinden sıçradı. "Ah! O kutunun içinde ne var böyle?"

Qwilleran'ın masanın üzerine koymuş olduğu konserve kolisi sallanmaya, titremeye başlamıştı. Üstelik de doğaüstü sesler çıkarıyordu.

"İki Siyam kedim var" diye açıkladı gazeteci ve bu dairenin dışına çıkmayacaklarından emin olmak istiyorum Bayan Marron."

"Pahalı şeyler mi?"

"Onlar benim için çok değerli ve başlarına bir şey gelsin istemem. Lütfen temizlik için geldiğinizde dikkatli olun."

Kâhya kadın ayrıldığında Qwilleran kapıyı kapadı, kapının mandalını ve kilidini denedi.

Masanın arkasındaki üç küçük kanatlı pencereyi de denetledikten sonra banyo penceresini, hava menfezlerini ve bunlara benzer, inatçı bir kedinin dışarı çıkmasına izin verecek ne varsa her şeyi gözden geçirdi. Sonra konserve kolisini açtı.

Kediler başlarını iki yana sallayarak temkinli adımlarla çıktılar. Sonra ortak bir kararla beyaz ayı postuna doğru seyirttiler, kuyrukları aşağıda, karınları yerde bir süre postu kokladılar. Hayvan saldırmak ya da geri çekilmek gibi bir tepki vermeyince Koko cesurca, kafasını açılmış ağzın içine soktu. Dişleri kokladı ve cam gözlere dikkatlice baktı. Yum Yum da zerafetle postun üzerine kuruldu. Biraz sonra beyaz kürkün üzerinde gerçek bir zevk ve coşkuyla yuvarlanıyorlardı.

Qwilleran'ın gözleri bir süre dairenin içinde herhangi bir açık var mı diye gezindi ve sonunda kediler için tamamen güvenli bir yer olduğuna emin oldu. Yatak, iki geniş gardırop arasına konmuş kaptan ranzasıydı, dolayısıyla meraklı oda arkadaşları somyanın telleri arasına giremeyeceklerdi. Yum Yum'un çiğneyebileceği hiçbir bitki yoktu. Masanın üzerindeki lamba bir kedi kovalamacası esnasında olduğu yerde kalmayı başaracak kadar ağırdı.

Eğlence unsuru olarak pencere çıkıntılarına gelen güvercinler vardı. Meşe yemek masası ise kedilerin mavi yastığını ısıtabilecek, güneş alan bir yerdeydi.

"Bence burası çok güzel" dedi Qwilleran kedilere. "Sizce de öyle değil mi?"

Yanıt banyo tarafından geldi. Koko sevinç içinde bağılıyor, kulak paralayıcı sesinin karo duvarlarda yankılanmasıyla eğleniyordu.

Gazeteci de içinde bir coşku hissetti. Hatta bu mutluluk öğle yemeğinde alacağı kalorilerin yerine bile geçti. Bir gece önce Joy'la karşılaştığından beri, açlık duyguları körelmişti. Daha şimdiden kendini zayıflamış hissediyordu. Joy'un atölyede olup olmadığını merak etti. Onu ziyaret etmek mi, akşam yemeğinde karşılaşmak mı daha uygun olurdu?

Birden üst cebindeki tavuk konservesini hatırladı. Ufak mutfakta bir konserve açacağı buldu. Tavuk parçalarını el yapımı bir taş tabağa yerleştirirken kapı vuruldu. Melodik bir vuruştı bu. Gelen Joy olabilir miydi? Tabağı hızla banyoya, yere bıraktı, kedileri çağırdı ve kapıyı üzerlerine kapadı. Kapıyı açmadan önce banyo aynasında kendisine bir göz attı, kravatını düzeltti, elini bir iki kere saçlarından geçirdi, yüzünde neşeli bir ifadeyle kapıyı açmak için harekete geçti.

"Merhaba" dedi William sırtarak. Elinde bir bavul ve bir koli de kitap vardı.

"Ah, sen miydin?" dedi Qwilleran. Yüzü her zamanki ciddi ifadesini aldı. "Teşekkür ederim. Onları herhangi bir yere bırakabilirsin."

"Bütün binada en iyi daireyi sen kaptın" dedi delikanlı, odanın içinde salına salına yürüyerek.

"Miki Fare senden ne kadar kira alıyor?"

"Arabada başka kutular da var" dedi Qwilleran. "Bir tartı ve oldukça büyük ve ağır bir kalkan var. Bir de daktilo. Lütfen onları getirir misin?" Kitaplarını koliden çıkarmaya ve odanın diğer ucundaki kitaplığa yerleştirmeye başladı.

William pencereye doğru yürüdü. "Güzel bir manzaran var, Marina'daki bütün çılgın partileri izleyebileceksin... Briç oynar mısın?"

"Pek yeteneğim yok" diye mırıldandı Qwilleran.

"Hey, bunca ağır şeyi gerçekten okuyup bitirdin mi?" Delikanlı elinde, Qwilleran'ın on sente bir sahaftan satın aldığı, Toynbee'nin bir kitabını tutuyordu. "Benimse tek okuduğum polisiye romanlar... Heyy! Bu da neydi?"

Banyodan kulakları tırmalayan bir çığlık geldi.

"Kedilerden biri. Onların tuvalet kutuları arabada kaldı. Ayrıca bir torba da kum olacak. Önce onları getirirsen iyi olur."

"Onları görebilir miyim?" dedi William banyoya yürüyerek.

"Her şeyi daireye taşıyana kadar bekle lütfen" dedi Qwilleran sabırsız bir sesle. "Birden koridora fırlayabilirler. Yabancı bir yerde genellikle gergin olurlar."

"Harika bir şey olmalı... bir gazetede çalışmak. Cinayet olaylarını da yazıyor musun?"

"Artık değil, benim konum cinayet değil." "Öyleyse ne yapıyorsun?"

Delikanlının gevezeliği Qwilleran'ın sabrını taşımak üzereydi ama bir yandan da hoşuna gitmişti. Delikanlının meraklı ve ısrarlı tavrı Qwilleran'a çaylak gazeteci günlerini anımsat-

mişti. "Bak, sana hayat hikâyemi yarın anlatacağım" dedi. "Şimdi eşyalarımı getir, sonra da çömlek atölyesini ziyaret etmek istiyorum."

"Ziyaretçileri pek sevmiyorlar" dedi William. "Çalışırken istemiyorlar, tabii kulağından tutulup atılmaya razıysan..."

Qwilleran, Joy'u akşam yemeğine kadar görmedi. Yemek mutfakın köşesindeki büyük yuvarlak masada servis edildi çünkü akşam yemeği için yalnızca altı kişi vardı. Robert Maus ortalıklarda yoktu, Bayan Roop ve Max Sorrel'in de kendi restoranlarında işleri vardı. Mutfaktaki çeşitli kokular baş döndürücüydü. Rosto, peynir, şöminede yanan odunlar ve Joy'un baharatlı parfümü. Güzel kadın şakaklarını renklendirmiş, göz kapaklarını koyulaştırmıştı. Her zamankinden daha çekici görünüyordu.

Qwilleran mısır çorbasının yalnızca tadına baktı. Rostosundan ve brokoli salatasından çok az yedi. Bezelyeli patates püresiyle de hiç ilgilenmedi.

"Her şey çok güzel olmuş" diyerek yemeği hazırlayan Bayan Marron'a güvence verdi. "Ama ben biraz kilo vermeye çalışıyorum."

Sakin bir mizacı olan Rosemary, Qwilleran'ın hiç dokunulmamış salata tabağına bir göz atarak, "Bulguru mutlaka ye-' melisiniz. Sağlığınız için çok faydalıdır."

"Yemek pişirir misiniz Bay Qwilleran?" diye sordu Hixie. "Yalnızca kedilerim için bir iki gurme yemek hazırlarım."

Masadaki konuşma öylesine havadan sudan devam ediyordu. Graham'ların canı sıkıyordu. William da sanki bir daha hiç yemek yiyemeyecekmiş gibi yiyordu. Qwilleran, Koko ile Yum Yum hakkında hikâyeler anlatarak grubu eğlendirmeye çalıştı. "Buzdolabının içindekilerin bile kokusunu alabiliyorlar" diyordu. "Eğer dolapta bir İstakoz varsa asla tavuk yemezler. Eğer tavuk varsa asla sığır eti yemezler. Sombalığı mutlaka iyi bir marka olmalıdır. Bana bunu nasıl anlayabildiklerini sormayın. Sabahları Koko kahvaltı için zil çalar. Bunun için daktilonun tab tuşuna basıyor, bu da kolu birden yerinden attırıp zili çaldırıyor. Korkarım bir gün daktilo yazmasını da öğrenecek."

Joy dinleyiciler arasında olduğundan, Qwilleran kendini çok iyi hissediyordu. Ama konuştuğu da onun bu gece ne kadar melankolik olduğunu farkediyordu.

Sonunda Joy, "Bir kedim vardı ama iki hafta önce ortadan kayboldu, onu çok özleyorum. Adı Raku idi" dedi.

Kocası bu akşam ilk defa olarak söze karıştı. "Birisi Blimp'i çalmış olmalı. Ben ona Blimp derdim." Kendinden oldukça hoşnut görünüyordu.

"Ne cins bir kedi idi?" diye sordu Qwilleran, Joy'a. "Onu dışarı çıkarır mıydın?"

"Hayır ama kediler çıkmak için bir yol bulurlar mutlaka. Büyük, dumanlı-kahverengi, uzun tüylü bir kedi idi."

"İnsanlar kedileri alıyorlar, sonra deneylerde kullanılması için labaratuvarlara satıyorlar" dedi kocası.

Joy dişlerini sıkarak, "Lütfen Dan, bu konuyu açmak zorunda mısın?"

"Oldukça büyük bir iş haline geldi" diye devam etti Dan firaham. "Şu hayvan kaçırma işi." Söyledikleri ilgi çeker umuduyla masadakilere bakıyordu.

"Bu komik değil" dedi Joy çatalını bırakarak. Oturduğu yerde yumruklarını sıktı. "Bu hiç komik değil."

Qwilleran Joy'un kocasına dönerek "Aklıma gelmişken, zamanınız olduğunda sizin atölyenizi gezmek isterim."

"Sergiden önce olmaz" dedi çömlekçi başını ciddi ciddi sallayarak.

"Neden olmaz?" diye yapıştırdı karısı.

"Canım biliyorsun, çalışırken birinin etrafta gezinmesi son derece sinir bozucu bir şey."

Qwilleran'a dönerek devam etti, "Bölünmelere hiç tahammül edemeyiz. Tek kollu bir duvar kâğıdı yapıştırıcısının nasıl kaşınmaya imkânı yoksa bizim de işe ara vermeye yok. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

Joy, Qwilleran'a döndü. Sesi buz gibiydi. "Atölyeyi ne zaman görmek istersen lütfen bana haber ver, sana üzerinde çalıştığım parçayı göstermekten zevk duyarım." Kocasına da nefret dolu bir bakış fırlattı.

Bunu izleyen sıkıntılı sessizliği bozmak amacıyla, gazeteci yeniden Graham'a döndü.

"Fiuxion'un eleştirmenini sevmediğinizi söylüyordunuz, şikâyetiniz nedir?"

"Çömlekçilik hakkında en ufak bir şey bilmiyor, bilmem anlatabildim mi?"

"Bizde yazmaya başlamadan önce müzede küratördü."

Graham homurdandı. "Bu bir şey değiştirmez. Flaman resminden ya da Afrika heykelinden anlıyor olabilir ama modern çömlekçilik hakkında tek bir broşürü dolduracak kadar bile bilmiyor. Bilmem anlatabiliyor muyum? Los Angeles'da, tek başıma açtığım sergide önde gelen eleştirmenlerden biri, eserlerimin dokusunun gözler için bir şölen, parmak uçları için de bir zevk olduğunu yazdı."

Joy sesinde küçümseyen bir eda ile Qwilleran'a, "Buraya ilk geldiğimizde Dan ortak bir sergide bir iki eski çömleğini teşhir etmişti, sizin eleştirmen de yazısında pek nazik bir dil kullanmamıştı."

"Bir eleştirmenin nazik olmasını beklemiyorum" dedi kocası. Çıkık âdemelması hızla oynuyordu. "Ondan yalnızca işini bilmesini bekliyorum."

William söze karıştı. "Bir eleştirmen nasıl görürse, öyle söz eder, yapabileceği ancak budur. Ben bu eleştirmenin çok yerinde bir görüşü olduğunu düşünüyorum"

"Amaan William! Kes artık. Çömlekçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun bir de konuşup duruyorsun. Sana Penniman Sanat Okulu'nda ne öğretiyorlar? Kâğıt çiçekler yapmayı mı?" diye çıkıştı Joy.

"Ah! Özür dilerim" dedi delikanlı yapay bir kırınlıkla.

Qwilleran Joy'un bu halini hiç görmemişti. Somurttuğu olurdu ama hiç böyle sivri dille konuştuğu olmamıştı eskiden.

Hixie çocuğa takılarak, "Bunların seni üzmesine izin verme Willie canım. Senin kişisel çekiciliğin şapşallığını kapatıyor."

"Aman, teşekkürler."

"Bu tip çekişmeler" diye mırıldandı Rosemary, "hazım için iyi değildir."

"Bunun için beni suçlama" dedi William. "Bunu o başlattı."

Dan ayağa kalktı ve peçetesini masanın üzerine fırlatarak, "Bu kadarı yeter artık! Bütün iştahım kaçtı" diye bağırdı ve hızla mutfaktan çıktı.

"Koca bebek!" diye söylendi karısı. "Ayrılma sahnesini oynamadan önce elmalı turtasını bitirmeyi ihmal etmedi."

"Bunun için onu suçlayamam" dedi Hixie. "Ona çok kötü davrandın."

"Neden kendi işine bakmıyorsun ve ağzını doldurmakla meşgul olmuyorsun canım? Bu işi çok iyi başanyorsun."

"Görüyor musunuz?" dedi Hixie gözlerini kırparak. "Sıksa insanlar her zaman kötü mizaçlı olur."

"Gerçekten yeter artık" diye yumuşak sesiyle karşı çıktı Rosemary. "Bay Qwilleran'ın önünde böyle konuşmak zorunda mıyız?"

Joy yüzünü ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim Jim. Sinirlerim bozulmuş durumda. Çok... çalışıyorum. Beni affet" diyerek o da hızla masadan kalktı.

Yemek, bölük pörçük konuşmalarla sona erdi. Hixie yazdığı yemek kitabından bahsetti.

Rosemary pekmezin yararlarını saydı. William da Milwaukee'deki maçı kimin kazandığını merak etti durdu.

Akşam yemeğinden sonra Qwilleran holdeki umumi telefonu kullanarak Arch Riker'ı evinden aradı. "Maus Evi'nde bir şeyler dönüyor" dedi alçak bir sesle konuşarak. "Buradaki bütün kiracılar kavgacı bir aile gibiler ve Joy kesinlikle çok mutsuz. Çok fazla çalıştığını söyledi ama bana önemli bir sorunu varmış gibi geldi. Onu alıp seni ve Rosie'yi ziyaret etmeyi çok isterdim. Bu belki ona iyi gelebilir."

"Tam olarak konuyu anlamadan şansını denemeye kalkışma" diye Riker uyardı onu. "Eğer evlilikleriyle ilgili sorunları varsa, Joy seni de kullanıyor olabilir."

"Böyle bir şey yapmaz. Zavallı kız. Onu hâlâ yirmi yaşında gibi düşünüyorum."

"Kocasını hakkında ne düşünüyorsun?" "Kendini beğenmiş, son derece kaba bir tip." "Böyle olmayan bir sanatçı tanıyor musun sanki? Hepsini de kendilerinin çok önemli olduklarını sanırlar."

"Ama bu adamın zavallı bir tarafı da var. Belki gerçekten yeteneklidir de. Ama yapıtlarım görmedim. Birisi onun kaba çömlekçilik yaptığını söyledi. O da ne demekse?"

"Pek iyiye benzemiyor... Yeni köşen nasıl gidiyor? Maus'la ilgili bir hikâye hazırlayabilecek misin?"

"Onu yakalayabilirsem. Bu gece SYU toplantısına katıldım."

"O ne demek?"

"Saygıdeğer Yemek Uzmanları demek. Yani bir grup yemek züppesi."

"Qwill" dedi Riker ciddi bir tonla. "Ayağını denk al, olur mu? Şu Joy hakkında demek istiyorum."

"Ben çocuk değilim Arch."

"Evet ama biliyorsun ki, şimdi mevsim bahar."

4

Qwilleran Altı Numara'ya döndüğü zaman, Koko ve Yum Yum'u, köşeye götürdükleri ayı postuyla kıyasıyla savaşırlarken buldu. Zavallı savunmasız yaratık bu iki kararlı Siyam kedisinin saldırısı karşısında parlak yer karosu üzerinde kayarak büyük oymalı masanın altına o kambur cüssesiyle, ağzı açık sinmişti.

Qwilleran kedilere oldukça uzun, tumturaklı bir vaaz verdi ve ayı postunu yatağın önüne, eski yerine koydu. O sırada kapı vuruldu ve kendi kendine söz vermiş olmasına rağmen, Joy'u karşısında bulunca yüreği yerinden oynadı. Saçları beline dökülmüştü. Üzerindeki elma yeşili elbise ince bir kumaştan yapılmıştı. Gözleri hafif şişse de sakın bir görünümü vardı.

Gülümsedi ve biraz tereddütle içeriye bir göz attı. "Bir misafirin mi var? Senin birileriyle konuştuğunu duydum sanki."

"Yalnızca kediler var" dedi Qwilleran. "Yalnız yaşıyorsan zaman zaman kendi sesini duymak ihtiyacı hissedersin, eh, onlar da çok iyi birer dinleyicidir."

"İçeri girebilir miyim? Seni aramaya çalıştım ama telefonun hâlâ bağlanmamış."

"Bayan Marron telefon şirketiyle görüşeceğini söylemişti."

"En iyisi bunu kendin hallet" dedi Joy. "Ailevi bir trajedi yaşadı ve hâlâ etkisi altında. Patates kreplerinin içine patates koymayı unutuyor. Çorbanın içine de deterjan koyuyor. Kadın normale dönene kadar hepimizi zehirleyebilir."

Tüy gibi elbisesiyle dairenin içine süzülerek girdi. Tarçınımsı bir parfüm kokusu bütün odayı kaplamıştı.

"Şu kedilerin güzelliğine bakın!" diyerek Koko'yu kollarının arasına aldı. Koko'da buna izin vererek Qwilleran'i hem şasırttı, hem de oldukça memnun etti. Koko tam bir erkek kedisiydi, ne kucaklanmaya ne de miniciklanmaya alıştı. Joy kedinin kulaklarının arkasındaki hassas bölgeyi kaşıdı ve çenesiyle başının üstüne masaj yaptı. Koko mırıldandı, gözlerini yumdu ve kulaklarını dışa doğru döndürdü.

"Şuna bak! Seni yaşlı zampara" dedi Qwilleran. "Sanırım senin yeşil elbiseni çok beğendi... Ben de beğendim."

"Kediler renkleri ayırt edemez" dedi Joy. "Bunu biliyor muydun? Bana da Raku'nun veterineri söylemişti." İçini çekti Koko'ya sıkıca sarıldı ve yüzünü boynundaki tüylere gömdü.

"Koko'nun tüyleri lezzetli bir yiyecek gibi kokuyor."

"Taşındığımız eski evden kalma bir koku olmalı. Ocak açık olduğu zaman hep kızarmış patates gibi kokardı. Kediler tüylerinin evdeki kokulan üzerine çekme gibi bir özelliği olabilir."

"Biliyorum. Raku'nun tüyleri de nemli kil gibi kokardı; Joy gözlerini yumdu ve yutkundu.

"Harika bir arkadaştı. O; ne olduğunu bilememek beni kahrediyor."

"İlan verdin mi?"

"Her iki gazeteye de verdim. Bir kişi bile aramadı. Yalnızca bir kere sesini değiştirerek biri aradı. Kedilerin dışarı çıkmasına izin verme olur mu?"

"Bunun için endişelenme. Onları üstlerinden kilitliyorum. Onlar benim için çok değerli."

Joy pencereden dışarıya baktı. Nehir ışıklandırılmış kıyı şeridinin arasından simsiyah akıyordu. Birden ürperdi. "Sudan nefret ederim. Birkaç yıl önce bir deniz kazası geçirdim. Rüyalarımda hâlâ boğulma sahneleri görürüm."

"Bir zamanlar güzel bir nehir olduğunu söylüyorlar. Şimdi kirlenmiş."

"Bizim dairede nehri görmemek için sürekli kepenkleri kapalı tutuyorum. Ama Dan onları sürekli açıyor."

Qwilleran durumu hemen kavradı ve güneşlikleri indirdi.

Omuzunda Koko olduğu halde Joy, Qwilleran'ın özel yaşamıyla ilgili bir şeyler öğrenmek istercesine etrafı dolaşmaya başladı. İspanyol tarzı oymalı sandalyenin üzerine asılmış olan kırmızı ekoseli bornoza dokundu. Kitaplığın üzerine yerleştirilmiş olan Macintosh kalkanına hayran kaldı. Raflardaki kitap adlarını inceledi. "Bunların hepsini okudun mu? Sen gerçekten tam bir beyinsin." Masanın üzerindeki antika abonoz kitaplığı, yıpranmış sözlüğü, daktiloyu ve takılı kâğıdı inceledi. "Bu da ne demek? TB harfleri?"

"Bunu Koko yazdı. Kahvaltısını böyle ısmarlıyor, sanırım tavada biftek anlamında."

Joy güldü, uzun ve melodik bir gülüşü vardı. "Ah Jim, çılgın bir hayal gücün var."

"Gülüşünü tekrar duymak ne güzel Joy."

"İnan bana gülebilmek çok güzel. Uzun süredir böyle gülmemiştim... Dinle! Diğer kediye ne oldu?"

Yum Yum uzak bir köşeye çekilmiş, oldukça acıklı bir ses çıkarıyordu. Koko hemen Joy'un kollarından fırlayıp onu yatıştırmaya gitti.

"Çok kıskanç" dedi Qwilleran.

Kediler sempatiyle birbirlerini yaladılar. Yum Yum, Koko dilini onun gözleri, burnu, bıyıkları üzerinde dolaştırırken gözlerini yumuyor, sonra da aynısını o da Koko'ya yapıyordu.

Joy daireyi gezmeyi bıraktı ve büyük ekose koltuğun kol kısmına oturdu.

"Dan nerede bu gece" diye sordu Qwilleran.

"Dışarıda. Her zamanki gibi!.. Atölyeyi görmek istiyor musun?"

"Sorun çıkarmak istemiyorum, eğer o istemiyorsa..." "Tamamen saçmalıyor. Buraya geldiğimizden beri Danson işimizle ilgili son derece gizli kapaklı davranıyor. Sanırsın, I casuslar tarafından sarıldık, hepsi bizim fikirlerimizi çalmaya çalışıyorlar!" Joy oturduğu kanepenin kolundan sıçradı, "Hadi gel. Sergi için hazırlanan bütün çömlekler kilitli ve anahtar Dan'da ama sana kil odasını, çarkı ve fırını gösterebilirim."

Aşağı Büyük Salon'a birlikte indiler ve mutfak koridorunu geçerek atölyeye girdiler. Kalın çelik kapı tozla kaplı alçak tavanlı bir odaya açıldı. Toz sanki bir örtü gibi yeri, çalışma masalarını, rafları, kalıpları, çizimleri, kırık çömlekleri ve etiketlenmiş çanak çömlek sıralarının üzerini kaplamış, odaya hayaletimsi bir hava vermişti.

"Burayla ilgili o geçmiş intihar olayındaki esrar nedir?" diye sordu Qwilleran.

"Bir sanatçı boğulmuş -çok uzun zaman önce- ve bazı kişiler bunun cinayet olduğunu düşünmüşler. Bunu daha sonra bana hatırlat da sana anlatayım. Konuyla ilgili ilginç bir fikrim var." Rutubet ve toprak kokan geniş, kasvetli bir alana doğru yürüdüler. Her şey çamurla kaplı gibiydi. "Burası kil odası. Teknik ekipmanlar oldukça ilkel ve eskidir. Şu büyük silindir, kili karıştırmak için kullanılıyor. Kil yerin altında bir depoda saklanıyor. Kullanım için önce şuradaki presle düz levhalar haline getiriliyor... sonra da şu değirmende parçalanıp somun biçiminde şekillendiriliyor ve ötede gördüğün bidonlara yerleştiriliyor."

"Bunun daha kolay bir yolu olmalı" dedi Qwilleran.

"Her aşamanın bir amacı var. Bu elli yıl önce geniş çaplı bir üretimdi. Şu anda mimarlar için birkaç karo ve bahçe tasarımcıları için bahçe heykelleri çalışıyoruz. Bunun dışında da bizim yaratıcı çalışmalarımız oluyor." Joy daha küçük bir odaya doğru yürüdü. "Bu bizim stüdyomuz ve bu da benim çarkım." Joy, kil kaplı makinenin yanındaki sıraya oturdu ve şaftı çalıştırarak ayağıyla çarkı döndürdü. "Çarka biraz çamur koyuyorsun ve o dönerken biçim veriyorsun."

"Oldukça eski görünüyor."

"Eski Mısır'da bu tip çarklar varmış" dedi Joy. "Ayrıca bir de elektrikli çarkımız da var ama ben buna daha çok alışkınım."

"Şu, üzerinde kil parçaları olan kare vazoyu sen mi yaptın?"

"Hayır, bu sizin eleştirmenin beğenmediklerinden, Dan'ın bir çalışması. En son yaptığım çömleği sana göstermeyi çok isterdim ama kilitli. Belki de böylesi daha iyi. Bir gün buraya Hixie geldi, yeni yapmış olduğum bir sürahiyi kırdı. Onu öldürebilirdim! Sakar bir öküz o!" Bitişikteki oda, geniş, kuru ve sıcak bir tavanarası boşluğuydu. Her dört duvarın üst taraflarında Mısır stili duvar resimleri yer alıyordu. Bunun dışında burası tam bir ekmek fırınına benziyordu. Odanın çevresinde pek çok fırın vardı ve seramik karolar pişmeyi bekleyen kurabiyeler gibiydi.

"Bu karolar oldukça iyi kurudu ve pişmeye hazır olarak bekletiliyor" dedi Joy. "Diğerleri de sırlama işlemi için bekletiliyor. Bunlar Penniman'ların üniversiteye bağış yapacakları şapelde kullanılacak... İşte bütün operasyonu görmüş oldun. Biz de kil odasının üzerindeki çatı arasında yaşıyoruz. Son derece dağınık olmasaydı seni davet ederdim. Berbat bir ev kadınıyım, benimle evlenmemiş olduğuna sevinmelisin Jim" diyerek Qwilleran'ın elini sıktı.

"Bir içki içelim mi? Bende biraz burbon var, eğer mahzuru yoksa senin dairende içebiliriz? Burbon hâlâ en sevdiğin içki mi?"

"Ben içmiyorum, artık sert içeceklerden uzak duruyorum" dedi Qwilleran. "Ama sen git şişeni getir, ben de soda limon içerim."

Qwilleran Altı Numara'ya döndü ve kedileri kitaplığın üstünde uzanmış olarak buldu. "Evet, onun hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Qwilleran.

"Yooo" dedi Koko gözlerini yumarak.

Joy, burbonuyla birlikte içeri girdiğinde, "Bu evde elinin, altında bir şişe içki bulundurursan oldukça popüler olabilirsin. Bay Maus sert likörü sevmez, damak zevkini felce uğratiyormuş. Ama çoğumuz mutlaka bir iki tek atarız."

"İnsanlar burada otururken nasıl zayıf kalmayı başarıyor?" "Bay Maus, gerçek bir gurme asla ölçüyü kaçırmaz der."

Qwilleran içkileri doldurdu. "Sen çok iyi bir aşçıydın Joy. Hâlâ limon ve bal kullanarak yaptığın üzümlü ekmeğin tadını unutamıyorum."

"Çömlekçilik yemek pişirmekten çok farklı değil" dedi Joy oturduğu yerde kıvrılarak. "Kili sıkılaştırmak aynı hamur yoğurmak gibi bir şey. Sırlama uygulamak da bir kekin üstünü kremalamak gibi adeta."

"Çömlekçilik işi nereden aklına geldi?"

Joy geçmişi şöyle bir gözden geçirdikten sonra, "Jim, Chi' cago'dan ani olarak ayrıldığımda, seninle ilgili hiçbir sorunum yoktu. Seni çok seviyordum, gerçekten, ama yaşantımdan hoş nut değildim ve ne yapmak istediğimi bitmiyordum."

"Eğer bunu açıklamış olsaydın..."

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum, kaçmak daha kolay geldi. Hem benim fikrimi değiştireceğinden korktum."

"Nereye gittin?"

"San Fransisco'ya, bir süre restoranlarda çalıştım, sonra büyük bir çiftliğin mutfağının idaresini aldım. Burası çömlekçilik okulu olarak işletiliyordu. Daha sonra bir parça kil tutmama izin verdiler. Çok çabuk öğrendim, ödüller kazandım ve o zamandan beri de çömlekçilikle uğraşmaya devam ediyorum."

Qwilleran büyük ekose koltuğa yerleşti ve uzun uzun piposunu yaktı. "Dan'la böyle mi tanıştın?"

Joy başını salladı. "Dan, California'da çok fazla rekabet olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden Florida'ya taşındık ama oradan nefret ettim. Yaratıcılığım körelmişti, kendimi Florida'da yüz yaşındaymış gibi hissediyordum. Bu yüzden tekrar kıyıya döndük, ta ki, buradan öneri alana kadar."

"Hiç çocuğunuz olmadı mı?"

Joy içkisinden yavaşça bir yudum aldı. "Dan istemedi, yani fakir olabilmek için özgür olmak istedi. Benim de işim vardı, zamanımı dolduruyordu ve tatmin ediciydi. Sen evlendin mi Jim?"

"Bir kere denedim ama yıllar önce boşandım."

"Bana ondan bahset."

"Reklamcıydı ve oldukça da başarılıydı."

"Kime benziyordu?"

"Sana" dedi Qwilleran, Joy'a sevgiyle bakarak. "Neden geçmiş zaman kullanıyoruz ki? O hâlâ yaşıyor ama pek iyi değil, mutlu da değil"

"Sen mutlu musun Jim?"

"İyi günüm de oluyor, kötü günüm de."

"Harika görünüyorsun. Anlaşılan yaşı ilerledikçe çekiciliği artan tiplerdensin. Ve bu bıyık seni çok romantik gösteriyor. Jim... Seni hiç unutmadım, bir tek gün bile." Oturduğu yerden kalktı ve Qwilleran'ın koltuğunun koluna oturdu. Ona doğru eğildi, saçları kalın kahverengi bir perde gibi üzerlerini örtüyordu. "Sen benim için ilktin" diye fısıldadı, adamın dudaklarının çok yakınında.

"Sen de benim için" dedi Qwilleran hafifçe.

"Yooo" diye bir kükreme duyuldu kitaplığın tepesinden. Bir kitap yere düştü. Kediler ayrı yönlerde doğru fırladılar ve o romantik ânın büyüğü bozuldu.

Joy doğruldu ve derin bir iç çekti. "Bu akşam yemekteki patlamamı lütfen bağışla. Ben öyle biri değilim, gerçekten değilim. Kendimden nefret etmeye başladım."

"Herkes bir an ipin ucunu kaçırr, bu doğaldır."

"Jim" dedi Joy ciddi bir sesle. "Boşanacağım."

"Joy bunu yapmamalısın. Yani bunun üzerinde çok iyi düşünmelisin demek istiyorum."

"Biliyorsun ki, sen çok tezcanlısındır."

"Uzun süredir bunu düşünüyorum."

"Dan'la aranızdaki sorun nedir? Yoksa bu konuda konuşmak istemiyor musun?"

Joy sanki sözcükleri bulmak ister gibi odayı gözden geçirdi. "Bilmiyorum, boşanmak istiyorum çünkü... evet, ben benim ve o da o. Seni ayrıntılarla sıkmak istemiyorum. Bu belki benim bencilliğim ama kendi başıma daha iyi olacaktı gibi geliyor. O beni aşağıya çekiyor Jim."

"İşindeki başarın konusunda seni kıskanıyor mu?" Qwilleran altı yüz kişilik tabak servisi konusunu hatırlamıştı.

"Bundan eminim, üstelik oldukça düşük bir profil çizmeme rağmen bu böyle. Dan hiçbir zaman gerçekten başarılı olamadı. Ben daha iyi eleştiriler alıyorum ve ondan daha fazla satış yapıyorum. Üstelik öyle çok da fazla uğraşmadan başarıyorum bunları." Joy burada bir an tereddüt etti. "Kimse bilmiyor ama seramik sırlamayla ilgili müthiş fikirlerim var, eminim büyük sansasyon yarattırdım ama üstüne gitmiyorum, kendimi geri çekiyorum."

"Neden uygulamıyorsun fikirlerini?"

Joy omuzlarını silkti. "İyi eşi oynamaya çalışıyorum, kocamın önüne geçmemeye çalışıyorum. Biliyorum, bu çok eski moda bir şey. Açılabilmem ve bir sanatçı olarak kendi kendime dürüst davranabilmem için boşanmam şart. Sana söylüyorum Jim, hayatımı boşa harcıyorum! Kaç yaşında olduğumu biliyorsun. Artık konforlu bir yaşam istiyorum, perdelik

kumaşlarla kendime elbise dikmekten ve ısıtıcısı olmayan, eski model bir Renault kullanmaktan bıktım. Gerçi arabanın ısıtıcısı var ama tabanında da kocaman bir delik var." "Olayın hukuki yönünü danışmaksın" diye öneride bulundu Qwilleran. "Neden bu konuyu Maus'la konuşmuyorsun?"

"Konuştum ama onun şirketi boşanma davalarına bakmıyor, yalnızca büyük şirket davalarıyla ilgileniyor. Beni bir başka avukata yönlendirdi, ancak onun şartları da bana uymadı."

"Neden?"

Joy acıyla gülümsedi, "Hiç param yok."

"Ezeli sorun" diye onayladı Qwilleran.

"Evlenmeden önce biraz param vardı ama Dan onu bir biçimde yok etti. Bilirsin maddi konular beni daima sıkıştır, dolayısıyla ona nasıl harcadığımı bile sormadım. Çok aptalca değil mi? Deliler gibi çömlek yapmakla meşguldüm. Bu bir tutku, ellerimi kilden ayıramıyorum bir türlü." Joy yine bir süre süstü ve sonra alçak bir sesle ekledi, "Ama nasıl para bulabileceğimi biliyorum, küçük, kibar bir şantaj operasyonu!"

"Joy" diye haykırdı Qwilleran. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Merak etme, son derece dikkatli ve ketum olacağım" dedi serinkanlılıkla. "Atölyenin tavanarasında birilerinin başını ağrıtabilecek dokümanlar buldum. Öyle korkunç bir şey söylüyormuşum gibi bakma bana Jim, bunda kötü bir şey yok. Alt tarafı ticari bir alışveriş!"

"Bunu sakın yapma! Başın ciddi derde girebilir." Qwilleran düşünceli bir biçimde bıyığını okşadı. "Ne kadar... şey, ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Büyük ihtimalle... bilmiyorum... belki ilk başlangıç için bin olabilir... Ah Jim, bu boğucu durumdan kurtulmak istiyorum. Bazen şu ürkütücü nehre atlamak geliyor içimden!"

Joy hâlâ koltuğun kenarında oturuyordu ama şimdi dik ve gergindi. Gece lambasının ışığı yüzüne doğrudan vuruyor, gözlerinin ve dudaklarının kenarındaki kırışıklıkları belirginleştiriyordu. Çocukluk aşkının yüzündeki yaşlılık izleri Qwilleran'i hem üzmüş, hem de şefkatini kabartmıştı. Bir anlık bir sessizlikten sonra Qwilleran, "Sana biraz borç verebilirim" dedi.

Joy şaşkınlık içinde "Sahi mi Jim? Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu benim hayatımı kurtaracak! Tabii ki, bunu aldığıma dair bir senet imzalayacağım."

"Birikmiş pek fazla param yok" dedi Qwilleran. "Son yıllarda birtakım zorluklar yaşadım ama Ocak ayında Fiuxi'on'da nakit para ödülü kazanmıştım, sana yaklaşık yedi yüz elli dolar verebilirim."

"Ah Jim, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum." Joy onu öpmek üzere eğildi, sonra yerinden zıpladı, Koko'yu mavi yastığından kaptığı gibi, duruma bir hayli şaşırmış olan kediyle birlikte odada dönüp durmaya başladı.

Qwilleran bir çek yazmak üzere masaya gitti. Otomatik olarak elleri gözlüğüne uzandı ama sırf gururundan gözlüğü geri yerine bıraktı.

Joy onu izlemek ve şakağından öpmek için omzunun üstünden eğildi. Bu anda Koko da onun bu coşkulu kucaklayışından kendini kurtarmaya çabalıyordu.

"Neden kendine bir içki daha almıyorsun? Bol şans için" diye öneride bulundu Qwilleran. Bir yandan da hesabındaki bakiyeyi gösteren küçük rakkamı kadından saklamak için eliyle çek defterini kapatmaya çalışıyordu. Kadına böyle bir borç vermekle hata ettiğini biliyordu ama başka bir şey de gelmezdi elinden.

Joy kendi dairesine döndükten sonra, Qwilleran çekin miktarını düşündü ve yeni takım elbiseyi ya da antika tartıyı hiç almamış olmayı istedi. Joy'un o çok bildik biçimle yazdığı, hepsi u'lardan ve w'lerden oluşan yazıya baktı.

"Bew juuu Quuww yedi yüz elli dolar borrrç" diye okunuyordu ve "Jww Goww" olarak imzalanmıştı. Hiçbir zaman imlasını düzeltmek için zaman harcamak istemezdi. Komik, tatlı, heyecanlı ve kaprisli Joy diye aklından geçirdi Qwilleran. Gelecek onlar için neler hazırlıyordu?

Kediler terbiyeli davranmışlardı; hemen hemen. Qwilleran'ın dairesine gelen hanım ziyaretçilere her zaman böyle iyi davranmazlardı. Kendi kendini Qwilleran'ın koruyucusu tayin etmiş olan Koko'nun ödün vermediği görgü kuralları vardı. Qwilleran büyük bir cömertlik duygusuyla onlara ikinci bir akşam yemeği verirken, "İyi kedi!" dedi ve bir ıstakoz konserve açtı. Bu, zengin Mary Duckworth'un geçen yılbaşında verdiği son hediye idi. Koko sevinçten çıldırarak, göğsünün derinliklerinden çıkan mırıltılarla şarkı söyleyerek dairenin içinde dört dönüyordu. "Bu gece doğru bir iş mi yaptım sence?" diye sordu ona Qwilleran. "Şimdi başladığım yerdeyim. Beş parasız!" Gazeteci kendi durumuyla o kadar meşguldü ki, Koko'nun birdenbire sessizleşmesinin farkına varamamıştı. Ziyafetten sonra kediler büyük koltukta uykuya daldı, Qwilleran da yeni yatağında ilk gecesini geçirecekti. Yan yatarak stüdyo penceresinden dışarı, gece mavisini gökyüzüne ve nehrin karşı kıyısındaki ışıklara baktı. Birkaç saat uyuyamadı. Bu defa onun uyumasına engel olan konu geçmişi değil, geleceğiydi.

Bu yeni çevrenin bütün seslerini ayırt edebiliyordu artık. Nehir Yolu'ndaki trafiğin gürültüsü, yalnız bir teknenin düdüğü, binanın herhangi bir yerinden gelen radyo sesi, otomobil lastiklerinin taşları ezmesiyle çıkardıkları sesler... Acaba gelen, yemekten dönen Maus muydu, kendi restoranından dönen Max Sorrel miydi? Ya da eski Renauk'suyla randevusundan dönen Dan Graham mıydı? Garaj kapısı gıcırdadı ve çok geçmeden Büyük Salon'da ayak sesleri duyuldu. Bir yerlerde bir kapı kapandı. Gökyüzünde çakan şimşek geceyi eflatun bir ışıkla aydınlattı, ardından yaklaşan fırtınanın gürültüsü duyuldu. Qwilleran bir çığlıkla uyandırıldığında uykuya ne zaman daldığı ya da ne kadar uyuduğu konusunda bir fikre sahip değildi. Ayrıca bu çığlık gerçek miydi, yoksa rüyasında mı duymuştu, emin olamıyordu. Dağcılıkla ilgili aptal bir rüya görüyordu. Rüya kızarmış patateslerden oluşmuş karbeyaz bir dağın tepesine çıkmış, zaferle duruyor ve kahverengi bir et suyundan oluşmuş denize bakıyordu. Biri bağırarak onu uyardı. Arkadan bir çığlık sesi yükseldi ve uyandı.

Başını kaldırdı ve sesin nereden geldiğini dikkatle dinledi. Sessizlik... O çığlığı büyük olasılıkla rüyasında duyduğuna karar verdi Qwilleran. Saate bakmak için gece lambasını yaktı ve o zaman kedileri farketti. Onlar da kafalarını kaldırmış, kulaklarını öne doğru dikleştirilmiş dinliyorlardı. Kediler bir şey duymuştu. Rüya olamazdı.

Gazeteci kendi kendine, sesin, ya garaj kapısının gıcirtısından ya da Nehir Yolu'ndaki otomobillerin lastiklerinden gelebileceğini söyledi. İnsan tam uyanma aşamasındayken sesleri çok abartılı duyabiliyordu. O anda bir kapının menteşelerinin gıcirtısını, bir otomobil motorunun gürültüsünü ve ezilen taşların sesini belirgin bir biçimde duydu. Hızla yataktan kalktı ve binadan uzaklaşmakta olan açık renkli spor bir otomobil gördü. Saatine baktı, saat üçü yirmi beş geçiyordu.

Kediler kulaklarını arkaya yatırdılar ve çenelerini patilerinin üstüne koyarak uyumaya hazırlandılar. Qwilleran büyük stüdyo penceresindeki havalandırma camlarını kapadı. Yağma ya başlayan yağmur, iri gözyaşları gibi pencerelere çarpıyordu.

5

Çarşamba sabahı Qwilleran uyandığında yabancı dairede kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. Stüdyo penceresinden dışarı baktı, tek bir güvercinin böldüğü devasa bir mavilik uzanıyordu gökyüzünde. İki kat yükseklikteki kirişli tavanı inceledi. Büyük ekose kanepeye ve beyaz ayı postuna baktı. Sonra bir önceki günün olayları geldi aklına. Yeni evi, bunca yıllık ayrılıktan sonra Joy'un bu kadar yakınında olması... Onun Dan'la olan sorunları... yedi yüz elli dolar borç vermiş olduğu ve dün gece duyduğu o çığlık....

Gün ışığında çığlığın yarattığı endişe neredeyse yokolmuştu. Kolunun altına girmiş uyumakta olan Yum Yum'u rahatsız edecek biçimde gerindi, esnedi. Sonra bir zil sesi duydu. Koko, bir patisi daktilonun üzerinde, masanın üzerinde dikilmişti.

"Hemen geliyorum" diye seslendi Qwilleran. Yataktan kalkarak kırmızı ekose robdöşambrını üzerine geçirdi ve kedilere bir konserve açmak için ufak mutfığa girdi. "Biliyorum, biftek

ısmarlamıştın" dedi Koko'ya, "ama sombalığı konservesiyle idare etmek zorundasın, bunun da bir kutusu iki dolara geliyor. Bon appetit."

Kahvaltı faslı neşeli bir itiş kakışla geçti. Yum Yum bir katır gibi Koko'yu arka ayağıyla tekmeledi. Koko da onu itti. tki kedi birbirlerine girdiler. Koko biraz sertleşti, Yum Yum bunun üzerine geri çekildi. Kuyruğunu vurarak Koko'nun çevresinde bir daire çizmeye başladı. Sonra beklemediği bir anda Koko'nun üstüne atlayarak boğazından yakalayiverdi ama Koko da onu sıkıca sarmıştı, böylece birbirlerine kenetlenmiş halde yuvarlanmaya başladılar. Biraz sonra gizli bir işaretle aynı anda boğuşmayı bıraktılar ve birbirlerinin hayali yaralarını yalamaya başladılar.

Qwilleran giyinip aşağı indi, beykın ve kahve kokusunu takip ederek mutfağa girdi. Büyük yuvarlak masada Robert Maus oturmuş, ay çöreği, reçel ve Fransız çikolatasıyla kahvaltı ediyordu. Hixie de Bayan Marron'un Fransız tostı yapmasını bekliyordu.

Qwilleran kendine portakal suyu koydu. "Herkes nerede bu sabah?" diye sordu.

"Max asla kahvaltıya kalkmaz" diye cevap verdi, kahvesine ekşi krema koymakta olan Hixie.

"William erkenden derse gitti. Rosemary her zaman kendi! dairesinde buğday göbeği yer.

Charlotte erken indi ve bir atı doyuracak kadar 'bir lokma bir şey' yedi. Şimdi de Kızıl Haç'a yara bandı sarmaya ya da Çarşamba sabahları ne yapmaya gidiyorsa onu yapmaya gitti."

"Bayan Roop" diye o nazik tavrıyla söze girdi Bay Maus, "zamanının büyük bir bölümünü kan bankasında gönüllü olarak çalışmakla geçiriyor. Bu yüzden son derece takdir edilecek bir insan."

"Geçmişte işlediği bir suçu mu telafi ediyor sizce" diye sordu Hixie.

Avukat, onaylamayan, ciddi bir bakışla ona dönerek, "Siz her yönden kötü kalpli bir genç bayansınız. Ayrıca kahveye ek' şî krema koymanız... bence... son derece mide bulandırıcı bir alışkanlık."

"Marron tatlım, şu tostı yapmakta acele et" dedi Hixie. "Açlıktan ölüyorum."

"Graham'lar kahvaltıya inerler mi?" diye sordu Qwilleran.

"Bu sabah görünmediler" dedi Hixie. Fransız ekmeğinin üzerine tepeleme üzüm reçeli koyuyordu. "Onlar gibi bir işim olsun isterdim, kendi işimin patronu olur, çalışma saatlerimi de kendim ayarladım."

"Sevgili küçük hanım" dedi Maus ciddiyetle. "Altı ay biride iflas ederdiniz çünkü siz disiplin duygusundan kesinlikle yoksun bir insansınız." Sonra Qwilleran'a dönerek sözlerini sürdürdü.

"Altı Numara'da yeterince... rahat etmiş olduğunuzu umuyorum."

Avukat konuşurken, Qwilleran onun sol gözünün çevresindeki hafif lekeyi farketti. "Her şey çok iyi" dedi gazeteci kısa bir sessizlikten sonra. "Ama gece çok garip bir şey duydum, sabaha karşı üç buçukta bir çığlık. Siz duydunuz mu? Bir kadın çığlığına benziyordu."

Masada hiç cevap veren olmadı. Hixie gözlerini açarak kafasını salladı. Maus sakın bir biçimde lokmasını çiğnemeye devam etti.

Hukukçuların, şaşırdıklarını belli etmemeleri onların en belirgin özellikleridir diye kendi kendine hatırlattı Qwilleran. "Belki de bu duyduğum garaj kapısının sesiydi" diye devam etti.

"Bayan Marron, William geldiğinde lütfen söyleyin de garaj kapısını yağlayıversin" dedi Maus.

"Bu arada" dedi gazeteci, kendine nefis kokulu kahveden koyarken, "sizin yemek pişirme felsefeniz üzerine bir yazı yazmak istiyorum, eğer izin verirsiniz." Sonra sabırla avukatın vereceği yanıtı bekledi.

Bir süre sonra bir baş sallaması ile yanıt geldi: "Şu anda kabul etmemem için... hiçbir neden yok.."

"Belki bu gece Toledo Gömütleri'nde benimle bir akşam yemeği yersiniz, Daily Fluxion'un bir davetlisi olarak."

Restoranın adını duyunca Maus dikkat çekici biçimde heyecanlandı. "Ah, Memnuniyetle! Oranın yeşil soslu yılan balığını kesinlikle yemeliyiz, ayrıca tarhunlu dana eti ve Japon mantarını mutlaka tatmalıyız. Yemek siparişini bana bırakmalısınız."

Buluşmak için yer ve zaman kararlaştırdılar ve Maus, evrak çantasıyla birlikte bürosuna geçti. Qwilleran, Bayan Marron'u bu çantanın içine bir kaç küçük kutu içecek, bir terno ve soğuk enginar koyarken görmüştü. Bir tabak beykın, erimu yağ ve akçaağaç pekmezi içinde yüzen Fransız tostunu bitirdik, ten sonra Hixie de ayrıldı. Qwilleran yalnız kalınca ev sahibinin morarmış gözüne ne olmuş olabileceğini düşünmeye başla di.

Bayan Marron tabakları toplamak için masaya geldiğinde Qwilleran'a, "Bir şeyler yemelisiniz Bay Qwilleran, insanın kursağına bir şeyler girmeli" dedi.

"Kursağımda yeteri kadar yiyecek var."

Kadın masadaki tabakları toplayıp acele etmeden tepsiye yerleştirerek oyalandı. "Bay Qwilleran, ben gece bir şey duydum ve bu kesinlikle garaj kapısı sesi değildi."

"Saat kaçta duydunuz?"

"Üçü geçiyordu, zannediyorum o saatlerdi. Benim odam arka tarafta ve son zamanlarda çok iyi uyuyamıyorum. Bu yüzden yatakta televizyon izlerim. İzlerken kimseyi rahatsız etmemek için kulaklık kullanıyorum."

"Tam olarak ne duydunuz?"

"Tekne iskelesindeki kedilerin sesi diye düşündüm ama bu birisinin cıglığı da olabilirdi."

"Umarım evdeki herkes iyidir" dedi Qwilleran. "Neden Bayan Whiting ve Graham'ların iyi olup olmadıklarına bir bakmıyorsunuz?"

"Sizce bunu yapmam gerekiyor mu?"

"Bu şartlar altında Bayan Marron, gerekiyor diye düşünüyorum."

Sade kahvesini içip kadının dönmesini beklerken, Robert! Maus gibi konuşmaya başladım diye düşündü Qwilleran.

"Bayan Whiting egzersizlerini yapmakla meşgul" diye rapor verdi Bayan Marron. "Ama Graham'lara ulaşamadım, atölyenin kapısı kilitliydi. Üç defa kapıyı vurdum, kimse açmadı. Eğer yukarıdaki dairelerindelerse duyamayabilirler."

"Atölyenin anahtarları yok mu?" diye sordu Qwilleran, rfgk duvarında asılı duran anahtarlara bakarak.

Kâhya kadın başını salladı: "Bunlar yalnızca dairelerin ahtarları, temizlik yapabilmem için. Arka taraftan girip yan merdiveninden oraya çıkayım mı?"

"Önce telefon etmeyi deneyelim" diye önerdi Qwilleran. "Graham'ın numarasını biliyor musunuz?"

"Ben ne diyeceğim onlara?"

"Ben konuşurum."

Bayan Marron mutfaktaki telefonu çevirdikten sonra ahizeyi Qwilleran'a verdi. Telefona bir erkek cevap verdi.

"Bay Graham, günaydın, ben Jim Qwilleran, yeni komşunuz. Sizin dairede her şey yolunda mı? Bir duman kokusu aldık da... Bu çok iyi... Yalnızca temkinli olmak istiyoruz. Bu arada mükemmel bir kahvaltıyı kaçırıyorsunuz. Bayan Marron Fransız tostı yapıyor... İlginizi çekmiyor mu? Çok kötü, ben gerçekten şu çömlek işini bir görüşmek istiyordum, Fluxion'da son serginizle birlikte çömlekçiliğin hikâyesini konu alan bir yazı çıkarabiliriz. Görüşecek misiniz gerçekten? Çok güzel, bekleyeceğim."

"Duman mı?" diye sordu Bayan Marron, Qwilleran ahizeyi yerine koyduğu zaman. "Ben hiç duman kokusu almadım."

Birkaç dakika sonra Dan Graham mutfaktan içeri girdi, her zamankinden daha bitkin ve üzüntülü görünüyordu. Bir sandalye çektikten sonra, yalnızca kahve ve ekmek yiyebileceğini söyledi.

Bayan Marron, "İsterseniz size sevdiğiniz mısır unundan kurabiye yapabilirim."

"Hayır, yalnızca ekmek."

"Ya da buğdaylı kek yapabilirim. Yalnızca birkaç dakikamı ahr."

Çömlekçi kaşlarını çatarak baktı ona, kadın eviyeye döndü ve tabakları bulaşık makinesinin içine yerleştirmem başladı.

Qwilleran adama karısının nasıl olduğunu sormamak içm zor tuttu kendini. Onun yerine bedava nasıl tanıtım yapabile. ceğiyle ilgili fikirlerini anlattı. Dan'in bu konuya ısınması 2or olmadı.

"Gazeteler bu tip makaleleri daha sık yazmalılar" dedi "Yani her dakika bizi yerden yere vuracaklarına. Lanet olsun yeni model otomobiller ya da Paris'teki aptal moda tasartmcıla-rı için olumsuz bir eleştiri hiç yazmıyorlar nedense. Bazı gazeteler birkaç dangalağa eleştirmen diye iş veriyor, onlar da tarafsız olması gereken eleştirilerine şahsi sorunlarını yansıtıp insanları sanattan soğutuyor. Eğer yerel gazeteler çağdaş sanatın ne kadar kötü olduğunu yazıp dururlarsa, insanlar bu sanatı sevmemezler. Oysa halka izlediklerinden nasıl zevk alacaklarını anlatmalılar."

"Sanat editörümüzle konuşacağım" dedi Qwilleran. "Bu benim işim değil, bu yüzden karar verme yetkisine sahip değilim. Ama eminim Arch Riker buraya bir fotoğrafçı gönderecektir. Hem yeni atölyenizi hem de sizin ve eşinizin fotoğraflarını çekeceklerdir. Pazar ekinde çıkacak olan bu hikâye oldukça iyi izlenim bırakacaktır, hem de renkli olarak!"

Dan'in kafası öne düştü ve bir süre kahve fincanının içine baktı. "Sorun da burada" dedi en sonunda. "Biliyorum, siz gazeteciler gösterişli, parlak fotoğraflar basmak istersiniz ama bu sefer kalbi kırık, çilli bir çömlekçiyi basmak zorunda kalacaksınız" dedi acı bir gülümseyişle ağzını çarpıtarak.

"Neden? Bayan Graham fotoğraf çektmekten hoşlanmaz mı? Halbuki çok çekici bir kadın." Dan, eviye tarafına doğru baktı, orada Bayan Marron elmaları rendeliyordu. Sesini alçaltarak, "Bizim yaşlı kız ortadan kayboldu."

"Ne yaptı? Sizi terk mi etti?" Qwilleran, Joy'un harekete geçmekte ne kadar hızlı olduğunu bildiği halde, yine de bu kadar kısa zamanda bir şeyler yapacağını tahmin etmemişti.

"Evet, sıvıştı, toz oldu, kafesten uçtu, ne demek istediğimi biliyor musunuz? Bu ilk defa olmuyor üstelik." Yine o çarpık gülümseme yerleşti yüzüne. Qwilleran biraz acıyarak, biraz da küçümseyerek adamın Joy'u taklit ettiğini fark etti. Onun gibi yüzünü buruşturmuştu.

"Bir keresinde Florida'dayken" diye devam etti çömlekçi sözlerine, "ortadan kayboldu, hiçbir açıklama yapmadan, hiçbir not bırakmadan. Beni hiç beklemediğim bir anda terketmişti ama geri döndü ve her şey düzeldi. Kadınlar ne istediklerini bilmiyor... O yüzden şimdi burada oturup bekleyeceğim, ta ki, bütün kurtlarını döksün ve onu yiyip bitiren ne varsa ondan kurtulsun. Merak etmeyin, mutlaka geri dönecektir, yalnızca sergiden önce gitmesi çok kötü oldu, hepsi bu."

Genellikle söyleyecek bir şeyler bulmakta hiç zorlanmayan Qwilleran şu an ne diyeceğini bilemiyordu. Joy'un ne yapmak niyetinde olduğunu kocasından daha iyi biliyordu. "Gittiğini ilk ne zaman farkettiniz?" dedi, konuyla kişisel olarak değil de, dostça ilgileniyormuş gibi davranarak.

"Bu sabah uyandığımda karımın ne bir saç teli, ne de başka bir izi kalmıştı geride! Dün gece biraz tartışmıştık gerçi ama bunun çok ciddi olduğunu hiç sanmıyordum." Dan, tıraşsız çenesini sıvazladı. Gerçekten incinmiş görünüyordu.

Qwilleran çömlekçinin sağ baş parmağının birinci boğuma kadar kesik olduğunu farkettil ve bir an onun için çok üzüldü. Elinin sakat olması bir çömlekçi için olabilecek en kötü şeydi. Acaba adamın başarılı olamayışının nedeni bu muydu? Ayrıca hırslı bir kadın tarafından terkedilmiş bu kocaya acımişti. Aynı küçük düşürücü deneyi kendisi yaşadığından, durumu çok iyi anlayabiliyordu.

"Otomobili almış mı?" diye sordu Qwilleran.

"Hayır, burada bırakmış, eğer bizim eski külüstürü almış olsaydı, çok zor durumda kalırdım. Çok iyi bir otomobil değil belki ama getirip götürüyor."

"Öyleyse gecenin o saatinde neyle gitmiş olabilir?"

Dan'ın ağzı açık kaldı. "Otobüsle herhalde, Nehir Yolu'ndan bütün gece geçiyorlar."

Yoksa diye düşündü Qwilleran, sabahın üçünde ayrılan açık renkli spor otomobilin sahibiyle mi gitmişti?.. Sonra birdenbire bu korkunç ihtimal beynine saplandı. Onun verdiği yedi yüz elli doları alıp Joy bir başka adamla kaçmıştı demek!

Hayır! Buna inanmayı reddetti! Yine de yüzünde bir sıcak bir soğuk ter boşaldığını hissetti, eliyle alnını sıvazladı. O bu işte suç ortağı mıydı, kurban mı? Ya da ikisi birden miydi? Her durumda da kendisinin bir aptal olduğunu düşündü. Aklına gelen ilk düşünce çekin ödenmesini durdurmak oldu. Gazeteci içgüdüleri dolandırıldığını söylüyordu. Fakat içinden bir ses de eğer Joy'u biraz sevmişse ona inanmasını telkin ediyordu. Ve artık, Joy Wheatley'i sevmekten hiçbir zaman vazgeçmediğini kabul ediyordu.

Joy'u tanıyorum dedi kendi kendine, ne kadar umutsuz bir durumda olursa olsun bunu hana hiçbir zaman yapmaz. Birden çılgılığı hatırladı.

"Seni telaşlandırmak istemiyorum Dan" dedi, kafasının karışıklığını belli etmeyen sakın bir sesle konuşuyordu. "Ama j burayı isteyerek terk ettiğine emin misin?"

Kahve fincanına üzgün bir ifadeyle bakmakta olan Dan sert bir hareketle başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum... Dün gece bir kadın çılgılığı duyduğumu sandım ve çok kısa bir süre sonra bir otomobil hızla uzaklaştı."

Çömlekçi acı bir gülüşle, "Acaba stüdyoda çıkan çingarı mı duydun? Deli kadın! Sana ne olduğunu anlatacağım. Dün gece eve geldiğimde oldukça geç bir saatti. Şehirde tanıdığım birkaç kişi var, hemen hepsi sanatçı. Birlikte poker oynarız, bir iki bira içeriz. Evet, saat oldukça geçti ve Joy oturmuş bekliyordu Bozulmuştu sanırım. Orada çarkın başına oturmuş bir çömlek yapıyordu. Odaya girdiğinde öfkeyle bana baktı ve ne oldu biliyor musun? Saçları çarkın üzerine düşmüş bir halde çalışıyordu. Daha önce onu uyarmıştım. Ama son derece ukala olduğu için ne söylesem beni pek dinlemiyor."

Dan sustu ve Qwilleran'ın onun fincanına kahve doldurmasını izledi. "Evet, sonra ne oldu?"

"Ah, her zamanki gibi atışmaya başladık, o başını sallamaya başladı -sinirleri tepesindeyken hep yapar bunu- ve birden lanet olsun ki, korktuğum başıma geldi ve saçını çarka kaptırdı. Eğer orada olmayıp elektrik şalterini indirerek makineyi durdurmasaydım boynunu kırabilirdi! Ölebilirdi! Deli kadın!"

"Ve çılgılık attığını söylüyorsun."

"Bütün evi uyandırmış olmalı. Beni de çok korkuttu. Eğer bu koca kıza bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

Qwilleran acıma anlamına gelebilecek bir kaş çatmasıyla karşılık verdi. Oysa bu hareket gerçekte içinde bulunduğu ikilemi yansıtıyordu.

"Endişe etmiyorum, dönecektir mutlaka" dedi Dan. İskemlesini arkaya iterek ayağa kalktı, gerindi ve göğsüne hafifçe vurarak, "Şimdi çalışma zamanı" dedi. "Sergi için hazırlanmam lazım. Gazetede benim için bir şeyler ayarlayacaksınız değil mi?" Ellerin arka cebine götürdü. Cüzdanını çıkararak içinden katlanmış bir kupür çıkardı. Saklayamadığı bir gururla onu Qwilleran'a verdi. "Bak bir eleştirmenin yazısı, L.A.'da benim tek başıma açtığım sergiden söz ediyor. Bu adam gerçekten işini biliyor."

Oldukça eski bir kupürdü. Sararmıştı ve katlandığı yerden parçalanmak üzereydi.

Dan cüzdanını ve kupürü arka cebine yerleştirip ayrıldıktan sonra, Qwilleran kâhya kadına sordu, "Buralarda açık renk, spor bir otomobil kullanan kim var?"

"Bay Sorrel'in açık renk bir otomobili var sanırım. mavisi" dedi kadın.

"Onu bu sabah gördünüz mü?"

"Hayır. Hiçbir zaman erken kalkmaz. Her gece geç saatlere kadar çalışır."

"Biraz dolaşacağım" dedi Qwilleran. "Kedimi de tasmaşy. la biraz gezdireceğim, azıcık egzersiz iyi gelir. Eğer bana yağ kutusunun nerede olduğunu gösterirseniz garaj kapısını da yağlarım."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz Bay Qwilleran. William bunu yapmakla..."

"Sorun değil Bayan Marron. Ben menteşeleri yağlarım. William da çimleri biçer."

"Eğer ırmağa doğru yürürseniz iskele tahtasına çok dikkat edin. Bazı tahtalar yerinden oynamış olabilir."

Dairesine döndüğünde Qwilleran kedileri ranzanın üzerinde sabah şekerlemelerini yaparken buldu. Bacakları ve kuyrukları birbirine dolanmış, birlikte kahverengi kürkten bir paspas oluşturmuşlardı. Uyuyan Koko'yu kaldırdı. Hayvanın vücudu bir un çuvalı gibi ağırdı. Esnemekte olan kedinin boynuna mavi deri tasmayı geçirdi. Bir parça naylon kordonu da tasma kayışı olarak kullanan Qwilleran isteksizce kediyi kapının dışına doğru götürdü. Hayvan hâlâ esniyor, geriniyor ve sendeliyordu.

Aşağı inmeden önce balkonda bir tur attılar. Qwilleran kapıların üzerindeki isimleri okumak istedi. Bitişindeki kapı Rosemary Whiting'in dairesiydi. İçerden müzik sesi geliyordu. Horlama sesi duyulan bir sonraki daire Max Sorrepindi. Balkonun diğer tarafında kalan dairelerin kapılarının üzerindeki isimler ise Hixie Rice, Charlotte Roop ve Robert Maus'tu. Neden isim levhaları konmuş diye düşünmeye başlamıştı ki, hemen vazgeçti; kafasında düşünmesi gereken pek çok konu vardı zaten.

Koko'yı aşağı götürdü. Büyük Salon'un kahverengi yer karolarını geçtiler ve Maus Evi'nin diğer tarafına bakan avluya çıktılar. Bütün yaşamı evin içinde geçmiş olan Koko için çimenler oldukça ilginçti. Dün geceki yağmurdan dolayı hâlâ ıslak olan çimenleri tek tek inceliyor, ancak türünün anlayabileceği bir seçicilikle bazılarıyla hiç ilgilenmiyor, bazılarını ise çenelerini şaklatarak koparmaya çalışıyordu. Her adımda ıslak patilerinden su damlalarını titizlikle silkiyordu.

Binanın doğu tarafında, sonradan eklendiği belli olan, açık bir otopark vardı. Koyu mavi ufak bir otomobil, bir de eski tozlu bir Renault park edilmişti. Renault'un akında büyük bir delik vardı gerçekten. Kırk dört numara bir ayakkabının sığabileceği kadar da büyük diye tahminde bulundu gazeteci.

Oradan ırmağa doğru çakıllı bir yol uzanıyordu. Çürümekte olan iskelenin üzerinde iki bank vardı.

Gün ışığında et suyu gibi kahverengi olan sudan tarif edilemez bir koku geliyordu.

Koko bunu hiç umursamadı. Hatta nehirle hiç ilgilenmedi bile. iskeleden uzaklaştı, çakıllı yoldan geri dönene kadar ıslak çimenlerin üzerinde durdu.

Koko dönerken bir ara durdu, yolun kenarında parlak mavi yeşil bir nesneyi kokladı.

Qwilleran onu yerden aldı. Böcek biçiminde ve büyüklüğünde, sırlanmış küçük bir seramik parçasıydı bu. Alt kısmına J. G. harfleri kazınmıştı. Parçayı cebine atan Qwilleran, Koko'nun tasmağını çekerek eve doğru yürüdü.

Bu şekilsiz binanın arkadan görünüşü, kubbeli bacaları, kanat gibi yanlara açılan garaj lanyla tropikal bir kuşu andırıyordu. Graham'ların çatı arası dairelerinin pencereleri de iki kocaman göz gibiydi. Qwilleran başını kaldırıncamda bir gölgenin hızla kaybolduğunu gördü.

Üç bölmeli garaja geldiğinde kapıları açtı. Yalnızca biri gıcırdadı ve yalnızca tek bir bölmeye otomobiller park edilmişti. Bu açık mavi, üstü açık spor bir arabaydı. Qwilleran garajın kapısını kapayarak otomobilin içini dışını dikkatle inceledi. Yerdeki döşemelere ve göstergelere iyice baktı. Her şey çok temizdi.

"Bu ne demek sence Koko?" diye mırıldandı. "Her şey müthiş temiz."

Koko'ysa beton zemindeki yağ lekelerini koklamakla meşguldü.

Altı Numara'ya döndüklerinde Koko, Yum Yum'un yüzünü ve kulaklarını temizlemesine izin verdi. Qwilleran ise Joy'un nereye gitmiş olabileceğini düşünerek volta atıyordu. Acaba yalnız mı gitmişti, onu arayacak mıydı? Acaba parasını tekrar görebilecek miydi? Daily Fluxion'da işe girmeden önce uzun müddet işsiz kalmıştı. O yedi yüz elli dolar küçük bir servet sayılırdı. Acaba dünkü siparişini iptal etmek için çok mu geçti? Bugün canı hiç de yeni bir takım elbise çekmiyordu. Kısa bir bahar olmuştu zaten. Şu andaysa bütün bu kafa karışıklığına ek olarak, muazzam bir açlık duygusuyla kıvranıyordu.

Birden masanın üzerinde ani bir panik yaşandı. Kâğıtlar birbirine karıştı, daktilonun tuşlarına basıldı, bazı kurşun kalem ve mürekkepli kalemler yuvarlandı ve sonra da ufak çaplı bir patırtıyla Qwilleran'ın yeni okuma gözlükleri yere düştü.

Qwilleran masaya doğru bir hamle yaptığında kedi de büyük kanepeye balıklama atlayıverdi.

"Seni kötü kedi!" diye bağırdı Qwilleran. Neyse ki, gözlükler kalın çerçeveleri sayesinde kırılmamıştı. Ama Qwilleran daktilonun içinde takılı olan kâğıdı gördüğünde bıyıklarının diplerinin titrediğini hissetti. Gözlüklerini taktı ve daha yakından baktı.

Koko üst sıradaki tuşları keşfetmişti. Üç tuşuna bir pati atmış, diğeriyle de sıfıra basmıştı.

6

Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra Qwileran Basın Kulübü'ne koşturdu ve orada Arch Riker'ı iki kişilik bir masada martini içerken buldu.

"Geç kaldığım için özür dilerim" dedi Qwilleran.

"Koko'yu doktora yetiştirmem gerekiyordu." "Ne oldu ki?"

"Onu Maus Ev'i'nin arka bahçesine çıkarmıştım, bir sürü çimen yedi. Eve döndüğümüzde kusunca, zehirli bir şey yediğini düşündüm."

"Bütün kediler çimen yiyip kusarlar" dedi Riker. "Böylece genizlerine kaçmış tüy varsa kurtuluyorlar."

"Evet, şimdi ben de biliyorum bunu. Hayvan hastanesinde açıkladılar. Ama işimi şansa bırakamazdım. Yalnızca kusmak için yeni ayakkabılarımın üstünü seçmesi çok kötü oldu, üstelik her iki ayakkabıma da!"

"Kedilerini fırçalamalısın. Çocuklar bizimkileri her gün fırçalıyor, böylece hiçbir sorunla karşılaşmıyoruz."

"Peki, siz bunları bana niye anlatmıyorsunuz? Yalnızca bir muayene için on beş dolar ödemek zorunda kaldım." Qwilleran bir pipo dolusu tütünü yaktı ve garson kıza kahve getirmesi için işaret etti.

"Evet, şu telefonda bahsettiğin büyük haber nedir?" diye sordu Riker.

Qwilleran piposundan derin bir nefes çekti, soruyu yanıtlamadan önce oyalandı biraz, sonra,

"Tarih tekerrür etti. Joy yine ortalıktan kayboldu."

"Dalga geçiyorsun!" "Hayır, geçmiyorum."

"Öyleyse eski numaralarına devam ediyor."

"Neye inanacağımı ben de bilmiyorum" dedi Qwilleran. Sonra Riker'a, Joy'un kendi dairesini ziyaret ettiğini ve boşanma planları yaptığını anlattı. Ama yedi yüz elli dolardan söz etmedi. Riker, "Rosie de onu arayıp kadın kadına sohbet için çağırmaya niyetleniyordu. Faydalı olabileceğini düşünüyordu" dedi.

"Artık çok geç." "Kocasını ne diyor bu işe?"

"Daha önce de aynı şeyi yaptığını ama daima geri geldiğini söyledi. Ancak o benim bildiğim şeyi bilmiyor tabii."

"Bu arada nasıl bir tip? Rosie öğrenmemi istedi de. Kadınlar nasıldır bilirsin."

"Kendisi de, konuşması da ot gibi. Joy'un hiç tipi değil. Uzun, fasulye sırtı gibi bir adam. Soluk kızıl saçları ve çilleri var. Oldukça zengin bir sözcük dağarcığı olduğunu sanıyor oysa konuşurken kullandığı klişeler ve argo sözcükler otuz yıl öncesine ait. Aslında bana sorarsan bu adam başarılı olmak arzusuyla yanıp tutuşuyor ama bunu asla başaramayacak."

"Sevdiği kadını kaybeden bir adam hiçbir zaman onu elde etmiş biri hakkında olumlu düşünmez" dedi Riker, bu zeki saptamasından dolayı gururlu bir ifadeyle.

"Bunu bana Joy söyledi. Onun bir çömlekçi olarak başarılı olmadığını kendisi söyledi."

"Nasıl olur da Joy gibi klas bir kız böyle bir tiple evlenir?"

"Kim bilir? O her zaman uzun boylu erkekleri beğenmiştir. Belki de adam çok iyi bir âşık. Belki de yüzündeki çiller Joy'un annelik duygularını kabarttı."

Riker bir martini daha ısmarladı, Qwilleran konuşmayı sürdürdü, "Evet, şimdi bir içki içmiş olduğuna göre sana hikâyenin devamını anlatabilirim. Joy ortadan kaybolmadan önce ona bir miktar para borç verdim."

Yediği zeytin editörün boğazında kalıyordu neredeyse. "Yoo, olamaz! Ne kadar?"

"Yedi elli."

"Yedi yüz elli mi? Ödül paranı mı."

Qwilleran suç işlemiş bir çocuk gibi başını salladı.

"Peki nasıl verdin? Nakit mi?"

"Çek yazdım."

"Ödemeyi durdur Qwill."

"Ona gerçekten ihtiyacı olabilir. Nerede olursa olsun." Biraz tereddütle devam etti, "Öte yandan, bir başka adamla kaçmış olabilir... ya da başına bir şey gelmiş olabilir."

"Ne gibi? Bunu da nereden çıkardın?" Riker, Qwilleran'ın sezgilerini iyi tanırdı: Ya tamamen doğru çıkardı ya da tamamen yanlış.

"Dün gece bir çılgılık duydum. Bir kadın çılgılığı ve çok kısa bir süre sonra bir otomobil hızla garajdan ayrıldı." Sinirli bir biçimde bıyığını sıvazladı.

Riker arkadaşının hareketinin anlamını biliyordu. Sevgili arkadaşı başka bir olayın kokusunu almıştı, büyük ya da küçük, gerçek ya da hayali bir olayın. Qwilleran'ın polis muhabirliği yaptığı eski dönemlerde geliştirdiği güçlü bir altıncı hissi vardı.

Riker'in asıl anlayamadığı, daha doğrusu inanmadığı şey o koca bıyığın altında yatan duyarlılıktı. Qwilleran ne zaman sezgilerinden söz etse üst dudağında bir karıncalanma olurdu ve böyle olduğunda genellikle Qwilleran sezgilerinde yanılmıyor demektir.

"Başka kuramların var mı?" diye sordu Riker. Qwilleran başını olumsuz anlamda salladı.

Aslında aklına gelince tüylerinin diken diken olmasına rağmen Koko'nun daktiloda yazdığı sayılardan hiç söz etmedi. "Dan'a bir çılgılık duyduğunu, söyleyince bana bir açıklama yaptı. Söylediğine göre Joy saçını çarka kaptırmış." "Ne çarkı?"

"Çömlekçi çarkı. Çömlekleri biçimlendirirken bunu kullanıyorlar. Dan'ın söylediğine göre Joy çılgılık atmış, Dan da onu kurtarmak için koşmuş. Buna inanıp inanmamak konusunda pek karar veremedim doğrusu."

"Bence sen boşu boşuna endişe ediyorsun. Büyük olasılıkla Chicago'ya halasını görmeye gitmiştir, yaşlı kadın hâlâ yaşıyorsa tabii."

Qwilleran ısrarlıydı. "Dün gece yemekte Joy çok gergindi, herkesi haşladı."

"Merak ettim, bu garip yerde başka kimler yaşıyor?"

"Robert Maus var, oranın sahibi olan avukat. Konu hava durumu bile olsa yasal prosedürleri ya da vergi avantajlarını düşünmeden hiçbir yorum yapmıyor. Son derece ağırbaşlı bir adam. Ancak tuhaf bir gelişme var ortada. Bu sabah Maus'un gözü morarmıştı... Ayrıca duyduğum çılgılıktan hemen sonra garajdan çıkan otomobil şu Altın Pirzola restoranının sahibi olan Max Sorrel'inmiş. Sorrel kadınlara meraklı birine benziyor."

"Ama otomobilin içindeki adam o mu emin değilsin?" dedi Riker. "Belki de Joy kullanıyordu."

"Eğer öyleyse otomobilin arkasına hafifçe vurmuş ve eve geri göndermiş. Çünkü bu sabah garajdaydı. Dan'ın söylediğine göre Joy bir ihtimal, Nehir Yolu'ndan geçen otobüsle ayrılmış. Eğer öyleyse hiç de iyi bir zaman seçmemiş çünkü yağmur boşanıyordu."

"Orada başka kimler kalıyor?"

"Üç kadın var. Bir de her şeye burnunu sokan sevimli bir kâhya çocuk ve ayrıca bir de kâhya kadın." Qwilleran dirseklerini masaya dayayarak bıyıklarını sıvazladı. Joy'un şantaj yaparak para sızdırma fikrini hatırlamıştı. Ama bundan Riker'a bahsetmedi.

"Hayalgücün seni sürüklüyor Qwilleran" dedi Riker. Joy'a bir şey olmamıştır, bekle ve gör."

"Buna inanmak isterdim."

"Her neyse, bir şeyler yiyip büroya dönmem gerekiyor. Saat ikide ajanstan geliyorlar. Birkaç karikatür bandı getirecekler." Garson kızlardan birini durdurdu. "Bir kâse bezelye çorbası, ızgara köfte, makarna ve salata. Ayrıca bu masaya biraz daha tereyağ getirsen iyi olacak."

"Siz ne yiyeceksiniz Bay Zayıf? Yine köy peyniri mi?" diye Qwilleran'a sordu kız.

"Açlıktan ölüyorum. Şaka kaldıracak halde değilim."

"Peynirli burger ve patates kızartması ister misiniz? Ya da peynirli makarna? Jambonlu sandöviç?"

"Hayır, yalnızca rafadan bir yumurta rica ediyorum" dedi sonunda kararlılıkla. "Ve mutfakta ne kadar sap kereviz varsa getirin. O berbat şeyi kemirirken, aldığım kaloriden daha fazlasını yakıyorum zaten."

"Bu gece nerede yiyorsun?" diye sordu Riker.

"Maus'u, Toledo Gömütleri'ne yemeğe davet ettim. Bu benim için tam bir irade sınavı olacak çünkü duyduğuma göre bu kentin en iyi lokantasıymış."

"Orada her beş dakikada bir temiz peçete getiriyorlar. Evlilik yıldönümümüzde Rosie'yle birlikte oraya gittik, garsonlar beni son derece gerdi. Getirdikleri on yedinci temiz kül tablasından sonra sigaramın küllerini masanın altına silkeledim."

O öğleden sonra Qwilleran, Fransız mutfağıyla ilgili bir kitap almak için halk kütüphanesine uğradı. Ayrıca neden istediğini bilmediği halde seramik sanatıyla ilgili bir kitap da aldı. Sonra bir içki dükkânına uğradı. Olası ziyaretçileri için bir şişe seri ve burbon aldı. Hayvan dükkânından da bir fırça aldıktan sonra kedilere yemek almak için bir süpermarketin önünde durdu. Açlığının yatışmamış olması ve şu son maddi kayıp nedeniyle onlara pek de cömert davranmak istemiyordu. Şımarık şeyler diye söylendi kendi kendine. "İstakoz-sombalıgı-kemiksiz tavuk! Oysa diğer kediler normal kedi maması yiyorlar. Bunların da gerçeği görme zamanları geldi de geçiyor bile."

Bir kutu Kitty Delight marka konserve mama aldı (indirimdeydi). Biraz da Pussy Pâte aldı (tek mama fiyatına iki tane). Bir kutu da Fishy Fritters aldı (promosyonlu).

Eve döndüğünde Koko ve Yum Yum'u pencere kenarında bohça biçiminde kıvrılmış oturuyorken buldu. Tavırlarına bakılırsa mama konusundaki değişikliği sezmişlerdi. Ona şarkılı türkölü bir hoşgeldin diyecekleri yerde, kıpırdamadan oturmaya ve sanki Qwilleran'ı görmüyorlarmış gibi bakmaya devam ettiler.

"Yemek hazır!" dedi Qwilleran. Pussy Pâte'den kocaman bir kaşık tabağa koydu.

Her iki kedi de bıyıklarını bile oynatmadılar.

"Bir tadına bakın şunun! Üzerinde çok lezzetli olduğu yazıyor."

Tamamen sağır olmuş gibiydiler. Kulaklarında en ufak bir dikilme olmadı. Qwilleran Koko'yu kucaklayarak olduğu gibi tabağın önüne bıraktı. Koko ise bacakları açık, yere konulduğu pozisyonda donmuş gibi kaldı ve tabaktaki kötü görünümlü mor bulamaca baktı. Sonra muhteşem bir titremeye arkasını dönüp gitti.

O gece Qwilleran kedileri Robert Maus'a anlatıyordu. "Eminim ki, kutuların üzerindeki fiyatları okuyabiliyorlar. Ama iyice acıkınca yemek zorunda kalacaklar."

Maus birkaç saniye düşündükten sonra, "O mamayı Bearaise sosuyla karıştırmayı deneyebilirsiniz" diye öneride bulundu- "Ya da üzerine taze rendelenmiş kaşar serpiştirilebilir."

İki adam da şehrin merkezindeki binanın lobisinde buluşmuşlardı. Binadaki asansör onları alt katlara indirmiş, kendilerini mahzen gibi bir yerde bulmuşlardı. Bu yeraltı restoranı, uzun ve dar biçimli, kasvetli kara duvarlarla kaplı büyük odalardan meydana geliyordu. Yeni bir sistem kurulmadan önce bu mekân, şehrin kanalizasyonu olarak kullanılıyordu.

İçeri girdiklerinde avukat saygıyla karşılandı ve ikisi de beyaz örtülerle kaplı bir masaya oturtuldular. Yedi şarap bardağı ve on dört parçalık yassı gümüş tabaklar panldıyordu. İki garson hafif portakal çiçeği kokulu peçeteleri iki konuğun dizlerinin üzerine yerleştirdiler. Şef garson altın işlemeli deriyle kaplı mönüleri onlara sundu ve üç garson çocuk da iki su bardağını doldurmakla görevlendirildiler.

Maus buyurgan bir tavırla işaret ederek klorlanmış suyu reddetti. "Yalnızca şişe suyu içeceğiz."

Şarap siparişini almak üzere başka bir garson elinde zincire takılmış anahtarlarla ve biraz da çalımlı bir havayla geldi, Maus bir şampanya seçti. Sonra iki konuk mөнüyü incelediler.

Mönü Fluxion'un Pazar ekinde yalnızca biraz daha inceydi. Mönüde avokado stıpreme'den hollandaise soslu sote kabağa kadar akla gelebilecek her türlü yemek çeşidi vardı.

"Bu arada belirtmek isterim ki" dedi avukat üzgün bir sesle, "Rahmetli Bayan Maus'la burada akşam yemeği yediğimizde, hep sığır pirzolası ısmarlardı."

Qwilleran, Maus'un ölmüş bir eşi olduğunu biliyordu. "Eşiniz sizin haute cuisine zevkinizi paylaşıyordu anlaşılan."

Biraz düşünüp iç geçirdikten sonra Maus cevap verdi. "Hayır, o benimle aynı zevki paylaşıyordu. Bir keresinde en iyi omlet tavamı, üzüntüyle söylemem gerekir ki, soğanlı ciğer için kullandı."

Qwilleran adamın üzüntüsünü paylaştığını belirten bir çıkardı.

"Haydi Bay Qwilleran, eğer siz de uygun görüyorsanız, karımın anısına, burada birlikte yediğimizde, her zaman yaptığımız gibi Fransız soğan çorbasıyla başlayalım.

Üstü eritilmiş peynirle kaplanmış soğan çorbası servis yapıldı. Qwilleran yalnızca üç kaşık içtikten sonra kendini frenledi. "Çömlek atölyesi satın almak nereden geldi aklınıza?" diye sordu.

Maus vereceği yanıtı dikkatlice düşündükten sonra, "Bina bana eşimin amcası Hugh Penniman'dan miras kaldı. Penni-man, binayı bir sanat merkezi olarak düşleyen, bir sanatsever ve koleksiyoncuydu, özellikle de seramik koleksiyoncusuydu. Ölene kadar binanın sanat merkezi olarak yaşaması için sürekli mali destek verdi. Ölümünden sonra bina iki oğluna geçti ama onlar, bu mirası, vasiyetteki koşullara göre büyük bir yük olacağı için reddedince, eşime, dolayısıyla da bana kaldı."

"Vasiyetnamedeki koşullar neydi?"

"Yaşlı beyefendinin vasiyetine göre bina sanatla ilgili konularda hizmet vermeye devam etmeliydi. Oysa eşimin para delisi kuzenleri haklı olarak bunu ekonomik bir yıkım olarak düşünüyorlardı. Ben de binayı, bir nevi sanatla iştigal eden yemek meraklılarına, stüdyo şartlarında kiralamaya karar verdim. Aynı zamanda çömlek atölyesini de yeniden işletmeye açtım. Belki bilirsiniz, atölye tipi işletmeler çeşitli vergi indirimlerinden faydalanabiliyor." Bu konuşma yeşil bir sosla hazırlanmış yılanbalığının gelmesiyle sona erdi.

"Bu atölyeyle bağlantılı olarak bir boğulma skandali kulağıma geldi" dedi Qwilleran. "Bu ne zaman oldu?"

Avukat bıkkınlık içinde soludu.

"Bu talihsiz olay sizi temin ederim ki, çok eski bir hikâye-, beni bağışlayın ama eğer fikrimi soracak olursanız sizin gazete zaman zaman doğru olmayan başlıklar altında bu konu gündeme getiriyor- Yazılan şeyler ise ancak ortalama zekânın altındaki kişilerin merakını cezbedecek nitelikte oluyor. Binadan artık ben sorumluyum ve bu konuda daha fazla kötü reklam yapılmasını istemiyorum. Eğer bu konuda yazılanlara bir son verilmesinde sizin etkiniz olursa, inanın size minnettar olurum-

"Bu arada" diye başladı Qwilleran, "çömlek atölyesiyle daireler arasındaki kapıyı kilitlememelisiniz diye düşünüyorum. İtfaiye şefinin de aynı fikirde olduğunu sanırım."

"Benim bildiğim yangın çıkışı hiçbir zaman kilitlenmiyor."

"Bu sabah içeriden kilitlenmişti."

Maus yılanbalığından bir lokma alarak hiç cevap vermedi.

"Graham iyi bir seramik sanatçısı mıdır?" diye sordu Qwilleran.

"İnanıyorum ki, ekipmanları çok iyi tanıyan, çömlek yapım tekniğini çok iyi bilen biri. Ama yaratıcılık tamamen eşinden geliyor."

"Belki haberleri duymamış olabilirsiniz" dedi Qwilleran. "Bayan Graham kocasını terketti.

Boşanma davası için sizle konuşmuş olduğunu sanıyorum. Dün gece -sabaha karşı- yok olmuş."

Maus, lokmasını düşünceli düşünceli çiğnemeye devam etti, sonunda "Şansızlık" dedi.

Qwilleran herhangi bir açıklayıcı tepki verecek mi diye avukatın yüzünü dikkatle inceledi ama gördüğü tek şey sakın bir ifade ve bir tanesi şu an morlaşmaya başlamış düşünceli gözlerdi.

Seçkin gurme, yeşil sosun tadına bakmakla meşguldü. "Her ne kadar otlar konusundaki tartışma capcanlı devam etmekteyse de rahatlıkla söyleyebilirim ki, burada maydanoz biraz erken konmuş sosa... Geçen akşam yemek ustalarıyla toplandığımızda kekikle ilgili çok heyecan verici bir sohbet oldu Hatta diyebilirim ki, zaman zaman hararetle bir tartışmaya dönüştü."

"Bu yüzden mi gözünüz morardı" diye sordu Qwilleran.

Avukat yavaşça sol gözüne dokundu. "Tartışmanın en ateşli anında, üzülerek söylüyorum ki, üyelerimizden biri -heyecanlı bir şahıs- oldukça kötü bir zamanlamayla yumruğunu benim tarafıma doğru savurdu."

Şimdi yedi garson şatafatlı bir biçimde içki ve ana yemek servisini yaptı. Maus şarabın tadına bakarak geri gönderdi, yan masadan gelen puro kokusundan şikâyet etti ve çorbanın sosuna çok fazla tarhun konulmuş olmasından yakındı.

Qwilleran büyük bir açlıkla, ince bir sosun içinde yüzmekte olan dana eti ve mantar dolu tabağa baktı. Ama kararlıydı, perhize sadık kalacak ve yalnızca üç lokma alıp bırakacaktı. İlk lokmadan sonra Maus'a, "Sizce Max Sorrel köşem için ilginç bir şahsiyet olur mu?" diye sordu.

Avukat, bilgece başını sallayarak onayladı. "Bu aralar restoranında işler... nasıl diyelim, Sorrel zor bir dönemden geçiyor. Basında çıkacak iyi bir yorum çok işine yarayabilir. Ben daha fazla açıklama yapmak istemem ama eminim Bay Sorrel bu konuyu sizle konuşmaktan mutluluk duyacaktır, eğer siz de isterseniz tabii."

"Peki, ya Charlotte Roop?"

Maus, Avrupalı bir tavırla kullandığı bıçak ve çatalını bıraktı. "Ah, o bir cevher. O titrek bekâr kız görünümüne aldanmayın. Bayan Roop yöneticilik yeteneklerine sahip, dürüst ve başarılı bir kadındır. Eğer karakter itibarıyla bazı eksiklikleri varsa bunun üzerinde durmamamız gerekir."

Qwilleran ikinci lokmasını aldı. "Rosemary Whiting çok tatlı bir insana benziyor. Mükemmel bir hanımefendi."

"O bir Kanadalı" dedi Maus, yüzünde aşırı tarhuna alışmış olduğunu düşündüren mutlu bir ifadeyle.

"Yemeğe olan ilgisinin nedeni nedir?"

"Bayan Whiting sağlıklı yiyecek pazarlaması yapıyor. Onun soya fasulyelerini ve ayçiçeği çekirdeklerini ne kadar övdüğü dikkatinizi çekmiştir."

"Ve anladığıma göre Hixie Rice da yemekle ilgili yazılar yazıyor."

Maus ellerini teslim olurcasına yukarı kaldırdı. "Bu genç hanım, işi gereği, üçüncü sınıf restoranların kötü mönülerini yazıyor. Mesela şöyle: 'Bugünün spesalitesi, tatlı havuç, Michigan patatesi ve inci gibi bezelyelerin süslediği, uzak doğu sos-larıyla lezzetlendirilmiş kuzu yahni.' Bu coşkulu anlatımdan da anlaşılacağı üzere dünden kalma hazır et suyunun içinde yüzen bir yemek... tabii ekşimiş tadı anlaşılmasın diye bol köri sosuyla kamufle edilmiş olarak."

Qwilleran üçüncü lokmasını da ağzına attı. "William da ilginç bir tip."

"Aşırı gevezedir ve övünebileceği hiçbir yeteneği yoktur. Ama sevimli bir çocuk ve briçte de hiç fena değil."

Şef ve garsonlar Qwilleran'ın yemeğe olan isteksizliğini giderek artan bir tedirginlikle izliyorlardı. Sonunda kendi aralarında bir şeyler fısıldaştılar. Şef mutfaktan çıkarak, bir hışımla Qwilleran'ın yanına geldi. "Yemeğimi sevmediniz mi?" diye hesap sordu.

"Gerçek bir gurme asla ölçüyü kaçırmaz" dedi gazeteci sakın bir ses tonuyla. "Yemek mükemmel, emin olabilirsiniz. Tabağımda kalanları kedilerime götürmeyi düşünüyorum."

"Gatti! Santa Maria! Şimdi de gatti için yemek pişiriyorum." Şef ellerini havaya kaldırarak mutfağa döndü.

Hafif kremalı kestane ezmesi ve espresso'dan sonra Qwilleran cebinden piposunu ve Koko'nun nehrin kıyısında bulduğu mavi yeşil böceği çıkardı. "Bunu daha önce hiç görmüş müydünüz?"

Maus başını salladı. "Bayan Graham hepimize iyi şans getirsin diye ufak bir parça hediye etme inceliğini gösterdi. Be-nimkiyse maalesef kayboldu. Zannediyorum bu gerçekleşecek kötü bir olayın kehaneti."

Qwilleran hesabı ödedi, neyse ki, faturayı Fluxion'a çıkartıyordu. Yalnızca vermiş olduğu bahşişle bir hafta geçinebilirdi. Şu anda da eve dönmeye can atıyordu. Bu akşam yaptığı röportajda, Maus, yemek yapma sanatıyla ilgili kendine ait yöntemleri anlatırken not tutacak fırsatı olmamıştı.

Deneyimli gazeteci, temkinli kişilerin, konuşmaların kaydedilmediği ortamlarda çok daha rahat olduklarını gayet iyi biliyordu. Ancak, köşesi için epey bilgi toplamıştı ve Robert Maus'un konuştuklarını doğru alıntılatabilmek için bir an önce kâğıda geçirmeliydi. Garsonlar, kediler için keten bir peçeteye sardıkları yemek artıklarını getirdikten sonra iki adam da oradan ayrıldı. Maus yediği yemekten büyük zevk almış olmanın tatmini içindeydi. Qwilleran ise hem aç hem de kendisine acıma duygusuyla doluydu.

Maus Evi'ne vardıklarında avukat evrak çantasıyla mutfağa gitti. Qwilleran ise merdivenlerden yukarı çıktı, sola döneceğine sağa döndü. Ani bir içgüdüyle Hixie'nin dairesine doğru yürüdü.

Tam kapıyı vurmak üzere elini kaldırmıştı ki, içerden bir erkek sesi duyarak durakladı. Kalın meşe kaplama nedeniyle doğru dürüst duyamıyordu, bir erkek sesini ayırt edebiliyordu ama sözcükleri seçemiyordu. Sesin tonlamasından adamın nazik bir biçimde ve alttan alıyormuş gibi konuştuğu anlaşılıyordu. Qwilleran önce sesin televizyondan geldiğini sandı ama sonra diyalogu sürdüren ikinci sesi çok iyi tanıdı. "Hayır! Bu son! Teşekkürler! İstemiyorum artık!" diyordu Hixie, çok yüksek bir sesle konuştuğundan sözcükleri açık bir biçimde anlaşılıyordu. Adamdan dil döken, yalvaran bir karşılık geldi.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, benim koşullarımı biliyorsun!" Hixie bir soruyu yanıtlarken sesini alçattı, "Tabii ki değişmedi ama artık buraya gelmemelisin. Buraya hiç gelmemen için anlaşmıştık... Pekâlâ yalnızca bir kadeh. Sonra gitmen gerekiyor."

Qwilleran kapıyı vurdu.

Ani bir sessizlik oldu. Uzun bir bekleyişten sonra Hixie'nin kapıya yaklaşan ayak sesleri duyuldu. "Kim o?" Temkinli bir biçimde kapıyı açtı. "Ah, siz miydiniz?" dedi gergin bir gülümsemeyle. "Telefonda görüşüyordum. Sizi beklettiğim için özür dilerim." Qwilleran'ı içeri davet etmedi.

"Yarın öğleden sonra benimle bir peynir tatma partisine gelir misin diye sormak istedim.

Basın için verilen bir parti."

"Evet, çok isterim. Nerede buluşalım?"

"Stilton Oteli'nin lobisi nasıl?"

"Çok iyi. Beni bilirsiniz, yemeğe bayılırım."

"Tabii içki de olacak."

"İçmeyi de severim" diyerek uzun kirpiklerini kırıştırdı.

Qwilleran kızın omzunun üzerinden içeriye bakmaya çalıştı. Ama kapı çok az aralanmıştı ve oda hafif loştı. Yalnızca ufak bir hareket gördü, kafesin içinde kıpırdanan bir kuş. "Yarın görüşürüz" dedi.

Qwilleran ince vücutlu, zarif kıyafetler giyen kadınlarla çıkmayı tercih ederdi. Ama soracak soruları vardı ve Hixie de gevezelik etmeye bayılıyordu. Altı Numara'ya gitmek üzere balkonu geçerken bir ses duyabilme olasılığına karşı kulak kabarttı.

"Yalnızca bir kadeh"ten sonra Hixie'nin dairesinden çıkacak adam kimdi? Ve nereye gidecekti? Neden diye sordu kendi kendine, herkesin işine burnumu sokuyorum ben? Ama

kendi dairesinin kapısını açıp içeri girdiğinde her şeyi bir anda unuttu. Daire tam bir savaş alanı gibiydi.

Kitaplığın üzerinde, duvarda asılı duran bütün resimler eğrilmişti. Çok sayıda kitap kapakları ayrılmış, sayfaları parça. lanmış olarak yerlerdeydi. Çöp kutusu devrilmiş, içindeki her şey yerlere saçılmıştı. Yastıklar yere fırlatılmış, daktilo dışınjg masanın üzerinde ne varsa yok edilmişti. Soyulmuş muydu? Qwilleran bir adım daha atmadan evvel hızla odayı inceledi. Ayağının altında ufak bir cisim ezildi. Yerde bir sürü küçük kahverengi toplar halinde kuru kedi maması dağılmış, ayı postu yok olmuştu... Hayır, yok olmamış, masanın altına sıkışmıştı. "Sizi şeytanlar!" diye gürledi Qwilleran. Ayağının altında ezilen kahverengi kutular almış olduğu mamalardı. Açılmış kutu boş olarak yerdeydi, yanında ise tabağa konmuş Pussy Pâti hiç dokunulmamış olarak kurumuş bir halde duruyordu. Her şey apaçık ortadaydı. Bütün bu harabe, protesto gösterisi yapan iki militan kedinin eseri idi!

Suçlular ise ranzanın üzerinde uyuyorlardı. Yum Yum top gibi kıvrılmış, Koko ise yorgunluktan olsa gerek, boylu boyunca serilivermişti.

Qwilleran restorandan getirdiği yiyecekleri keten peçeteden çıkardığı anda burunlar oynadı, kulaklar dikildi ve iki kedi de bariton ve soprano mırıltılar çıkararak enfes yemeklerini yemek üzere mutfığa geldiler.

"Bütün bu yaptıklarınızdan sonra ancak gerçek bir enayi size böyle bir ziyafet çeker" diye söylendi Qwilleran.

Eğrilmiş tabloları ve odanın dört bir yanına dağılmış olan kuru mamaları topladıktan sonra pijamalarını giydi, tütününü yaktı ve Toledo Gömütleri'nde edinmiş olduğu izlenimlerini ve saygıdeğer lezzetçinin yemek sanatıyla ilgili fikirlerini yazmak üzere daktilonun başına geçti.

Her zaman makinenin içine bırakmış olduğu kâğıda baktı, bir sözcük, eksiksiz olarak yazılmıştı. Gözlüklerini takarak daha yakından baktı. Tek bir sözcük daktilo edilmişti: ît!

Qwilleran büyük bir şaşkınlık içinde patisini yalayarak yüzünü yıkamakta olan kediye döndü.

"Koko! Bu gerçekten çok fazla artık!"

7

Qwilleran, Çarşamba gecesi uyanabilmek için saati kurmayı planlamıştı ama unuttuğu için Perşembe sabahı pencereden gelen kulak tırmalayıcı bir sesle uyandı. Koko ve Yum Yum pencerenin pervazına oturmuşlar, güvercinleri izliyorlar ve sincaplar gibi sesler çıkarıyorlardı. Kuşlar titremekte olan iki siyah burnun bir kaç santim ötesinde bir aşağı bir yukarı pervasızca salınıyorlardı.

Qwilleran bir kayıp duygusuyla uyanmıştı. Joy temelli mi gitmişti? Yoksa Koko gazeteciler arasında, hikâyenin bittiği anlamına gelen eski bir simge olan "30" rakkamını geçen gün daktiloda tesadüfen mi yazmıştı?

Birden aklına Koko'nun daktiloda yazmış olduğu son sözcük geliverdi. Tesadüf müydü, değil miydi? Bilmiyordu ama bu gerçekten de inanılmazdı!

"İ-T" dedi yüksek sesle, sonra birden aklına acil yanıt bulması gereken bir soru geldi ve yataktan fırladı.

Soruyu kahvaltı masasında Robert Maus'a sormayı düşünüyordu ama adam dışarı çıkmıştı. Bayan Marron'a sordu ama kadının bir faydası olmadı. Hixie, tarçınlı tost, jambon, yumurta ve patatesli kahvaltısını etmek üzere aşağıya inince ona sordu ama onun da hiçbir fikri yoktu. Dan Graham kahvaltıya inmedi ve daha sonra Qwilleran atölyeyi aradığında telefona cevap veren de olmadı. En sonunda Robert Maus'un bürosunu aradı.

"Çok üzgünüm ama hatırlayamadım" dedi avukat, "bekleyin de kontrata bir bakayım."

Qwilleran bir şey yazmakta olduğunu ve bu bilgiye çok acil ihtiyacı olduğunu mırıldandı.

"Hayır" dedi Maus, birtakım dosyaları karıştırdıktan s ra. "Yazılmış herhangi bir ikinci ad ya da adın kısaltılmış harfi filan yok."

Qwilleran, Arch Riker'a telefon ederek daktiloda yazılı olan iki harflik sözcükten söz etti.

"Dan Graham'ın Ethan ya da Edwin gibi ikinci bir adı olduğundan neredeyse adım kadar

emindim. Koko'nun, kesinlikle bana bir şey anlatmaya çalıştığını düşündüm. Daha önceki olaylarda vermiş olduğu ipuçları da bundan daha az fantastik değildi."

"Artık o kedinin yazı yazmaya başladığına çok sevindim. Altı aya kalmaz, senin köşeni o yazmaya başlayabilir. Dün geceki yemek nasıldı?"

"İyi idi. Pek bir şey öğrenemedim. Maus bana gözünün neden morardığına dair olmayacak bir hikâye anlattı."

"Öğle yemeğine geliyor musun?"

"Hayır, evde kalıp Toledo Gömütleri'yle ilgili yazmayı düşünüyorum. Bu damak uzmanlığı tuhaf bir iş. Tam kıvamı bulmak zor. Hani, yarı tatlı, yarı ekşi bir karışım iyi oluyor."

"Aman restoran sahiplerini gücendirme sakın" diye uyardı Arch, "yoksa reklam bölümü yakama yapışır... Joy'dan haber var mı?"

."Hayır. Hiçbir şey yok."

Qwilleran'ın evde kalmak istemesinin başka bir nedeni vardı; Joy'un arama ihtimalini düşünerek telefonun yakınında olmak istiyordu. Ondan mektup beklemek için erkendi. Gideli yirmi dört saatten biraz fazla olmuştu. Buna rağmen saat 11 .00'de gelen postayı almak için merdivenlerden aşağı koşmuş ve kendi kutusunda hiçbir şey bulamayarak hayalkırıklığına uğramıştı. Sonra Joy'un ona bir mesaj göndermek isterse büro adresine postalayacağını düşünerek kendini rahatlatmıştı. Bunu düşünecek kadar zeki biriydi o! Tabii ki, el yazısı Maus Ev'i'nde kolayca tanınabilirdi. Ama acaba postacı "Juu Qwww" adına ve "Duuy Fwxwu" adresine gelen bir mektubu kolayca ulaştırabilir miydi?

Qwilleran bir saat boyunca daktilonun başında oturup, Toledo Gömüden hakkında objektif görünen bir yazı yazmaya alıştı. Birkaç verimsiz giriş yazısından sonra konuyu değiştirdi ve Robert Maus'un biyografisinden başlamaya, onun gururunu okşayacak (keskin bıçakları, bol tereyağ) alışkanlıklarını ve tartılarını yazmaya karar verdi. Maus poşet çaylardan, düdüklü tencerelerden, mevye kokteyli konservesinden, kavanozda gelen mayonezden, neskafeden, geometrik biçimlerde kesilmiş yumurtadan, New England usulü haşlanmış sebzelerden, soğuk meze büfelerinden, salata büfelerinden ya da büfede yenebilecek her ne varsa hepsinden nefret ediyordu.

Bir ya da iki kere ara vererek kulak kabarttı. Sanki birinin şarkı söylediğini duyuyor gibiydi. Televizyondan ya da radyodan gelmeyen, canlı müzik duymak ender bir şeydi. Bir yerlerde bir adam İskoç havası tutturmış şarkı söylüyordu ve bu, Mackintosh soyundan gelen gazetecinin kanını kaynatmaya yetmişti.

Dairesinin kapısı vurulduğunda Maus'un alüminyum fol-yo içinde pişirilmiş patatesin ne kadar lezzetsiz olduğuyla ilgili söylediklerini alıntılıyordu. Kapıyı açtığında beyaz saçları, pudralı yüzü, mücevherleri ve elinde bulmacasıyla yaşlı komşusu karşısındaydı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi Bayan Roop, boynundaki üç sıra boncuklarıyla oynayarak. "Ama bu bulmaca kafama takıldı, sizin bir yazar olarak iyi bir sözlüğünüz vardır diye düşündüm. Bir tür orkide çiçeği olan on bir harfli bir sözcük bulmam gerekiyor. İlk harfi c, son harfi de m."

"Crypripedium" dedi Qwilleran. Kadın için kodladı.

Bayan Roop'un, çevresi kırıksıklıklarla dolu küçük mavi gözlerine hayranlık dolu bir ifade yerleşti. "Ahhh, siz bir dahisiniz Bay Qwilleran!"

Dahi, bir şey söylemeden iltifatı kabul etti. Bu sözcüğü birkaç ay önce Koko'yla oynadığı sözlük oyununda öğrendiğini açıklamasına gerek yoktu. "İçeri girmez misiniz?" diye sordu.

Kadın nezaketle reddetti. "Mutlaka o harika köşe yazıları nızdan birini yazmakla meşgulsünüzdür." Ama gözlerinden içeri girmeye can attığı belli oluyordu.

"Ara vermek için iyi bir zaman. Lütfen içeri gelin."

"Bundan emin misiniz?" Girmeden önce sağa sola bakarak koridoru kontrol etti ve suçlu suçlu omuzlarını silkerek içetj daldı.

Qwilleran kadın içeri girer girmez hemen kapıyı kapadı. Bayan Roop onun bu hareketine tuhaf bir biçimde bakınca Qwilleran hemen, kedilerin koridora kaçmasını engellemek

istediğini açıkladı. Koko ve Yum Yum yemek masasının üzerindeki mavi yastıkta uzanmış güneşleniyorlardı. Bayan Roop onları görünce belirgin bir biçimde irkildi.

Koko boylu boyunca serilmiş yatıyor, Yum Yum da onun kuyruğuyla oynuyordu. Koko kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayarak Yum Yum'u çıldırtıyordu. Havada uçuşan kedi tüyleri stüdyo penceresinden gelen güneş ışığıyla parılıyordu.

Bayan Roop'un kaşlarını kaldırma alışkanlığı yüzünden alnında oluşan çizgiler de güneş ışığında daha belirginleşmişti.

Koko onun onaylamayan bakışını farkederek oyun oynamayı kesti. Toparlanarak arka ayaklarından birini kaldırdı ve kuyruğunun dibini yalamaya başladı. Misafir bakışlarını hızla kaçırdı.

"Oturmak ister miydiniz?" dedi Qwilleran. Kadının dik oturmak isteyebileceğini düşünerek yemek masasının iskemlelerinden birini önerdi. Nescafe ikram etmek istedi ama kadın bu soruyu sanki uygun olmayan bir şey teklif edilmiş gibi hızla reddetti.

Qwilleran hınzırca bir daha sordu. "Daha güçlü bir içki?"

"Bay Qwilleran" dedi Bayan Roop ciddi bir tonda, "size şimdiden söylemeliyim ki, ben içki içmeyi doğru bulmuyorum."

"Ben de içmem" dedi Qwilleran, olabildiğince dost bir tonda. Nedenini açıklamadı.

Bayan Roop ona yeniden öyle sıcak bir biçimde gülümseyen yüzü biraz da utangaçlıkla kızardı, bunu örtmek için hızlı lı konuşmaya başladı. "İşimi çok seviyorum. Bay Hashman ruhu şadolsun- mükemmel biriydi. Restoran yönetimi hakkında bildiğim her şeyi bana o öğretti. Kendisi uzun zaman evvel işletmeyi devretti ve şu anda Cennet Aşevleri -belki biliyorsunuzdur- çok büyük bir fast food zinciri. Sahipleri de son derece parlak üç işadamı."

"Belki köşemde Cennet Aşevleri'nin tarihini yazabilirim, ne de olsa zincirin ilk halkası bu şehirde kurulmuş." Qwilleran böylelikle, restoranın yemek kalitesinden bahsetmek zorunluluğundan da kurtulmuş olacağını düşündü. "Sizinle de röportaj yapabilir miyim?"

"Ah, kesinlikle olmaz! Benden hiç söz etmeyin. Uç restorandan tam seksen dokuz zincir oluşturmuş bu üç müthiş adamdan söz etmenizi tercih ederim."

Her biri de son derece ortalama diye düşündü Qwilleran. Piposuna uzandıysa da fikrini değiştirdi, belki konuğu bunu içmesini de uygun bulmayabilirdi. Ondan biraz bilgi alması gerekiyordu.

"Maus Evi'nde kalan gurmelerle ilgili bir dizi yazı yazmak istiyorum. Nereden başlayabileceğim konusunda bana bir öneride bulunmanız mümkün mü?"

"Ah, inanın hepsi çok ilginç kişilikler" dedi Bayan Roop, büyük bir coşkuyla.

"Kesinlikle çok farklı kişiliklerden oluşan bir grup. Hepsi birbiriyle iyi geçinebiliyor mu?"

"Evet, hepsi çok tatlı insanlar. Oldukça uyumlular."

"Peki, Max Sorrel nasıl? Bir restoran işletmecisi olarak başarılı sayılabilir mi?"

"Ah! O mükemmel bir işadamıdır. Bay Sorrel'i çok takdir ederim."

"Çapkın birine benziyor."

"Eh, çekici bir kişiliği olan, yakışıklı bir adam."

Qwilleran sanki bir bilgisayarla konuşuyormuş hissine kapıldı. Hafifçe öksürdü ve başka bir yaklaşım denemeye karar verdi. Sizin yemekte olmadığınız Salı gecesi masada bir ara gergin bir hava esti. William beceriksizlikle suçlandı."

"Gençlere toleranslı olmalıyız» dedi Bayan Roop kararlılıkla. O çok tatlı bir çocuk. Son derece dost Ben ak saçlı yaşlı biri olduğum halde sanki yaşıtıymışım gibi konuşur benimle." Qwilleran, genellikle insanları konuşturabilir, bilmek istediklerini kolaylıkla öğrenebilirdi, İlgi dolu bakışları ve aşağı doğru sarkmış gür bıyıkları, soruşturma yaptığı, anlarda bile ona oldukça sempatik ve samimi bir hava verirdi. Ama kullandığı tekniklerin hiçbiri Charlotte Roop'u etkilemiyordu anlaşılan. Tek öğrenebildiği Rosemary'nin ne kadar çekici, Hixie'nin ne kadar eğlenceli ve Robert Maus'un da -kesinlikle-ne kadar mükemmel olduğuydu.

"Sanırım biliyorsunuz" dedi. "Akşam yemeğine katılan dostlarımızdan birini kaybettik. Bayan Graham eşini terketti" hem de aniden ve gizlice."

Bayan Roop çenesini kararlı bir biçimde yukarı kaldırdı. "Ben dedikodu dinlemekten hoşlanmam Bay Qwilleran."

"Umarım ona kötü bir şey olmamıştır" diye ısrar etti Qwilleran. 'Ortadan kaybolduğu gece bir çılgılık duydum ve bu beni çok endişelendiriyor."

"Eminim Bayan Graham çok iyidir" dedi Bayan Roop. "Her zaman iyimser bir yaklaşım içinde olmalı ve olumlu düşünmeliyiz. "

"Onu iyi tanır mısınız?"

"Pek çok sohbetimiz oldu ve bana sanat konusunda çok şey öğretti. Onu gerçekten çok beğenirim. Akili, bir kadın! Kocas da tatlı bir insan. Çok iyi bir çift olduklarını düşünüyorum."

Masadan atlayarak, telaşla boş bir ayakkabı arayan Koko'dan garip bir ses geldi. Qwilleran onu kucakladığı gibi doğru banyoya koştu.

"Çok özür dilerim" dedi konuğuna işini bitirdikten sonra. "Koko az önce yemiş olduğu kahvaltıyı çıkardı. Sanırım boğazında bir tüy topağı var."

Bayan Roop, Koko'ya iğrenerek baktı.

"Acaba Bayan Graham'ın kedisine ne olmuş olabilir?" diye sordu Qwilleran. "Onu kaybettiği için çok üzgündü."

"Bunu atlatacaktır. O güçlü bir kişiliği olan. mantıklı bir kadın."

"Öyle mi? Bana da onun, kafası dağınık ve kaprisli bir kadın olduğunu söylemişlerdi."

"Kesinlikle aynı fikirde değilim! Onu atölyede çalışırken izledim. Ne istediğini çok iyi bilen ve onu elde edebilmek için de her türlü zahmete katlanabilecek biri o. Bir gün, onların tabiriyle kalıp yoğurmak için -ya da kalıp atmak mı desem daha doğru olur- çarkın başında oturuyordu..."

"Kalıp çıkarmak" diye düzeltti Qwilleran.

"Evet, çarkın başında kalıp çıkartırken bir yandan da o küçük ayağıyla makineyi çalıştırıyordu. Ona neden elektrikli çark kullanmadığını, böyle çok daha kolay ve hızlı yapabileceğini sorduğumda, bana yaptığı işin tamamen kendi emeğinin ürünü olmasını tercih ettiğini söyledi. Bu çok güzel bir düşünce. O gerçek bir sanatçı." Bayan Roop gitmek için ayağa kalktı. "Çok fazla oturdum. Sizi işinizden alıkoyuyorum." Qwilleran itiraz edince de, "Hayır, hayır, aşağı inip bir lokma bir şey yemem lazım" dedi. Charlotte Roop gittikten sonra Qwilleran, tekrar masanın üstüne çıkmış güneşlenmekte olan Koko'ya "Çark hakkında ne dediğini duydun mu?" dedi.

"Yooo!" dedi Koko.

"Oysa Dan, Joy'u yaralanmaktan kurtarmak için şalteri in. direrek çarkı durdurduğunu söylemişti. Bu bir çelişki gibi gelmiyor mu sana?"

Koko onayladığını belirtircesine başını salladı, yoksa yalnızca göğsündeki tüyleri mi yalıyordu?

"Bir yolunu bulup seni şu atölyenin içine sokabilsem eminim benim için pek çok ipucu koklayabilirdin."

Geçmişte birden fazla kere Koko bir takım esrarengiz olayın açığa çıkmasına yardım etmişti. Ama nasıl kedinin şüpheli tavırlara karşı altıncı hissi varsa Qwilleran'ın da hassas bıyığında aynı derecede hissetme kabiliyeti vardı. Pek çok defa ona kötü haberleri, gizli tehlikeleri ve hatta beklenmeyen cinayetleri hissettirmişti.

Şu anda üst dudağında yine aynı uyarıcı titremeyi hissediyordu. Joy'un başına kötü bir şey geldiğinin habercisiydi bu. Ona Joy'un hayatta olmadığını söylüyordu, içgüdüüne inanmak istemiyordu. İçgüdüüne inanmayı reddediyordu.

8

O gün Qwilleran'a hiç bitmeyecek gibi uzun geldi. Öğle yemeğini atladi. Öğle vakti Rosemary kapısını çalarak kediler için bir yumak getirdi. Dikiş kutusunu düzeltirken, kedilerin yumakla oynamayı çok sevdikleri aklına gelmişti. Qwilleran onu içeri davet etti ama kadın çalışmaya gideceğini söyledi. Öğleden sonra güneş gri bulutların ardına saklandığında,

stüdyo penceresinden içeriye kasvetli, soğuk bir ışık yayılmaya başladı. Kediler de soğuğu hissettiler. Yumağı fazla önemsemeden kitaplıktaki kitapların arasına girdiler ve öğle uykusu için kendilerine sıcak ve huzurlu bir yer açtılar.

Nihayet Stilton Otel'i'ne gitme vakti gelince Qwilleran canlandı. Mekân değişikliğine ihtiyacı vardı, kafasının içinde dolaşıp duran düşüncelerden kurtulmak istiyordu. Şu geveze Hixie'yi davet etmiş olmakla çok iyi etmişti. Otele doğru giderken posta kutusuna bakmak için büroya uğradı. Sonra, ne olduğunu anlamadığı bir hisle Fluxion'ın kütüphanesine gitti ve Nehir Yolu'ndaki -eski adıyla Penniman atölyesi- atölyeyle ilgili dokümanlara baktı. Hixie'yle otel lobisinde buluştular. Kiraz kırmızısı bluzu ve üzerinde havuç, şalgam ve kırmızı turp olan pembe şapkasıyla gereksiz bir aşırılık sergilediğini düşündü Qwilleran.

"N e kadar hoş bir Chapeau" dedi Qwilleran.

"Mersi Mösyö" dedi Hixie, kirpiklerini kırıştıtararak. "Beğendiğinize sevindim."

"Beğendiğimi söylemedim."

"Çok şakacısınız" diye güldü Hixie. "Hasırdan da olsa legumes'e karşı koyamadım. Ne kadar iştahlıyım, bilirsiniz! Fransızca biliyor musun?"

"Paris'te başımı derde sokmayacak kadar biliyorum." "Ben de Berlitz kurslarını izliyorum. Fransızca bir şey söylesenize."

"Camembert, Roquefort, Brie" dedi Qwilleran.

Peynir sektörünün ev sahipliğini üstlendiği, her yıl düzenlenen "Peynir Seç" kutlaması balo salonunda yapılıyordu. Ancak yüz ya da daha da fazla sayıda konuk açık bara yığılmış, çe. şit çeşit peynirin sıralandığı uzun masayı önemsemiyordu bile.

"Bu tipik bir basın daveti" diye açıkladı Qwilleran. "Yaklaşık altı konuk basın mensubu ama diğerlerinin kim olduğu ve neden davet edildikleri meçhul."

Qwilleran, piposunu tüttürerek, yağsız süttten yapılan bir Danimarka peynirinin tadına baktı. Hixie bir Manhattan yudumladı ve Brie, Camembert, Cheshire, Edam, Gorgonzola, Gowda, Gruyere, Herkimer, Liederkranz, Mozzarella, Muenster, Parmesan, Port du Salutve.

Roquefort peynirlerinin hepsinin ayrı ayrı tadına baktı.

Qwilleran'a da, "Yalnızca bu kadar mı yiyeceksiniz?" diye sordu.

"Belki Koko'ya götürmek için Roquefort peyniri alırım1 dedi ve ekledi, "Bugün beklenmedik bir misafirimiz vardı. Bayan Roop. Sanırım kedilerden hoşlanmıyor. Koko da ondan hoşlanmadı zaten."

"Charlotte hiçbir şeyden hoşlanmaz" dedi Hixie. "Sigara! içmekten, içki içmekten, kumar oynamaktan, boşanmaktan,; mini etekten, tüylü köpek hikâyelerinden, yabancılardan, motosikletlerden, mutsuz biten filmlerden, politikacılardan, çiklet çiğnemekten, 1910'dan sonra yazılmış romanlardan, garsonlara bahşiş vermekten ve seksten nefret eder."

Bu tiplerin genellikle kilit altında bir sırları vardır diye düşündü Qwilleran, "Hayatında hiç duygusal bir ilişkisi olmamış mı?" diye sordu bu çok bilgili dostuna.

"Kim bilir? Bence o Aşevleri'nin Hashman'nma gizli gizli aşık. Adam öleli on beş yıl olmuş ama hâlâ sürekli ondan bahsediyor."

Qwilleran düşünceli düşünceli piposunun ucunu çiğnedi, "peki, hiç Joy Graham'ın kedisine ne olduğunu merak ediyor musun?"

Hixie omuzlarını silkti. "Kaçtı herhalde ya da sokaktayken toplayıp götürmüş olabilirler."

Belki de bir otobüs altında kalarak ezilmiştir."

"Hayvanları sever misin?"

"Eğer sorun çıkarmazlar ve ayakbağı olmazlarsa, evet. Bir kanarya aldım ama görünüşe göre sağır ve dilsiz. Bu da benim şansım. Zaten şanssızımdır."

Qwilleran bir dilim Norveç peyniri kesti ve bir krakerle birlikte Hixie'ye ikram etti. "Sanırım Joy'un kaybolduğunu biliyorsun."

"Evet, kocasını terkettiğini duydum." Bir an için yüzündeki ifade, Qwilleran'ın anlayamadığı bir biçimde değişti, sonra yüzü tekrar neşeyle aydınlandı. "Şu Westfalye Sauermilch peynirinden tatmanı öneririm, mon ami, Cest formidable!."

Qwilleran onun sözünü dinledi, peyniri tattı ve henüz tam olmamış olduğunu söyledi. Bu arada kararlıydı, konuyu değiştirmesine izin vermeyecekti. "Hiç Joy'u çarkta çömlek dökerken gördün mü?"

"Hayır ama bir keresinde kafama bir çömlek attı. Yanlışlıkla saçma sapan bir sürahisini kırmıştım. O günden beri beni atölyede görmekten hoşlanmaz."

"Maus Evi'nde oldukça renkli bir kabile var. Max Sorrel nasıl bir tip?"

"Tescilli bir bekâr" diye inledi Hixie. "Tek aşkı o koca restoran... Zavallı Max! Altın gibi bir kalbi var, başına gelenleri hiç haketmiyor."

"Başına gelenler ne?"

"Bilmiyor musunuz? Restoranını kaybetme olasılığı var Teknesini bile satmak zorunda kaldı. Onun -daha doğrusu eski den onun- on üç metre uzunlukta muhteşem bir teknesi vardı Maus Evi'nin arkasına bağlardı."

"Ne oldu ki?"

"Ortalıkta dolaşan söylentileri duymadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Qwilleran kaşlarını çatarak başını salladı. Mesleki açıdan utanç duydu. Ortalıkta birtakım söylentiler dolaşıyordu ve o bir Basın Kulübü üyesi olarak olaylardan habersiz kalmıştı.

"İnsanlar her türlü saçma sapan şey söylüyor. Mesela Max'in restoranının baş aşçısı korkunç bir hastalığa yakalanmış ya da bir müşteri çorbanın içinde söylenemeyecek kadar kötü bir şey bulmuş. Bunun gibi mide bulandırıcı şeyler."

"Özellikle yapılmış bir karalama kampanyasına benziyor."

"Berbat bir durum, üstelik Max kılı kırk yaran bir temizlik anlayışı içinde işletir restoranını. Buna rağmen söylentiler bitmek tükenmek bilmiyor ve müşteriler sürekli azalıyor."

"Altın Pirzola'nın oldukça seçkin bir müşteri birikimi olduğunu düşünüyorum. Belediyenin böyle bir duruma izin vermeyeceğini bilmeleri gerekir."

"Hiç kimse söylentilere inanmıyor ama sosyete, adı kötüye çıkmış, dalga geçilen bir yerin müşterisi olmak istemiyor. Max'in müşterilerinin çoğu da sosyetik insanlar."

"Bütün bunların nasıl başladığına dair Max'in bir fikri var mı?"

Hixie başını salladı. "Max bütün şehirde çok sevilen biridir. Ona gazetelerden birine bir röportaj vermesini ve her türlü suçlamayı reddetmesini önerdim ama o, bunun daha çok ters tepki yapacağını, işleri daha kötüye götüreceğini düşünüyor. Tamamen iflas etmeden bütün bu söylentilerin kendiliğinden bitmesini umuyor."

"Bu aktif bir karalama kampanyası" dedi Qwilleran. "Bunun arkasında kim olduğunu öğrenirse dava açabilir."

"Robert de aynı şeyi söylüyor ama Max hiç bir ipucu bulamıyor."

Qwilleran, Hixie'yi bu kadar çok peynirden sonra bile yemeğe davet etmeyi düşündüyse de fikrini değiştirdi. Altın Pirzola'ya gitmek istiyordu ama yalnız gitmek istiyordu. Hixie'yi taksiyle eve bırakırken, kadının hayalkırıklığını hissetmişti.

"Beyzbolu sever misin?" diye sordu. "Eğer istersen bir hafta sonu basın mensuplarının bölümünde bir yer ayarlarım, birlikte gideriz." Qwilleran'ınki asil bir davranıştı; basından arkadaşları onu bu abartılı giyimli, abartılı hareketli ve aşırı kilolu kadınla görürlerse uzun süre dillerinden kurtulamazdı.

"Tabii, beyzbolu çok severim. Özellikle sosisli sandöviçleri."

"Özellikle izlemek istediğin bir takım var mı?"

"Ligde en sonda hangi takım varsa onun maçını izleyebilirim. Genellikle kaybedeni tutarım."

Qwilleran, kedilere Roquefort peyniriyle hindi eti vermek üzere Altı Numara'ya döndü. İçeri girer girmez inanılmaz güzellikle bir manzarayla karşılaştı. Dairenin içi bir sanat şaheserine dönüşmüştü. Kediler, Rosemary'nin gri yumağını bulmuşlar, odadaki mobilya ve diğer her türlü eşyanın üzerinden geçirerek kocaman bir ağ örmüşlerdi. Yumağı yerde yuvarlamışlar, sandalyelerin üzerinden geçirmişler, masanın bacaklarına dolamışlar, yazı masasının üstüne çıkarmışlar ve daktilonun çevresini sardıktan sonra tekrar yere indirmişler, ayı postunun

çenelerinden geçirmişler ve bu tasarımın değişik versiyonlarını sürekli tekrarlamışlardı. Şimdi de kitaplığın üstüne kurulmuşlar, heykel gibi hiç kıpırdamadan eserlerini izliyorlardı.

Qwilleran bu manzaranın müzede gördüğü heykellerden daha değerli olduğunu düşündü. Bu yüzden bozmakla çok ayıp edecekti doğrusu ama odanın içinde hareket etmek de mümkün değildi. İpin ucunu bularak yumağı geri sardı. Bunu yapması tam bir saat ve birkaç gram kalori kaybetmesine neden oldu. Bu sefer yumağı çekmecelerden birine tıktı ve yemeğe gitmek üzere çıktı.

Altın Pirzola, Eyalet Sokağı, Nehir Yolu ve Exspres Yolu'nun birleştiği merkezi bir noktadaydı. Bina ondokuzuncu, yüzyıldan kalma, otomobilin ortaya çıkmasından önceki yıllar da trolleybüs garajı olarak kullanılıyordu. Şimdi iç dekoruna, akla zenginlik getiren bir altın parıltısı hakimdi. Duvarları altın rengi goblenle kaplanmış, masalardaki lambaların şapkası altın rengi ipek kumaşla sarılmıştı. Yıldız oymalı çerçeveler göz kamaştırıyordu. Yerler, üzerine akın rengi iplikle kuzu motifi işlenmiş, dikkatsiz bir bileğin burkulmasına neden olabilecek yumuşaklıkta, kalın bir halıyla kaplıydı.

Qwilleran, büyük yemek salonunun kapısında Max Sorrel tarafından karşılandı. Eli yüreğinde onu bekliyordu. Yakışıklı yüzü tıraşlıydı. Koyu renk takımı ve çizgili gömleğinde tek bir kırışıklık yoktu.

"Yalnız mısınız?" diye sordu restoran sahibi yüzünde profesyonel bir gülümsemeyle.

Dişlerinden diş macununun naneli kokusu geliyordu. "Ceketinizi vestiyere asabilirsiniz. Bu gece görevli bayan izinli de." Sonra gazeteciye girişe yakın bir masaya oturttu. "Restoranın şeref konuğu olmanızı istiyorum. Tamam mı;

"Buna gerek yok. Nasıl olsa Daily Fluxion bütün masrafı karşılayacak. Bırakın ödesinler."

"Pekâlâ, bunu sonra konuşuruz. Sizi ara sıra yalnız bırakmak zorunda kalabilirim, şimdiden özür dilerim. Şu sıralar, hafta içinde pek dolu olmadığımız için şef garsona izin verdim. Bu gece, müşterilerin teşrifi bana düşüyor."

Sorrel, restoran girişini umutlu gözlerle izleyebileceği bir yere oturdu. Otuz masa, altın rengi masa örtüleri, kehribar kadehlerin içine özenle katlanmış altın rengi peçeteleriyle bekliyordu.

"Kaç kişi ağırlayabiliyorsunuz?" diye sordu Qwilleran.

"Yukarıdaki özel yemek odasını da sayarsak iki yüz kişi. Ne içmek istersiniz?"

"Yalnızca domates suyu."

Sorrel bir garson çağırdı. Zaten görünürde yalnızca bir garson çalışıyordu. "Bir domates suyu, bir çavdar viskisi ve soda Charlie, bana da temiz bir bardak getir lütfen." Üzerinde deterjan lekesi kalmış boş bir kadehi garsona verdi. "Dayanamadığım bir şey varsa o da bardağın üzerinde kalan lekelerdir. Ne yemek arzu edersiniz? Size kuzu kızartma öneririm."

"Kulağa iyi geliyor" dedi Qwilleran. "Ama bir kısmını eve götürmek zorunda kalabilirim, rejim yapıyorum."

"Peki, önden ekşi soslu ringa balığı ister misiniz? Ya da vichyssoisel"

"Yalnızca yarım greyfurt alsam daha iyi olacak."

Qwilleran piposunu yakmaya girişti. Sorrel de ona -lekelerini kontrol ettikten sonra- kehribar bir kül tablası uzattı.

"Burada kül tablalarını nasıl temizliyoruz biliyor musunuz?" dedi. "Islak çay poşetleriyle. En iyi öyle temizleniyor... Bana bir dakika izin verin."

Boş salondan içeri bir çift girmişti. Yanlış bir gece gelmişler gibi şaşırmış bir ifade vardı yüzlerinde.

"Rezervasyonunuz yok mu?" diye sordu Sorrel kaşlarını çatarak. Biraz duralayarak defterine baktı. Bir şeyler çizip bir şeyler yazdı. En sonunda inandırıcı bir şovla ve genç hanıma tatlılar tatlısı bir gülümsemeyle, bir masa verebileceğini söyledi. Onları, dışarıdaki bütün trafiği izleyebilecekleri, dışarıdaki trafiğin de onları izleyebilecekleri büyük camın önüne oturttu. Gelecek olan kalabalık grubun, top oyunu uzadığı için geç kaldıklarını açıkladı ve masanın üzerindeki altın renkli "rezerve" yazılı kartı kaldırdı.

Greyfurt geldiğinde Sorrel, bir süre Qwilleran'ın meyveyi yemesini izledi.

"Bir şey canınızı sıkıyor olmalı" dedi gazeteciye. Qwilleran, soru soran gözlerle bakınca Sorrel açıkladı: "Greylfurtunuzu saat yelkovanının ters yönünde oyarak yiyorsunuz. Hiç insanları greylfurt yerlerken gözlemlemediniz mi?"

Mutlu olanlar saat yönünde oyarak yerler."

"İlginç bir teori."

"Güzel bir şey yerken ayak parmaklarınızı ayakkabınızın içinde oynatır mısınız?"

"Bilmiyorum. Bilmek istediğimden de pek emin değilim." "İnsanların nasıl yemek yediğini, çorbayı nasıl kaşıkladıklarını ya da eti nasıl kestiklerini gözlemleyerek onlar hakkında pek çok şey söyleyebilirim."

"Maus Evi'nde kalan takımı nasıl değerlendiriyorsunuz?" diye sordu Qwilleran.

"İlginç buluyorum. Hixie, son derece canlı bir kadın ama giderek panikliyor. Bir an önce evlenmek için yapmayacağı şey yok. Rosemary ise tam bir hanımefendiye benziyor ama çok da emin olmamak lazım. William; işte onda bir sinsilik var, kaşığı tutuşundan söyleyebilirim bunu. Siz onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Zararsız, yalnızca eğlenceli ve meraklı bir genç."

"Belki size bundan hiç söz etmesem daha iyi olur" dedi Sorrel, "çünkü belaya bulaşmak istemiyorum ama dün gece saat sekiz civarında onu sizin odanıza girerken gördüm. Oldukça sinsî görünüyordu. Dairenize girmesine izir veriyor musunuz?"

"Onu nasıl gördünüz ki?" diye bilmek istedi Qwilleran. "Her gece çalışıyorsunuz sanıyordum."

"Şey, mutfakta başıma bir kaza geldi. Gömleğime kokteyl sosu döküldü, üzerimi değiştirmek üzere eve koşmuştum... Pardon."

Restoran sahibi gelen dört kişilik, turist oldukları çok belli olan bir grubu karşılamak için kalktı. Qwilleran, Sorrel gibi titiz bir adam, böyle bir iş yerinde yedek gömlek bulundurmaya nail olur da akıl etmez diye düşündü?

Gibraltar Kayası görünümündeki kuzu kızartma geldiğinde Qwilleran sordu, "Joy Graham'ın kocasını terkettiğini biliyor musunuz?"

"Hayır! Bu ne zaman oldu?"

"Dün çok erken bir saatte."

"Boşanıyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Dan'ın dediğine göre hiç bir açıklama bırakmamış. Ortadan kaybolmuş."

"Hiç şaşırmadım" dedi Sorrel. "O hayvana katlanamadığı için onu suçlayamam. Çok hoş ve yetenekli bir kadın." Gözleri beğeniyle parladı. "Ben evlilik taraftarı değilim. İnsanlar evleniyor, boşanıyor, evleniyor, boşanıyor. Bu hiç de saygın bir durum olmuyor."

"Hiç Joy'u çalışırken gördünüz mü?"

"Ben mi? Yoo, hayır! O atölyeye ayak basmadım bile. O çamur ve toz içindeki yere şöyle bir baktım ve hiç bana göre bir yer olmadığına karar verdim. Şimdi Joy oradan firar etti, öyle mi? Onun için çok sevindim."

"Bana garip gelen, neden gecenin o saatinde gitmeye kalkıştı? Üstelik de korkunç bir sağanak varken" dedi Qwilleran.

"Kremalı ve soğanlı fırında patates istemediğinize emin misiniz?"

"Teşekkür ederim, istemiyorum... Bir sır daha var" diye devam etti Qwilleran. "Kedisine ne olmuş olabilir? Kısırlaştırılmış, uzun tüylü bir cins kedi idi. Bu cinsler macera aramak için dolaşmaya çıkmaz, kanepye yastığı gibi bir yerde oturur. Bu kediye ne olmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Sorrel'in rengi birden değişti ve şakaklarındaki damarlar fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Qwilleran telaşla. "İyi misiniz?" Restoran sahibi altın rengi peçeteyle alnını kuruladı. Sesini alçaltarak, "Bir an için beni sorguluyorsunuz zannettim, şu şehirde dolaşan çirkin dedikoduyla ilgili olarak." Gazeteciye yorgun bir bakış fırlattı. "Duymadınız mı?"

Qwilleran başını salladı.

"Beni ipe çekiyorlar. Ortalıkta dolaşan bir sürü çirkin dedikodunun işime ağır bir darbe vurduğunu sizden saklamam için bir neden yok. Bütün bunlar işimi aksatıyor. Perşembe geceleri bu salonun dörtte üçü dolu olurdu. Oysa şimdi bakın, yalnızca altı müşteri var."

"Ne tür dedikodular?"

Sorrel irkildi. "Kedi etinden yemek yaptığımı söylüyorlar. Ayrıca başka iğrenç söylentiler de dolaşıyor. Size onları da anlatırdım ama yemek yerken midenizi bulandırmak istemiyorum. Neden arkadaki odada kumar oynattığımı söylemiyorlar ya da neden yukarıdaki odada kadın bulundurduğumu? Çünkü bunları yapabilirim. Ama beni en olmayacak yerden vurmak istiyorlar. Benim bütün şehirdeki en temiz mutfağa sahip olduğum bilindiği için!"

"Peki, bunları kimin çıkardığına dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Qwilleran. "Amaçları ne olabilir?"

Sorrel omuzlarını sıktı. "Bilmiyorum. Hiç kimse bilmiyor gibi görünüyor. Ama bu özellikle tasarlanmış benziyor. Özellikle Salı gecesi olanlardan sonra böyle düşünüyorum."

"Salı gecesi ne oldu?"

"Gecenin yarısında mutfağımda yangın çıktı. Polis beni aradı, gerisin geriye buraya geldim. Kundaklanmış olmalıydı. Hiçbir yerde yağ bırakmıyorum ya da kolay yanabilen temizlik malzemesi kullanmıyorum... Size şunu söyleyeyim: Eğer buraya bir şey olursa aklımı kaçıırım. Bu restorani çok seviyorum. Perdelerin bir metresi kırk dolar. Halı ise özel dokundu. Siz hiç kuzu pirzolası deseni olan bir halt gördünüz mü?"

Qwilleran yer döşemesinin sıradan olmadığını kabul etmek zorundaydı. "Size kin besleyebilecek biri var mı, şahsi olarak?"

"Bana mı? Bir milyon tane dostum var. Herkese sorun. Kesinlikle bana düşman olabilecek birini düşünmüyorum."

"Çalıştırdığınız kişilerden olabilir mi? Siz onu kovduğunuz için intikam alma olasılığı olan?"

"Hayır, mümkün değil. Personelime her zaman dürüst davranmışımdır, beni severler.

Herhangi birine sorabilirsiniz. Charlie'ye soran." Garson kahveleri getirmişti. "Charlie sana iyi davranıyor muyum? Bu beye söyle, bir gazetecidir. Herkese iyi davranmıyor muyum?"

"Evet, efendim" dedi Charlie düz bir sesle.

Qwilleran yemeğin sonunda Sorrel'in ikram ettiği tatlılardan hiçbirini kabul etmedi: Kremalı romlu pay, muzlu kek, krem karamel, çilekli kek ve çikolatalı muz. Kuzu kızartmasının büyük bir bölümünü alüminyum folyoya sardırıp ve restorandan ayrıldı. Bir taksi bulmak için Nehir Yolu'na geçti ama gelmekte olan otobüsü görünce biniverdi.

Bu, oldukça yavaş giden akşam otobüslerindendi. Belirlenmiş hızı ve motorundan çıkan monoton sesiyle, düşüncelere dalmaya çok uygundu doğrusu... Neden kadınlar parlayan kel kafalı adamlara ilgi duyuyorlardı? Max Sorrel'in karşı cinse son derece çekici geldiği kesindi. Acaba kıskanç bir rakibin hışmına mı uğramıştı? Mesela kıskanç bir kocanın? Joy ile Max arasında bir şey geçmiş olabilir miydi? Eğer Dan'ın bundan haberi olduysa Altın Pirzola'ya karşı bu başarılı karalama kampanyasının sorumlusu olabilir miydi? Max, Joy'un kaybolduğunu duyduğu zaman gerçekten şaşırmış gibiydi ama o iyi bir aktördü. Yalan söylüyor olabilir... Peki sabahın üçünde Max Sorrel'in arabasının garajdan çıkışının anlamı neydi? Restoranda çıkan yangın yüzünden olabilir, tabii eğer bu yangın hikâyesi doğrusa. Qwilleran bunu ilerde doğrultması gerektiğini hafızasına not etti... William'in Altı Numara'ya yaptığı şüpheli ziyareti Qwilleran ciddiye almamıştı. Anahtarlar mutfakta duruyordu. Çocuk, kedileri görmek istemiş olabilir. William'in meraklı bir yapısı vardı ve bu, gazeteci açısından iyi bir özellik sayılabilir. Çocuk ayrıca girişkendi, rahat bir konuşma üslubu ve uyumlu bir karakteri vardı. Qwilleran ve Riker da bir zamanlar, henüz hayalkırıkları ile karşılaşmadan, bazı şeylerden ödün vermek gerektiğini öğrenmeden -daha doğrusu birer olgun gazeteci olmadan- önce, böyleydiler.

Qwilleran bu düşünceler içinde yol alırken dalmış ve Ma-us Evi'nden tam bir mil ileriye gitmişti. İndikten sonra tam ters yöne giden başka bir otobüs beklemek zorunda kalmıştı.

Eve geldiğinde Büyük Salon'da bazı değişikliklerle karşılaştı. Uzun yemek masası ve yüksek arkalı sandalyeler yana itilmiş, yerlerine irili ufaklı kaideler gelmişti. Odanın ortasında tren raylarıyla kocaman bir kare oluşturulmuştu. Dan Graham dizlerinin üzerine çökmüş, karenin içine çakıl taşları dolduru-yordu. Bu koca salonda, yerleşimleri hayati önem taşıyormuş gibi, taşları bir o yana, bir bu yana iteleyeni bu yalnız adamın trajik bir görüntü sergilediğini düşündü Qwilleran.

"Nasıl gidiyor Bay Graham?" diye sordu.

"Yavaş" dedi çömlekçi. "Her şeyi tek başına yapmak o kadar eğlenceli bir şey değil." Ayağa kalktı, belini ovalayarak taşları dikkatle inceledi.

"En iyi eserlerim bu karenin içinde, taşların üzerinde sergilenecek. Bütün şehri şaşkına çevireceğim, bana inanabilirsiniz."

"Yeni eserlerinizi ne zaman görebileceğiz?"

"Büyük olasılıkla Pazartesi ya da Salı günü. Şu an fırında soğumaya bıraktığım çok güzel parçalarım var. Gazetede kilerle konuşabildiniz mi?"

"Her şey kontrol altında. Bu konuda hiç endişe etmeyin" dedi Qwilleran. Halbuki Riker'a bundan bahsetmeyi unutmuş, yalnızca Joy'un ortadan kayboluşunu anlatmıştı. "Eşinizden haber var mı?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Ama Çarşamba günü, serginin açılışında ortaya çıkarsa hiç şaşırmam doğrusu. Geçen hafta üç yüz davetiye göndermiştik. Kalabalık bir parti olacak. Eleştirmenler de gelse iyi olacak. Şu an tek söyleyebileceğim bu... Size bir şey göstereceğim." Graham arkasına uzanarak geçmiş başarılarından söz eden gazete kupürünü bir kere daha gösterdi. Qwilleran, yukarıya, Altı Numara'ya çıktığında kedileri kulakları tetikte, onu bekler buldu. "Söylesene Koko, bu adam üç yüz konuğu ağırlayacak parayı nereden buluyor?" diye sordu Qwilleran.

Kedilerin gözleri lambanın ışığında iri siyah kiraz taneleri gibiydi. Hiçbir ifade yoktu ama sorulan bütün soruların bütün yanıtlarını içlerinde tutuyordu bu gözler...

Qwilleran ceketini bir iskemlenin arkasına yerleştirdi, kravatını çözdü. Yum Yum kravatı umutla parlayan gözlerle izledi. Her zaman kravatını hayvanın atlayıp yakalaması için havada sallardı ama bu gece oyun düşünemeyecek kadar zihni meşguldü. Bunun yerine büyük koltuğa oturdu, gözlüklerini taktı ve Fluxion'un kütüphanesinden almış olduğu dokümanları açtı.

Robert Maus haklıydı. Çömlek atölyesindeki sır dolu ölümleri her beş yılda bir yeniden gündeme getirmişti, tabii daha ziyade Morning Rampage'ı zor duruma sokmak amacıyla. Rakip gazete hâlâ Penniman ailesinden biri tarafından finanse ediliyordu. Bu şahıs, bu ilginç sanat merkezini kuran ve sanatçı dostlarıyla yakın ilişkiler yaşamış olan Hugh Penniman'dı. Eski Pazar eklerinde yazılmış olan hikâyeler Mortimer Mellon adlı yakışıklı genç bir heykeltıraşın, güzel çömlekçi Helen Maude Hake'e âşık olmasıyla ilgiliydi. Ne yazık ki Helen, aynı zamanda "tanınmış hayırsever" Hugh Penniman'ın proje'siydi.

Çömlek atölyesinde verilen "çılgın bir parti" sonrası aşk acısı çeken heykeltıraşın cesedi nehirde bulunmuş ve olay polis tarafından kaza olarak açıklanmıştı. Olayın bu şekilde sonuçlanmasından tatmin olmayan Fluxion muhabirleri çömlek atölyesindeki diğer sanatçılarla röportaj yapmışlardı. Ama "bu dağınık Bohemler yardımcı olmaktan ziyade bir küstahlık" örneği sergilemişlerdi. Daha sonra "trajik son" geliyordu. "Güzel Helen" Mortimer'in ardından "sulu bir mezara" girmek istemiş ve hiçbir zaman halka açıklanmayan bir intihar mektubu bırakmıştı.

Qwilleran metni tam okumayı bitirdiğinde odanın diğer tarafında bir patırtı duydu. Kırmızı kapaklı bir kitap yerde, açık vaziyette duruyordu. Koko daha yumuşak bir inişle hemen kitabın yanında belirdi ve burnuyla iterek kaygan karoların üzerinde sürüklemeye başladı.

"Kötü kedi!" diye bağırdı Qwilleran. Bu, kütüphaneye ait bir kitaptı, üstelik cildi de pek sağlam görünmüyordu. "Kütüphane görevlisi seni öldürecek! Kötü kedi!" diye tekrarladı Qwilleran.

Sıkıntıyla kaşlarını çatmıştı, Koko'nun yavaşça sırtını kabarttığını ve kulaklarını yassılaştırdığını farketti. Kahverengi kuyruğu kaskatı kesilmişti. Garip bir ayak oyunu yaparak kitabın çevresinde bir, iki, üç kere döndü ve Qwilleran midesinde buz gibi bir soğukluk hissetti. Daha önce buzla kaplı bir avluda Koko'yu aynı töreni yaparken görmüştü. O zaman da kedi sürekli olarak defalarca dönmüştü ama o zaman etrafında döndüğü şey bir cesetti.

Şimdiyse bir kitabın çevresinde dönüyordu. Eski kırmızı bir kitaptı ve kapağında Eski Çömlek Sanatı diye yazıyordu. Nehirden gelen bir teknenin gürültüsü sessizliği bozdu.

9

Qwilleran, Perşembe gecesi yatmadan evvel Fluxion'tn polis merkezindeki gece muhabiri Kendall'ı arayarak son kırk sekiz saat içinde nehirden çıkarılan kimliği belirsiz cesetleri kontrol etmesini istedi.

Kendall daha sonra arayarak bilgi verdi. "Bir tane var" dedi. "Bir erkek ve beyaz. Yaklaşık olarak altmış yaşlarında. Bu olabilir mi?"

O gece Qwilleran bölük pörçük uyudu. Rüyasında deniz yosunları, dalgaların etkisiyle dalgalanan dev perdeler halinde deniz yosunları gördü. Yosunlar birden kahverengi kirli suların içinde yüzen yeşil saçlı bir baş halini aldı.

Sabah uyandığında kemikleri sızlıyordu. Kedilerle hiç ilgilenmeden ağır ağır giyindi. Onlar da sıkıntısını sezinlemiş, rahatsız etmemek için hiç ayak altında dolaşmanuşlardı. Bir bardak kahve içmek üzere merdivenlerden aşağı inerken Robert Maus'la karşılaştı, kanı yeniden harekete geçti.

Avukat önünde durup çok önemli bir şeyler söylemek üze-reymiş gibi yüzüne baktı. Gazeteci, adamın gözündeki morluğun muz kabuğu sarısına dönmüş olduğunu gördü. Uzun geçen birkaç saniyeden sonra Maus konuşmaya başladı. "Bay Qwilleran değerli vaktinizden biraz ayırmanız mümkün mü?"

"Tabii."

Birlikte Maus'un dairesine gittiler. Burası brokoli yeşili deri kaplı mobilyalar, İngiliz antikaları ve bir sürü parlatılmış pirinç ve çelikle döşenmiş, rahat bir yerdi.

Avukat, Qwilleran'a oturması için İngiliz stili koltuğu gösterdi.

"Konuşmamız gereken konu Bayan Graham'la ilgili" diye söze başladı. "Size bu biçimde yaklaşmak inanın beni çok rahatsız ediyor... ama lütfen bunu kesinlikle bir suçlama ya da sorgulama olarak almayın... Sonuçta konu bana getirildi, bu durumda sizinle konuşmamızın gerekli olduğunu düşünüyorum... Bu kuruluşun saygınlığını da dikkate alırsak..."

"Pekâlâ, sorun nedir?" diye patladı Qwilleran.

Avukat protesto edercesine elini kaldırdı. "Bunu bir sorun olarak değerlendirmek yanlış olur. Sizi temin ederim ki, bu durumda sizden ne bir onay ne de bir itiraz bekliyorum... Benim tek düşündüğüm iyi ilişkiler içinde olmak..."

"Pekâlâ, nedir o zaman?" diye tekrar araya girdi Qwilleran. "Haydi söyleyin artık."

Maus sanki içinden ona kadar sayıyormuş gibi durdu, sonra yavaş ve dikkatli bir biçimde, "Bay Graham... eşinin sizden yüklü miktarda maddi yardım aldığını düşünüyor... Kaçışını gerçekleştirmek için. Ben dediğim gibi..."

Qwilleran hızla ayağa fırlayarak Şark stili kilimin üzerinde sabırsızca yürüdü. "Kaçacağını nereden bilebilirdim ki! Boşanmaya niyetleniyordu. Benim gibi bunu siz de biliyorsunuz. Sizin avukat dostlarınızdan biri de onun verebileceğinden daha fazlasını istemiş. Hem, Dan'ın bir şikâyeti varsa neden kendi gelip konuşmuyor benimle?"

Maus sesini alçaktı ve özür dilercesine konuşmasını sür dürdü. "Korkuyor -nedenli ya da nedensiz, bilemiyorum- belki de gazetenizde çıkacak eleştirileri olumsuz yönde etkileyeceğinizden korkuyor."

"Ya da -daha açık konuşmak gerekirse- benim ona karşı; kendimi suçlu hissedeceğimi ve kendimi affettirmek için çöm-1 leklerinin fotoğraflarını ilk sayfada yayımlatacağımı düşünüyor. Bu son derece basit stratejiyle ilk defa karşılaşmıyorum. Aptalca bir girişim.

Sergiyle ilgili herhangi bir haber yayımlamaktan tamamen vazgeçecek kadar sinirlendim. Bunu ona aynen böyle söyleyebilirsiniz!"

Maus iki elini de kaldırdı. "Lütfen sükûnetimizi koruyalım. Burada benim tek üstlendiğim görev, bir skandalın patlak vermesine engel olmak."

"Oysa skandalın da daha büyük bir bela ile karşı karşıya- diye kükreyerek dışarı çıktı Qwilleran.

Maaş çekini almak ve posta kutusunu kontrol etmek için Fluxion'a gittiğinde hâlâ sinirleri yatışmamıştı. Her gün umutla posta kutusuna bakıyordu. Her telefon çalışında kalbi yerinden oynuyordu. Üstelik içinden gelen bir ses Joy'dan hiç haber alamayacağını söylediği halde. Riker'i, haber bölümünde buldu. "Hadi gel, kahve içelim, sana anlatacaklarım var."

"Unutmadan sorayım" dedi editör. "Öğleyin, yemekli bir basın toplantısına katılabilir misin? Yeni bir ürün tanıtımı yapıyorlar, yarın köşende birkaç satır bir şeyler yazabilirsin."

"Ne tip bir ürün?"

"Yeni bir köpek maması."

"Köpek maması mı? Bir gurme yazarı olarak sorumluluklarımı aşmıyor mu?"

"Eh, gördüğüm kadarıyla bu hafta aldığın çeki hakedecek pek bir şey yapmadın. Hadi bakalım, anlat. Neler oluyor?"

Fluxion'un kantini bodrum katındaydı ve sabah saatlerinde son derece gürültülü bir mekândı. Dolayısıyla özel görüşme için son derece uygundu. Gazetede çeşitli bölümlerin, işlerini yetiştirmek zorunda kaldığı saatler farklı olduğu için, şu sırada kantinde köşe yazarları akşam yemeklerini, baskıcılar öğle yemeklerini yiyor, reklam temsilcileri kahvaltılarını ediyor, sekreterler de günün ilk kahve molasını alıyorlardı. Beton duvarlar yakındaki baskı makinelerinin sesiyle sarsılıyor, müşteriler birbirleriyle bağırarak konuşuyor, garson kızlar siparişleri bağırarak iletiyor, aşçı da onları bağırarak yanıtlıyor, yardımcı çocuklar tabakları çarpıyor ve bütün bu gürültüden dolayı kimsenin duyamadığı bir radyodan, son perdeden bir takım gürültüler kıyordu. İki kişinin birbirini duyabilmesi için ağız ağıza konuştukları bu yerde, gizli konuşmalara üçüncü şahısların kulak misafiri olması imkânsızdı. Tabii birilerinin dudak okumak gibi bir alışkanlığı yoksa.

İkisi de kahve ısmarladılar. Editör ayrıca çikolatalı bir çörek ısmarladı. "Ne oldu?" diye Qwilleran'ın kulağına doğru bağırdı.

"Dan Graham'ın anlattığı şu hikâye" diye bağırarak yanıtladı Qwilleran. "Yalan olduğunu düşünüyorum."

"Hangi hikâye?"

"Joy'un saçını çarka kaptırdığı hikâyesi."

"Neden yalan söylesin ki?"

Qwilleran başını meşum bir biçimde salladı. "Joy'a bir şey olduğunu düşünüyorum. Kaçtığını hiç sanmıyorum."

"Ama bir araba gördün..."

"Max Sorrel'in arabası! Restoranında yangın çıkmış!"

Garson kız iki fincan kahveyi masaya vurarak bıraktı.

"Senin şu önsezilerin..." diye Riker bağırdı.

"Kötü düşünceler!"

"Kötü neleri"

"Kötü düşünceler!"

"Yani demek istiyorsun ki..." Editörün yüzü acıyla buruştu.

"Bilemiyorum" dedi Qwilleran, bıyıklarına sinirli sinirli dokunarak. "Bu bir olasılık."

"Öyleyse ceset nerede olabilir?" "Belki de nehirde!"

İki adam kahve fincanlarına bakarak düşüncelere daldılar. Kantinin sağır edici kakafonisinin uyuşmuş kulak zarlarına yüklenmesine izin verdiler.

Bir süre sonra Qwilleran, "Bir şey daha var!" diye seslendi. «Dan'ın benim çekten haberi var! Hani şu yedi yüz elliden!"

"Bunu nasıl öğrenmiş olabilir ki?"

Qwilleran omuzlarını silkti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Soru sormaya devam etmeyi."

Riker ciddi ciddi başını salladı.

"Rosie'ye söyleme!"

"Ne?"

"Rosie'ye söyleme! Henüz erken."

"Doğru!"

"Bu onu çok üzer!"

"Doğru!"

Qwilleran, köpek maması ürün tanıtım yemeğine katıldı. Kedilerin gurme yemek zevklerinden yola çıkarak köpeklerin yemek alışkanlıklarının göreceli ne kadar daha basit olduğuyla ilgili nükteli bir yazı da yazdı. Sonra Koko ve Yum Yum'a yemeklerini vermek üzere eve döndü ama yolda önce bir mezecide durdu. Büyük bir açlıkla soğanlı ekmeğe, ciğer tavaya ve çirozlara baktı ama kendini frenledi ve yalnızca kedilere yetecek kadar bir şeyler aldı. Konserve kedi maması deneyimini bir daha tekrarlamamaya kararlıydı.

O sabah Qwilleran, William'in kapısının altından bir not atarak kâhya çocuğu Şaşkın Simit adlı bir restoranda akşam yemeğine davet etmişti. Şimdi genç adam onu neşe içinde Büyük Salon'da bekliyordu.

"Altı buçuk civarında çıkalım" dedi Qwilleran. "Çok mu erken?"

"Yoo, çok iyi" dedi William. "Ben de zaten yemekten sonra annemin evine gideceğim.

Otomobiliniz yok değil mi? Benimkiyle gidebiliriz."

Qwilleran merdivenleri üçer üçer atlayarak yukarı Birden içinde nedensiz bir sevinç hissetmişti. Şaşkınlığı geçmişti, artık yapacak bir işi vardı. Önsezilerinin kendisine doğru yolu gösterdiğine emindi. Resmi olmayan bir soruşturma yötecekti. Ruhu mücadele etmek için hazırdı. Artık Joy için üzümek yerine anısına derin bir sadakat duygusuyla doluydu ve kabul etmeliydi ki, sevgi duyduğu yalnızca onun anısıydı. Bu an Pazartesi akşamı kalbini heyecanla çarptıran on dokuz yaşında ki Joy Wheatley'e aitti, kesinlikle Joy Graham'a değil. Kaç gündür hiçbir şeyin değişmediğine kendini inandırmaya çalıştığı halde, aradan geçen bunca zamanın bir şeyleri değiştirdiğini şimdi kabulleniyordu.

Kediler de onun içindeki coşkuyu hissetmiş olmaları ki, dairenin içinde birbirlerini kovalamaya başladılar. Yum Yum önde, Koko arkada önce kitaplığın tepesine sıçradılar, ardından yere atladılar, büyük koltuğun çevresini dolandıktan sonra masanın altından ranzanın üstüne zıpladılar. Koko, Yum Yum'u o kadar yakından takip ediyordu ki, birlikte, uçuşan, kocaman bir sarı tüy topağı oluşturuyorlardı. Yum Yum bir köşeyi dönerken bir saniye yavaşlayınca Koko onun tepesinden uçu, bu sefer Yum Yum onu kovalamaya başladı. Qwilleran bu fırtınadan sağ salim kurtulmayı başardı, ayakkabılarını çıkararak tartının üzerine çıktı. İndiğinde, yüzünde tatmin olmuş bir insanın gülümsemesi vardı. Güzel bir bahar gecesi idi. Büyük stüdyo camının pancurları açıldı ve içeriye hafif bir rüzgâr esiyordu. Binanın içinden ya da dışarıdan bir yerlerden "Loch Lomond"u söyleyen bir erkek sesi geliyordu. Bu babasının en sevdiği şarkıydı, Qwilleran geçmişin özlemiyle hüzünlendi. Willam'la Büyük Salon'da buluştular. Çocuk, koyu renk, buruşuk bir spor ceket geçirmişti üzerine, kapının önünde de neredeyse antika denilebilecek, siyah, uzun, klasik bir limuzin duruyordu.

"Cenaze arabasına benziyor " dedi Qwilleran.

"Yüz elli dolara ancak bu kadar alınabiliyor" dedi William özür dilercesine. "Motoru ısıtıyordum yoksa ilk çalışmaya başladığında felaket sarsılıyor. Bir de kapıyı yavaşça açın çünkü yerinden çıkıyor. "

"Benzin parası sana pahalıya patlıyordur."

"Pek kullanmıyorum. Ama bazen kız arkadaşlarımla çıktığımda ihtiyacım oluyor. Kullanmak ister misiniz? Böylece ben de yan kapıyı, düşmemesi için tutabilirim."

Qwilleran direksiyona geçti ve Siyah Prenses bütünü azametiyle yolda süzölmeye başladı. Birkaç kere, dikiz aynasına baktığında takip ediliyormuş gibi hissettiyse de çok geçmeden, onu izleyenin yalnızca limuzinin uzun kuyruğu olduğunu farkettti.

Restoran, birkaç uyanık girişimcinin çabalarıyla elden geçirilmekte olan, genelde Çöplük adıyla anılan bir mahalledeydi. Bir zamanlar Zwinger Sokağı'nda bir eskici dükkânı olan bu yer, şu sıralar cesurane bir yeniden doğuş sergiliyor ve Şaşkın Simit adında bir restoran olarak işletiliyordu. Biraz da geçmişine gönderme niyetine tamamen hurda eşyalarla dekore edilmişti; değişik renklerde boyanmış eski mutfak iskemleleri ve masalarının hiçbirisi birbirinin takımı değildi. Bezle kaplanmış duvarlar şehir çöplüğünden çıkan öteberiyle süslenmişti. Garsonlar ise Çöplük'ün barlarından ya da sokaklarından toplanıp oraya getirilmiş gibiydiler. "Yemek mükemmel olmayabilir" dedi Qwilleran, William'a. "Ama köşem için çok renkli bir yazı olacağına eminim."

"Bedava olduktan sonra kimin umurunda ki?" dedi William.

Duvar dibinde, çeşitli tesisat borularının altında bir masaya daha yeni oturmuşlardı ki, bir garson tepelerinde bitiverdi.

"Ne istersiniz?" diye sordu. "Bardan bir içki ister misiniz?" Üzerine kendisine birkaç beden büyük, siyah bir takım geçirmiş, kravatını eğri bağlamıştı. Tıraş olmuşsa da büyük olasılıkla bunu bir tereyağ bıçağıyla yapmıştı.

William bir bira istediğini söyledi, Qwilleran bir soda-limon ısmarladı.

"Bir daha tekrarlar mısınız?"

"Beyefendi için bir bira" dedi Qwilleran, "ve ben de içine limon sıkılmış bir soda istiyorum."

William'a dönerek, "Bu civarı iyi biliyorum. Bu bloktaki eski Spencer Malikânesi'nde kalıyordum. Orası hayaletli, tarihi bir binadır."

"Gerçekten mi? Hiç hayaletle karşılaştınız mı?"

"Hayır, ama bazı garip olaylar oluyordu. Her ne kadar görünmeyen bir kadının muzipliklerini, kedilerimin muzipliklerinden ayırt edebilmek her zaman kolay olmuyordu."

Garson elleri boş geri döndü. "O şeyin içine şeker istiyor musunuz?"

"Hayır, yalnızca limon ve soda."

"Kedilerin daktilo dersleri nasıl gidiyor?" diye sordu William.

"Kesinlikle inanmayacaksınız ama geçen gün Koko bir sözcük yazdı. Oldukça basit bir sözcük ama..." Qwilleran başını kaldırdı ve çocuğun gözündeki o ırlandalı parıltısını gördü. "Seni it!" dedi Qwilleran. "Çarşamba gecesi odamda bunu mu yapıyordun yoksa? Casuslarım seni içeri sızarken görmüşler."

William yüksek sesle gülerek, "Durumu ne zaman anlaya caksınız diye merak ediyordum doğrusu. Miki Fare'nin dolabında havyar bulmuştum, kedilere götürdüm, çok beğendiler."

"Kim beğenmez ki?"

Garson içkileri getirdi. "Yanma bir şey ister misiniz?"

Qwilleran başını salladı. William'a dönerek, "Koko ve Yum Yum'la nasıl anlaşılabildin?"

"Ufak olan kaçtı ama büyük olanı geldi ve uzun uzun sohbet ettik. O benden daha çok konuştu diyebilirim. Kedileri severim- Onların üzerinde hakimiyet kurmanız asla mümkün değildir."

"Onları yenmek de mümkün değildir. Tam sen kazandın sanırsın ama onlar her zaman bir adım öndedir."

"Mönüyü görmek ister misiniz?" diye sordu garson, yağ lekeeleriyle bezenmiş bir şey uzatarak. "Sonra" dedi Qwilleran... Okul nasıl gidiyor?"

William omuzlarını silkti. "Ayrılmayı düşünüyorum. Kız arkadaşım bir sanatçı, oraya gitmemi o istedi... Bilemiyorum. Askerlikten sonra üniversiteye gitmeyi denedim ama orası bana göre bir yer değildi. Orada ders çalışmanız gerekiyor! Halbuki ben ya bir barmen ya da çok iyi bahşiş alabileceğim kaliteli bir yerde garson olmayı isterdim."

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" diye tekrarladı, zaten fazla uzaklaşmamış olan garson. Qwilleran garsonu gönderdi ama adam gitmeden önce tuz ve biberlikleri yeniden düzeltti ve plastik masa örtüsü üzerinde hayali bir ekmek kırıntısını eliyle süpürdü.

"Aslında, asıl yapmak istediğim şey" diye söze devam etti William, "özel detektiflik. Pek çok polisiye okudum ve sanırım bu işi çok iyi yapabilirim."

"Soruşturma işi beni de çok cezbediyor" diye onayladı Qwilleran. "Chicago ve New York'ta çalışırken cinayet haberlerini ben hazırlardım."

"Sahi mi? Peki, hiç büyük bir olay araştırdınız mı? Mesela Sevgililer Günü katliamını?"

"O kadar yaşlı değilim ben."

"Siz hiç detektif olmak istemediniz mi?"

"Hayır." Qwilleran bıyığını taradı. "Ama bir muhabirin gözlem yeteneği kaçınılmaz olarak keskinleşir, soru sormak artık onun için bir alışkanlık haline gelir. Mesela, Maus Evi'ne taşındığım günden beri kendi kendime sürekli soru soruyo-

"Ne gibi mesela?"

"Mesela Çarşamba sabahı saat üç buçukta çılgılık atan kim. di? Atölyenin kapısı neden kilitliydi? Maus'un gözündeki morluk nasıl oldu? Joy Graham'm kedisine ne oldu? Joy Grahata'n'a ne oldu?"

Garson masanın civarında dolaşıp duruyordu. "Şimdi bit şeyler yemek ister misiniz?"

Qwilleran sabırla içini çekti. "Evet bana biraz sümüklü böcek, vichyssoise, boeuf Bourguignon ve ufak bir nisuvaz salatası."

Uzun bir sessizlikten sonra garson, "Bir daha tekrarlar mısınız?" dedi.

"Boşver unut" dedi Qwilleran. "Sen bana buzluktan, az ısıtılmış bir hamburger ve bezelye konservesi getiriver."

William ise kremalı mantar çorbası, pürelı rosto ve hazır zeytinyağ-limon soslu salata ısmarladı. "Onunla bir zamanlar nişanlı olduğunuz doğru mu?" diye sordu Qwilleran'a dönerek.

"Joy'la mı? Bu çok uzun zaman önceydi. Sana kim söyledi?"

William bilgece baktı. "Ben keşfettim. Onu hâlâ seviyor musunuz?"

"Elbette ama eskisi gibi değil."

"Maus Evi'ndeki pek çok kişi onu beğeniyor. Mesala Ham Hamilton onu çok beğenirdi. Sanıyorum o yüzden taşındı oradan, başını belaya sokmamak için."

Qwilleran bıyığını okşadı. Bir başka olası ipucu üst dudağını tırtıklıyordu. "Kaybolduğu gece olağanüstü bir şey duydun ya da gördün mü?"

"Hayır, saat ona kadar Rosemary'yle iskambil oynadık. Sonra o, yürüme bandında çalışmak için ayrıldı. Ben de Hixie'yi aradım ama dışarı çıkmıştı. Bir süre televizyon izledim. Bir ara Dan'ın arabasının otoparktan çıkışını duydum ama saat geceyarısını vurduğunda çoktan yataktaydım. Çarşamba sabahları erken bir dersim var."

Garson çorbayı getirdi. "Biraz kraker ister misiniz?" "Bu arada" diye söze başladı Qwilleran, "Dan'a neden 'plak' çömllekçisi diyorlar? 'Plak' çömllekçi ne demek biliyor musun: William'in kahkahası bütün restoranda yankılandı. "Herhalde 'plaka' demek istediniz? Dan çömllekleri yaparken ikili plakalar biçiminde yuvarlıyor ve böylece kare ve dikdörtgen biçimler de yapabiliyor. O yüzden böyle deniyor."

"Sence iyi bir sanatçı mı?"

"Ben anlamam ki. Ben olsa olsa plaklardan anlarım.... çorba çok kötü."

"Konserve mi?"

"Daha da beter! Benim yaptığım çorbalara benziyor."

"Dan, New York ve Avrupa'da büyük işler planladığını söylüyor."

"Ya, biliyorum. Kafasına koymuş. Geçen hafta postayla pasaportu geldi."

"Öyle mi! Nereden biliyorsun?"

"Posta geldiğinde ben oradaydım. Sanırım bir pasaporttu. Üzerinde 'Pasaport Dairesi' ya da ona benzer bir şey yazan, kalın kahverengi bir zarftı."

Garson yemek servisini yaptı. "Ketçap ister misiniz?"

"Ketçap istemiyorum" dedi Qwilleran. "Hardal, bifttek sosu ya da acı sos da istemiyorum."

"Eğer Miki Fare'nin sinir krizi geçirmesini istiyorsan yalnızca ketçap demen yeterli" dedi William.

"Maus'un daha önce evli olduğunu duydum. Karısına ne oldu?"

"Birkaç yıl önce bo ularak  lm  . Söylediklerine göre tavuk Marengo yerken boğazına bir kemik parçası takılmış. Ya Miki Fare'den çok b y km  . Sanırım kendisinden büyük kadınlardan ho lanıyor. Charlotte'a baksanıza!"

"Charlotte'a ne olmuş?"

"Yani, bütün gün Charlotte'u ya layıp ballamasına bakın. İlk başta Charlotte'u annesi sanmıştım. Max ise sevgilisi olduğunu düşünüyor. Hixie ise Miki Fare'nin, Charlotte'la Cennet A evleri'ni kuran o ya lı kurdun gayri meşru oğlu olduğunu düşünüyor" diye yüksek sesle bir kahkaha attı William.

"Max'in Altın Pirzola'da birtakım zorluklar ya adı ım duydum."

" ok yazık. Benim bu konuyla ilgili bazı teorilerim var."

"Ne gibi?"

"Max  apkın biri, anlamı sınızdır. Üstelik oyunu hiç de kuralına göre oynamıyor."

"Yani için içinde kıskanç bir koca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yalnızca bir tahmin. Hey, neden sizle ben bir detektiflik bürosu a mıyoruz? Öyle fazla bir sermaye gerektirece ini sanmıyorum. Dikkat edin! Bizim Profesör Moriarty yine geliyor."

"Biraz daha tereyağı ister misiniz?" diye sordu garson.

Qwilleran bir süre, otomobil lasti inin sertliğinde pi mi  olan hamburgerini yemeye, William'da  n ndekileri i tahla midesine indirmeye daldı.

"Yarın sabah altıda kalkmam gerekiyor" dedi William. "Miki'yle bostan pazarına gideceğiz."

"Ben de gelmek isterdim" dedi Qwilleran. "Oradan güzel bir hikâye çıkarabilirim belki."

"Hiç gitmediniz mi? Çok e lencelidir. Saat altı buçukta mutfakta olun, sizi uyandırmamı ister misin?"

"Teşekkür ederim, gerek yok. Kedileri de sayarsak    çalar saatim var.

William tatlı olarak  ilekli kremalı kek ısmarladı. "Yedi im en güzel duvar k  ıdı yapıştırıcısı" diye yorumunu da yaptı.

Qwilleran da sade kahve ısmarladı. Kahve, kenarında hâlâ deterjan kalmış bir kupada geldi.

"Bu arada, hiç Joy Graham'ı çarkın başında çalışırken gördün mü?"

Konu u ba ını evet anlamında sallayarak yanıtladı, ağzı kremalı kekle doluydu.

"Nasıl bir çark kullanıyordu?"

"Pedallı. Neden sordunuz?"

"Yani hiç elektrikli kullanmaz mıydı?"

"Hayır. O, atölyede hiçbir şeyin kolayına kaçmazdı. Nedenini sormayın. Biliyorum sizin arkadaşınız ama bazı tuhaflıkları var."

"Her zaman  yleydi."

"Geçen Pazartesi, yemekte Tweedledee ve Tweedledum'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Ne diyordu, biliyor musunuz?"

"Penniman karde lere mi?"

William ba ını salladı. "Atölyede bulduğu birtakım eski k  ıtları onlara satmaya çalışıyordu. Üstelik be  bin dolaraV

" aka yapıyordu herhalde" dedi Qwilleran inanmayarak.

Garsonun son olarak, "K rdan ister misiniz?" sorusundan sonra  a kın Simit'ten ayrıldılar.

Qwilleran otobüsle eve döndü. William annesini ziyaret edecekti.

"Bugün onun do umg n " diye açıkladı genç adam. "Ucuz bir par  m aldım. Ona ne hediye edersem edeyim mutlaka hakaret edici bir şeyler söylüyor, dolayısıyla ald ım şeyin pek bir önemi yok."

Maus Evi'ndeki Büyük Salon'da, Dan sergi hazırlıklarına devam ediyordu. Masaları, sıraları oraya buraya çekerek çömlleklerini sergileyebileceği bir düzenleme yapıyordu. Bu arada hafif hafif, "Loch Lomond"u mırıldanıyordu.

Qwilleran, sabahleyin çömllekçiye duyduğu kızgınlığı unutmuştu bile. "Size yardım edeyim mi?" diye sordu.

Dan, Qwilleran'ın yüzüne bakakaldı, ağzı hayretle açıl. mıştı. "Sizi kızdıracak bir şeyler söylediysem özür dilerim. Maus'un böyle gevezelik edeceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Önemli değil."

"O sizin paranız, istediğiniz gibi harcama hakkına sahipsiniz."

"Boşverin bunu."

"Bugün bir kart aldım" dedi Dan. "Cincinnati'den gönderilmiş."

Qwilleran bir şey söylemeden önce iki kere yutkundu. "Eşinizden mi? Her şey yolunda mıymış?" Kayıtsız görünmeye çalışıyordu. "Serginin açılışına gelecek miymiş?"

"Sanırım hayır. Yazlık giysilerini Miami'ye göndermemi istiyor."

"Miami!"

"Evet. Sanırım eve dönmeden önce biraz güneşlenmek istedi. Ona iyi gelebilir, durumu yeniden değerlendirmesi için bir fırsat olur."

"Her şey yolunda öyleyse."

Dan başını kaşdı. "Karı koca bağımsız kimliklerini korumaya çalışmalıdır, özellikle her ikisi de sanatçıysa. Joy içinde bulunduğu sıkıntılı ruh halinden kurtulacak ve neşe içinde eve dönecektir. Bu tip krizleri arada bir yaşıyoruz. Hangi çift yaşamıyor ki?" O çarpık gülüşüyle gülümsedi. Joy'un gülüşüne o kadar benziyordu ki, Qwilleran'ın tüyleri ürperdi. Bu kadar benzerlik son derece tuhaftı.

"Garip bir şey" diye devam etti Dan. "Eskiden, evin her tarafına dökülen saçları yüzünden kızardım ona. Bir yandan kedinin tüyleri bir yandan onun uzun telleri, kilin içinden bile çıkartırdım. Ama, biliyor musunuz? O yokken bütün bunları o kadar özlüyorum ki. Hiç evlendiniz mi?"

"Evet bir kere benim de başımdan geçti."

"Yarın akşam içki içmeye gelsenize? Atölyenin üstündeki tavanarasına."

"Teşekkür ederim. Çok iyi olur."

"Size sergi hakkında kısa bir ön bilgi veririm. Sizin gazetedeekiler bu seferki eserlerimi görünce çok şaşıracaklar. Sanat eleştirmeninize söylersiniz. Bilmem anlatabiliyorum mu?" Qwilleran Altı Numara'ya doğru merdivenleri çıkarken bir yandan da bıyığını sıvazlıyordu. Kediler dikkat kesilmiş onu bekliyorlardı.

"Bu gelişmeye ne diyorsun Koko?" diye sordu Qwilleran. "Joy, Miami'ye gitmiş."

"Yoo!" diye yanıtladı Koko. Pek açık konuşmadığını düşündü Qwilleran.

"O Florida'dan nefret eder! Bize söyledi değil mi? Üstelik güneş alerjisi vardı."

Birden Qwilleran'ın aklına başka bir düşünce geliverdi. Belki de vermiş olduğu yedi yüz elli dolarlık çek, şu yiyecek pazarlayıcısı adamla birlikte -Tam mıydı, Ham mıydı ismi, her ne ise- bir tatil için kullanılmıştı. Joy şu sıralar gününü gün ediyordu! Qwilleran bir kere daha kendini aptal gibi hissetti.

10

Cumartesi sabahı alarm çaldığında hâlâ karanlık ve soğuktu. Qwilleran pazara gitmekten vazgeçip uyumayı düşündü. Ama sorumluluk sahibi, meraklı bir gazeteci olarak kendini tuttu ve yataktan kalktı.

Duş alıp hemen giyindi. Koltuğa kıvrılmış, bizi-rahatsız-etmeyin biçiminde uyumakta olan kediler için minik bifttek parçaları hazırladı.

Altı buçukta mutfağa indiğinde Robert Maus'u bir tasın içine yumurta kırmakla meşgul buldu.

"Umarım kusura bakmazsınız, sizinle pazara gitmek üzere kendi kendimi davet etmiş bulunuyorum."

"Kusura bakmak bir yana, aksine çok sevinirim" diye yanıtladı avukat. "Lütfen portakal suyu ve kahve alın. Ben omlet hazırlıyorum."

"William nerede?"

Maus cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Maalesef, üzülererek söylüyorum, William her yere geç kalmayı alışkanlık haline getirmiş bir delikanlıdır."

Çırpılmış yumurtaları omlet tavasının içine boşalttı. İyice salladı, bir çatal alıp karıştırdı, oluşan tül gibi şeyi katladı, sıcak bir tabağa koydu, üzerine biraz beyaz biber ekti ve tereyağla parlattı.

Bu, Qwilleran'ın yediği en lezzetli omletti. Ağzına attığı her yumuşak, adeta kremalı lokmada aklına ikinci sınıf restoranlarda yediği kuru, derimsi, kahverengi omlet taklitleri geliyordu.

Maus bir omlet de kendine hazırladıktan sonra masaya oturdu.

"Dostumuz William'in böyle bir kahvaltıyı kaçırdığına üzüldüğümü doğrusu" dedi Qwilleran.

"Uyuyakalmış olabilir, gidip kapısına vursam iyi olacak."

William'in odasını mutfak koridorunun sonunda buldu, Apışına bir iki defa vurdu, bir yanıt alamadı. Tokmağı yavaşça çevirip kapıyı bir iki santim araladı. "William! Saat altı buçuğu geçiyor!" Ama içeriden hiçbir ses çıkmıyordu. Başını içeri uzattı. Yatak boştu, yatak örtüsü hiç bozulmamıştı.

Qwilleran etrafa bakındı. Banyo kapısı açıktı. Bir başka kapıya içi oldukça dağınık bir gömme dolabın kapısını açtı. Odanın içinde de kıyafetler ve dergiler gelişigüzel saçılmıştı.

Kahvaltı masasına geri döndü. "Orada yok, yatağı sanki hiç yatılmamış gibi bozulmamış bile. Zaten çalar saat de kurulmamış. Dün gece onu yemeğe götürmüştüm sonra annesine gidecekti. Orada kalmış olabilir mi?"

"Annesiyle olan ilişkisini düşünüyorum da geceyi bence nişanlı olduğunu söylediği şu genç hanımla geçirmeyi tercih etmiş olmalı" dedi Maus. "Pazara giderken bot giymenizi tavsiye ederim Bay Qwilleran. Pazar yeri, lahana yaprakları, çürümüş domatesler, ezilmiş üzümler ve tanımlanamayan bir likitten oluşan çok özel bir çamur imal eder."

Böylece avukatın eski Mercedes'iyile pazara doğru yola çıktılar. Tam araba yolundan çıkarken Qwilleran, William'in o kocaman limuzininin uzun kuyruğunu evin öbür tarafındaki otoparkın ağzında görür gibi oldu.

"Sanırım William'in arabası burada" diye belirtti. "Eğer dün gece eve gelmediyse araba nasıl gelmiş olabilir."

"Bu gençlerin işine akıl sır ermiyor" dedi Maus. "Onların davranışlarını anlamaya çalışmaktan vazgeçtim artık."

Maus'un çamurla ilgili söylediği şey doğrudu. Simsiyah, vıcık vıcık bir bulamaç bütün olukları doldurmuş, açık hava pazarının kaldırımlarına taşıyordu. Çiftçiler ve diğer satıcılar mallarını satmak üzere sıralanmışlardı. Zengin, fakir bir sürü insan ellerinde sepetleri, sardunya saksılarıyla doldurulmuş çocuk arabaları, sebze meyve dolu küfeler arasında, itiş kakış alışveriş yapıyorlardı.

"Yankesicilerin cenneti" diye düşündü Qwilleran.

Saçlarında bigudilerle kadınlar, sırtta taşınan çocuklar kadife ceketli seçkin görümlü yaşlı adamlar, ince sarilerini üstüne tüvit ceket giymiş Hintli kızlar, kulaklıklarıyla gençler kürkleri içinde banliyö evkadınları ve ortalamanın çok üstün. de şişman kadınlar vardı.

Maus etrafındaki malları yara yara ilerliyordu: Çeşitli sebzeler, taze yumurtalar, bal dolu kavanozlar, canlı domuzlar, beyzbol sopası büyüklüğünde havuçlar mor karnıbaharlar, kafes içinde beyaz güvercinler ve kuştüyü dolu yastıklar.

Oldukça serin bir sabahı. Satıcılar ayaklarını yere vurarak, ellerini yağ varili içinde yanan ateşe uzatarak ısınmaya çalışıyorlardı. Çıkan dumanın kokusu elmaların, leylakların, canlı hayvanların ve yerdeki çamurun kokusuyla karışıyordu. Qwilleran, elinde beyaz bastonu olan kör bir adamın leylakların yanında durduğunu ve onları koklayarak gülümsediğini farketti.

Maus mantar, eğreltiotu filizi, taze soğan, Florida mısırları ve California çilekleri satın aldı.

Şalgam alırken yaptığı pazarlık Qwilleran'ı epey eğlendirdi. "Sevgili hanımefendiciğim

bunların on iki tanesini üç dolara satıyorsanız bir tanesini neden otuz sente satmaya çalışıyorsunuz" diyen bu adam dostlarına, limon soslu midye ve şişesi en az elli dolar olan şarap ikram ediyordu.

Bir başka tarafta, Maus derisi yüzülmüş bir tavşan seçti. Qwilleran, satıcı katılmış kırmızı ceseti bir gazete kâğıdına sararken görmemek için başını öte tarafa çevirdi. Tavşanın beyaz tüylü diğer dostları ise sitem dolu gözlerle izliyordu.

"Kabul etmek gerekir ki, Bayan Marron bundan harika bir yahni yapar" diye açıkladı Maus.

"Bu hafta sonu yemekleri o hazırlayacak çünkü ben yöneticiliğini da yapacağım bir gurme toplantısına katılmak için şehir dışına çıkacağım."

Açık hava pazarından sonra markete geçtiler. Market yüzlerce tezgâhın kurulduğu geniş, kapalı bir alandı. Yerler talaşla kaplıydı- Satıcılar kaba sesleriyle bağıyor, mallarını pazarlıyordu. Konserve asma yaprakları, bıldırcın yumurtaları, çikolata turtalar, azizlerin plastik heykelleri gibi çeşit çeşit mallar. Maus biraz sümüklü böcek biraz da hardal tohumu aldı. Qwilleran bir an için gözlerini kapattı ve bu başdöndürücü karışımdan kokuları ayırt etmeye çalıştı: Yeni çekilmiş kahve, peynir, sarmısak, anason ve tütün kokulan birbirine karışıyordu. Burnuna ucuz bir parfüm kokusu geldi, gözlerini açtığında çingene bir kadının, yanındaki tezgâhtan kendisini süzdüğünü gördü. Kadın ona gülümsedi, Qwilleran gözlerini kırptırdı. Kadının yüzünde Joy'un gülüşü vardı, aynı Joy'un o ince vücuduna sahipti ve Joy'un uzun saçlarına benzeyen saçları vardı. Ama yüzü yüz yaşındaki bir kadının yüzüydü. Elbiseleri çamur içindeydi ve saçları sanki hiç yıkanmamış gibiydi.

"Falına bakayım mı?" diye sordu

Bu acı veren görüntüye büyülenen Qwilleran başıyla onayladı.

"Otur."

Qwilleran ters çevrilmiş bir bira fiçisine oturdu. Kadın da karşısına geçti, elindeki pis kâğıtları karıştırıyordu.

"Ne kadar?" diye sordu Qwilleran. "Dolar. Bir dolar, tamam mı?"

Kâğıtları çapraz dizerek inceledi. "Bir su görüyorum. Uzun bir yolculuk yapacaksın. Bir tekneyle pek yakında, değil mi?"

"Pek değil" dedi Qwilleran. "Başka ne görüyorsun?"

"Biri hasta. Bir mektup alıyorsun... Bir de para görüyorum. Çok para. Parayı seviyorsun."

"Hangimiz sevmeyiz ki?"

"Genç bir çocuk... oğlun mu? Bir gün büyük adam oluyor. Büyük bir doktor."

"Peki, bana çocukluk aşkımın şu anda nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hmmm... çok uzaklarda -çok mutlu- birkaç çocuğu var." "Olağanüstü! Sen bir kahinsin!" diye söylendi Qwilleran

"Başka?"

"Su görüyorum... çok fazla su, sen sevmiyorsun. Herkes ıslanıyor."

Qwilleran kadının elinden kurtulup ev sahibinin yanına koştu. "Damı onarmak lazım. Büyük bir sel olacak" dedi. Bir yandan da pire kapmış olabileceğini düşünerek üstünü silkeliyordu.

Maus Evi'ne döndüklerinde alışveriş paketlerini birlikte mutfığa taşıdılar. Bayan Marron, Qwilleran'a, "Sizi gazeteden bir bey aradı. Onu aramanız gerekiyormuş. Adı da Bay Piper, Art Piper."

"Nerelerdesin?" dedi Arch Riker, Qwilleran onu aradığında. "Bütün gece dışarıda mıydın?"

"Pazara gitmiştim. Yazım için biraz malzeme toplardım diye. Erken çıkarak günümü iyi değerlendirmek istedim. Kafandan neler geçiyor söyle bakalım."

"Bana yardım etmeni istiyorum Qwill. Rattlesnake Gö-lü'ndeki yarışmanın jürisinde yer alır mısın?"

"Ne yarışması var? Yüzen güzeller yarışması mı?"

"Hayır. Kek yarışması. John Stuart Un Değirmenleri tarafından sponsorluğu yapılan, eyalet çapında bir yarışma. Büyük ilan verdiler ve biz de bir jüri üyesi göndereceğimize söz verdik."

"Neden yemek bölümünün editörü gitmiyor?" diye çıkıştı • Qwilleran.

"Çünkü şu an hastanede."

"Kendi pişirdiklerini yedi herhalde!"

"Qwill, bugün huysuzluğun üstünde. Ne oldu sana?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse Arch, bu hafta sonu buralarda olmak istiyorum. Bir şeyler öğrenebilirim. Bu gece Joy'un İcocası beni içkiye davet etti. Bunu telefonda anlatmak istemiyorum ama o gün kantinde ne konuştuk biliyorsun."

"Biliyorum Qwill ama çok sıkıştınız. Dönünce, gelecek hafta izin alırsın."

"Peki, bu yarışmayı kadın departmanından birileri halledemez mi?"

"Bahar evlilikleriyle ilgili, yetiştirmeleri gereken yazılar var. Hem senin için çok güzel bir hafta sonu tatili olur. Gazetenin otomobillerinden birini al ve bu öğleden sonra yola çık. Rattlesnake Hanı'nda çok güzel bir akşam yemeği yersin -orası lezzetli yemekleriyle ünlüdür- yarın akşam da geri gelersin."

"Hayır, lezzetli yemekleriyle değil, tam tersine son derece kötü yemekleriyle ünlüdür" diye çıkıştı Qwilleran. "Ayrıca hem rejim yapıp hem de güzel bir akşam yemeği nasıl yiyebilirim? Ya da bir kek yarışmasına jüri üyesi olarak katılıp nasıl kilo verebilirim?"

"Mutlaka bir yolunu bulursun, sen kaşarlanmış bir profesyonelsin" dedi Riker.

"Seninle bir anlaşma yapalım" dedi Qwilleran, bir dakikalık bir duraklamadan sonra. "Eğer Pazartesi günü çömlek atölyesine fotoğraf çekmek üzere Cins Bunsen'ı gönd erirsen ben de Rattlesnake Gölü'ne giderim."

"Sence bu iyi bir hikâye olabilir mi? Daha önce de çömlek atölyelerinin fotoğraflarını çekmiştik. Hepsi birbirine benziyor zaten."

"Evet, bir hikâye çıkmayabilir ama içeri girip etrafa iyice bakabilmek için bir mazeret arıyorum." Gazeteci titreyen bıyıklarını yatıştırdı. "Arch, yine esrarengiz bir olay oldu. Evdeki kâhya çocuk ortadan kayboldu."

Bir sessizlik oldu, Riker kafasında seçenekleri tarttı. "Pekâlâ, oraya bir fotoğrafçı göndereceğim ama bu kişinin Bunsen olacağını garanti edemiyorum."

"Başkası olmaz. Bunsen gibi kaçık biri lazım bana."

Öğle olduğunda yemek için aşağı indi ve William'i gören olup olmadığını sordu.

O anda lokmalarını çiğnemekle meşgul olan Hixie başını hayır anlamında salladı.

Dan, "Hiç görmedim" dedi.

Rosemary ise William'in pazara gidileceği bir gün ortadan kaybolmasının normal olmadığını söyledi.

Bayan Marron, "Bugün yerleri cilalaması gerekiyordu" dedi.

Charlotte Roop ise bulmacasına gömülmüştü ve bir yorum yapmadı.

Bayan Marron pişirdiği fasulyeyi kızarmış ekmek ve dünden kalma jambonla birlikte servis yapıyordu. Dan iştahsız iştahsız yemekleri inceledi. "Akşama ne var?"

"Nefis fırında tavuk ve pilav."

"Yine mi tavuk? Daha Pazartesi günü tavuk yemiştik."

"Ayrıca hindistan cevizli tart var."

"Hindistan cevizini sevmem. Hep dişime kaçıyor" dedi Dan, kendine kara ekmekle jambonlu bir sandöviç yaparak.

"Yarın da çok güzel bir tavşan yahnisi yapacağım."

"Yaayk!"

"Bayan Marron" diye araya girdi Qwilleran. "Fasulyeniz çok lezzetli olmuş."

Bayan Marron ona minnettar gözlerle baktı. "Çok eski bir çömlekte pişirdim. Bay Maus'un söylediğine göre kırk yıllıkmiş. Burada atölyede yapılmış. Altında H.M.H başharfleri işlenmiş."

"Herhalde heykeltıraşın öldürüldüğü zamanlara rastlıyor" dedi Qwilleran.

Bulmacasından bir an için başını kaldıran Bayan Roop, imzayla boğulma idi" diye düzeltti onu.

"Buna kimse gerçekten inanmıyor" dedi Hixie ve birden bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Genç bir heykeltıraş varmış, adı Mort Mellon
Çömlek sanatçısı bir kıza âşık olmuş, adı Helen
Ama lanete uğramışlar
Genç, suda boğulmuş,
Onu kim itmiş, bilen yokmuş"

Bayan Roop çenesini kaldırarak, "Bu büyük saygısızlık Bayan Rice" dedi.
"Ne olur ki?" diye diklendi Hixie. "Zaten hepsi ölmüş." "Bay Maus burada olsaydı hiç hoşlanmazdı." "Ama burada değil. Şu an Miami'ye doğru yol alıyor." "Miami!" diye tekrarladı Qwilleran.

Bayan Marron ona biraz daha jambon getirdi. Qwilleran kibarca reddetti ama oda arkadaşları için birkaç parça aldı. "Bu arada" dedi Qwilleran, "bu gece şehir dışında olacağım. Lütfen yarın sabah kedilerimle ilgilenebilir misiniz Bayan Marron?"

"Kediler hakkında fazla bilgim yok. Özel olarak yapmam gereken bir şey var mı?"

"Onlara küçük parçalara doğranmış et ve temiz su vermeniz yeterli. Bir de çok dikkat edin, dairenin dışına kaçmasınlar." Sonra masadakilere dönerek devam etti. "Görevli olarak Rattlesnake Gölü'ne gidiyorum. Bir yarışma için. Dan, maalesef davetini bir başka sefere kabul edeyim. Ama Pazartesi buraya bir fotoğrafçı gelecek."

Dan homurdandı ve başını salladı. Qwilleran devam etti, "Şirket otomobiliyle uzun yolcu) ğa gitmekten hiç hoşlanmıyorum. Fluxion'ın araçları pek sağlam değildir.

Birden arkasından yumuşak bir ses duydu. "Arkadaş ister misin.? Araba yolculuğunu çok severim. Benim otomobille gideriz." Qwilleran arkasını döndü ve Rosemary Whiting'in gözlerinin içine baktı. Kedilerine yumak getiren o düşünceli ve sessiz kadın. Kadının kahverengi gözlerindeki ifadeyi hemen çıkaramadı. Daha önce onun bu kadar güzel olduğunu da farketmemişti. Gözleri sağlıklı ışıldıyordu, cildi krema gibi, koyu renk saçları pırlıl pırlıldı. Uzun süre durakladığı için çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Tabii! tabii! Eşlik edersen minnettar kalırım. Hemen yola çıkarsak akşama güzel bir yemek yiyebilecek kadar vakit bulabiliriz. Bir yarışmaya jüri üyesi olarak katılmam gerekiyor ama yarışma yarın öğleyin olacak. O yüzden yarın sabah da geç kalkarız ve buraya dönerken de bir yerlerde durarak bir iki lokma bir şeyler atıştırabiliriz."

Bayan Roop bulmacasını çözmeye devam ediyordu, dudakları ince bir çizgi halinde donmuştu.

11

Rosemary'nin koyu mavi minik otomobiliyle Maus Evi'nden ayrılırken Qwilleran, "Koko bu yolculuğa çıkmamı hiç istemedi" dedi. "Bavulumu ortaya çıkarır çıkarmaz azarlamaya başladı."

Qwilleran yol arkadaşına baktı. Maus Evi'ndeyken otuz yaşlarında gibi duruyordu ama güneş ışığında tahminini kırka çıkardı. Kırk yaşında genç bir kadın.

"Harika görünüyorsun" dedi. "Her şeye serpiştirdiğin şu buğday göbeği işe yarıyor anlaşılan. Sağlıklı yiyecekler dükkânını ne zamandan beri işletiyorsun?"

"İki yıldır. Kocam öldükten sonra evi satarak şehir merkezine taşındım ve parayı da bu işe yatırdım."

"Çocuğun var mı?"

"İki oğlum var. İkisi de doktor."

Qwilleran yol arkadaşına yeniden bakarak basit bir hesap yaptı. Bu kadın kaç yaşında olabilirdi? Kırk beş? Elli?

"Söyler misin?" diye başladı Rosemary, "Sen Maus Evi'ne nasıl geldin?"

Qwilleran, ona gazetede kendisine verilen yeni görevden, eski arkadaşı Joy Graham'la olan sürpriz karşılaşmasından ve Robert Maus'un verdiği gurme davetinden bahsetti.

Rosemary "Sanırım Joy Graham'la ilişkin bir arkadaşlıktan daha fazlaydı."

"Doğru tahmin ediyorsun. Yıllar önce Joy'la ben evlenmeyi planlıyorduk." Birden hızla frene bastı. "Çok özür dilerim" dedi. "Şu aptal kediye görüyor musun? Otobanda rahat rahat yürüyor, güvenli bir yere geldiğinde ise deli gibi koşuyor."

"Bay Qwilleran, umarım bu yolculuğa kendimi davet ettirerek seni zor durumda bırakmadım."

"Tam aksine! Çok memnun oldum. Keşke ilk ben teklif etseydim. Lütfen bana Qwill de çünkü seni bütün bir hafta sonu Bayan Whiting diye çağıramayacağım."

"Gelmek için bir nedenim vardı. Seninle bir şey konuşmak istiyorum. Ama şimdi değil. Şimdi manzaranın keyfini çıkarmak istiyorum."

Kırsal bölgede otomobille yol alırken, Rosemary çevresin-de gördüğü her şeyle ilgili olarak bir şeyler söyledi: Değirmenler, çakıl taşlı yol, mısır tarlası, pamuk tarlası, demir çitleri. Son derece tatlı bir ses tonu vardı. Qwilleran onun varlığını rahatlatıcı buldu. Rattlesnake Hanı'na vardıklarında kendini çok huzurlu hissediyordu. Rosemary bitişik odalarda kalırlarsa çok iyi olacağını belirtti, tyi bir hafta sonu olacak diye düşündü Qwilleran.

Binanın dış cephesi her an üstlerine çökecek gibiydi. Hatta yarım yüzyıl evvel çökmüş olması gerekiyordu. Gölün kıyısındaki salkım söğütler suyun içine doğru eğilmiş, sanki ağlıyorlardı. Göldeki kanolar sakın suyun üzerinde süzülmekeydiler. Yemekten önce Qwilleran, bir kayak kiralayarak Rosemary'yı gölde gezdirdi. Kokteyl saatinde dans ettiler.

"Sanırım bu gece kutlayacağım" dedi Qwilleran. "Bu gece rejimi bırakıyorum."

Rattlesnake Hanı'ndaki yiyeceklerin çok lezzetli olduğu söylenemezdi ama çeşit fazlaydı. Masada otuz çeşit meze bulunuyordu. Mönüde de on çeşit, hepsi de aynı derecede yumuşak, pahalı ve lezzetsiz biftek vardı. Karides kokteylinin karidesleri kocaman ve lastik gibiydi. Masaya binbir çeşit ekmek artık sı cak olmayan bir ısıtıcının içinde geldi. Fırında patatesin alü-minyum folyosu patatesin kabuğuna yapışmıştı. Rattlesnake Hanı'nda brüksellahanası tadında kuşkonmaz, bulaşık bezi tadında da ıspanak veriyorlardı. Aşınmış tahta çanaklarda servis yapılan salata, içi geçmiş marul yaprakları ve sentetik domates bilimlerinden müteşekkildi. Ama restoranın asıl spesiyalitesi hazır vanilyalı pudingten yapılma yirmi yedi çeşit kremalı pay bulunan tatlı büfesi idi.

Gelin görün ki, gece öyle büyüldü ki, ne Qwilleran ne de Rosemary yemekten şikâyet etmeyi düşünemediler.

Daha sonra Rattlesnake Hanı'nda kahve diye getirdikleri şeyi içerlerken Rosemary konuya girdi. "Seninle William hakkında konuşmak istiyorum. Onunla iyi dost olduk... Genç bir erkeğin her zaman yaşça büyük bir hanıma sırdaş olarak ihtiyacı olur, tabii annesi dışında. Sence de öyle değil mi?"

Qwilleran başını sallayarak onayladı.

"William'm pek çok iyi nitelikleri var, yalnızca kendine nasıl bir yön çizceğini bilmiyor henüz. Ben onun bir gün yolunu bulacağına daima güvendim. Ayrıca seni de çok seviyor, o yüzden bütün bunları anlatıyorum zaten... Onun için çok endişeleniyorum. Ortadan bu biçimde kaybolması hiç hayra alamet değil."

Qwilleran bıyığını sıvazladı, "Bu kadar heyecanlanmanın nedeni ne?"

"Dün gece annesini ziyaretten döndüğünde saat on birdi. Bana uğradı ve bir şeyler anlattı."

"Ne gibi şeyler?"

"Şey, o oldukça meraklı bir çocuk..."

"Biliyorum."

"Maus Evi'nde olan son olaylarla ilgili sorguladığı şeyler var. Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylüyordu."

"Peki, özel olarak üzerinde durduğu bir konu var mıydı?"

"Dan Graham'la ilgili birtakım şüpheleri olduğunu, bunları araştıracağını söyledi. Biliyorsun, bir sürü polisiye roman okuyor ve detektifçilik oynamak istiyor. Ona hiç karışmamasını söyledim."

"Nasıl bir şeyden şüphelendiğine dair bir fikrin var mı? "

"Hayır, yalnızca yatmadan önce bir içki için Dan'ı ziyarete gideceğini söylemişti. Belki bir kanıt bulabileceğini düşünüyordu."

"Gitti mi peki?"

"Bildiğim kadarıyla gitti. Sonra bu sabah..."

"William yoktu" dedi Qwilleran. "Ona bakmaya gittim yatağı hiç bozulmamıştı. Bundan eminim."

"Ama otomobili de otoparktaydı. Bilemiyorum... Hiç kimse umursamıyor gibi görünüyor. Bay Maus onun düşüncesiz Bayan Marron ise güvenilmez olduğunu söylüyor. Sen ne düşünüyorsun Qwill?"

"Eğer yarın akşam döndüğümüzde ortaya çıkmamışsa mutlaka soruştururuz. Annesine nasıl ulaşabiliriz, biliyor musun?"

"Numarası telefon defterinde kayıtlı sanırım. Ayrıca William'ın bir nişanlısı da var."

"Onunla bir yerlere gitmiş olabilir mi? Onun kim olduğunu ve ona nasıl ulaşacağımızı biliyor muyuz?"

Rosemary başını iki yana salladı. Bir sessizlik oldu. Bir süre sonra Qwilleran, "Benim de bir süredir endişelendiğim bir konu var. Joy Graham. Sence gerçekten şu yiyecek pazarlamacısına ilgi duyuyor olabilir mi? Miami'ye onunla birlikte olmak için gitmiş olabilir mi?"

"Bay Hamilton'u mu kastediyorsun? Hiç sanmıyorum. Yakında sergisi açılacak ve Joy Graham da sanatına çok bağlı biridir."

"Dan ondan bir kart aldığını söyledi. Kartta Miami'ye gittiğini yazıyormuş, yazlık kıyafetlerinin yollanmasını istemiş. Oysa bana da daha önce Florida'dan nefret ettiğini söylemişti. Dolayısıyla neye inanacağımı bilemiyorum. Sen, Dan hakkında ne düşünüyorsun Rosemary?"

"Üzgünüm ama o adamı hiçbir zaman sevmedim ve eminim evdeki herkes bu duygumu paylaşıyor. Dan ne zaman ağzını açsa ortam elektrikleniyor, farketmedin mi?"

"Şu Altın Pirzola'yla ilgili iğrenç hikâyeleri duymuşsundur" dedi Qwilleran. "Bütün bunlar Graham'lar Maus Evi'ne taşındıktan sonra mı başladı?"

"Sanırım öyle."

"Sence Dan mı bunu yapan? Oldukça kıskanç bir tipe benziyor."

"Joy ile Max arasında bir şeyler geçtiğini hiç sanmıyorum. Her yerde çok iyi arkadaş olduklarını belli ediyorlardı. Eğer aralarında bir ilişki olsaydı, yemekte filan birbirleriyle hiç ilgilenmezlerdi. Ayrıca Max bir ilişkiyi yürütemeyecek kadar temizlik hastası birisi. Erkek olsun, kadın olsun kimseyle el sıkışmaz." Rosemary kıkırdadı. "William'ın söylediğine göre diş fırçasını bile saç kurutma makinesiyle kurutan bir tip."

Qwilleran piposundan bir nefes çekti, Rosemary kahve fincanındaki likiti yudumladı. Bir süre sonra Rosemary, "Bay Maus'un aslında yalnız ve mutsuz bir adam olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Neden öyle olsun? Fransız bıçakları ve sekizli bir fırını var."

"Lütfen ciddi ol" diye şakadan azarladı Rosemary. "Eşini kaybettiğini biliyorsun, avukatlığı da çok fazla sevmiyor. Şık bir restoran işletmecisi olmalıydı. Salı gecesi oğlumla yemek yedikten sonra saat on ikide eve geldim. Mutfakta ışık yanıyordu. Merak edip bir bakayım dedim. Orada Bay Maus başını iki elinin arasına almış, masanın başında oturuyordu. Gözünün üzerine de bir parça çiğ et koymuştu."

"Bahse girerim ki, fileminyondü."

"Pekâlâ. Devamını anlatmayacağım."

"Lütfen anlat. Çok özür dilerim."

"Bana, bir süre ırmağın kıyısındaki bankta oturduğunu, tam kalkacakken ayağı takılıp düştüğünü söyledi. Irmağın kıyısında yapayalnız oturmak sence de mutsuzluk alameti değil mi?"

"Aslında gözündeki morluk konusunda bana farklı bir açıklama yapmıştı" dedi Qwilleran.

"Benimle dans eder misin' Ben de yalnız ve mutsuz bir adamım."

Ağır ağır dans ederlerken ikisi de düşünceliydi. Qwilleran ay ışığında biraz yürümeyi teklif edecekti ama birdenbire çok yorgun hissetti kendini. Omuzlarını çökük, yüzünü gerilmiş hissediyordu. Gün doğarken uyanmış, pazarda çamurlar içinde dolaşmış, sonra uzun bir otomobil yolculuğu yapmış, arkadan kürek çekmişti (on beş yıldan beri hiç kürek çekmemişti). Bir de dans ve yemek eklenince...

"Yorgun olmalısın" dedi Rosemary. "Uzun bir gün geçirdin, neden yukarı çıkmıyoruz?"

Qwilleran bu fikri memnunlukla onayladı.

"Omuzlarına ve boynuna masaj yapmamı ister misin?" diye sordu Rosemary. "Seni rahatlatır, güzel bir uyku çekersin. Ama önce sıcak bir banyo almalısın, yoksa bugünkü kürek çekmenin acısı yarın kaslarından çıkar."

Rosemary banyoyu hazırlamaya başlamıştı bile. Su, kattığı birtakım mineral tuzlarla marul yeşili olmuştu. Qwilleran onun tavsiyesi üzerine banyoda yirmi dakika kadar kaldı. Rosemary ona masaj yapmak için bir yerlerden çok hafif salatalık kokan bir losyon çıkarmıştı ortaya. O rahatlatıcı masaj, losyonun hoş kokusu ve Rosemary'nin belli belirsiz fısıltıları onu yan uykulu bir hale getirmişti. Öylesine rahatlamış... öylesine uykusu gelmiş... Belki yarın...

Qwilleran Pazar günü uyandığında öğle olmuştu bile. Rosemary'nin saat yedide kalkarak göl kenarında yürüyüşe çıktığını öğrendi. Öğle yemeklerini alelacele yiyip, kek yarışmasının yapılacağı salona vardıklarında, programın değiştiğini, kek yarışmasının televizyon çekimleri nedeniyle öğleden önce yapıldığını öğrendiler. Yine de, Qwilleran orada bulunan bir halkla ilişkiler uzmanı tarafından balo salonuna götürüldü ve yarışmayı kazananlarla tanıştırıldı.

Önce kremalı mozaik kek pişirmiş olan yaşlı hanımı kutladı- Sonra karamelli, fındıklı kekin sahibi, neşeli bir genç kıızı ve üstü kadife gibi çikolatayla kaplanmış kekiyle gurur duyduğu yüzünden okunan nazik bir genç adamı kutladı. En sonunda da gençler kategorisinin birincisi olan, ufak tefek, düz uzun saçlı ve güzel gülüslü bir genç kızla tanıştırıldı. Qwilleran çikolata, fındık, çilek ve hindistan cevizinden oluşan bulamaca şöyle bir baktı: Bu yirmi beş yıl önceki Joy'un muzlu kekine benziyordu. Bir an için kıza baktı ve Joy'u gördü.

"Hadi çıkalım buradan" diye fısıldadı Rosemary'e "Hayalet görmeye başladım."

Akşamüstü eve doğru yola çıktılar. İkisi de son derece huzurluydu. Yol boyunca keyiflerine göre kâh sohbet ettiler, kâh mutlu bir sessizlik içinde oturdular. Maus Evi'ndeki Büyük Salon'a girdiklerinde vakit geceyarısı olmuştu bile.

"Seni ne zaman yemeğe çıkarabilirim?" diye sordu Qwilleran. "Salı gecesine ne dersin?"

"Çok iyi olurdu" diye yanıtladı Rosemary. "Ama o gece bir resitale gitmek zorundayım.

Torunlarımdan biri keman çalacak."

"Senin torunun mu var?" "Üç tane."

"Senin bir büyükanne olduğuna inanamıyorum! Bu dahi kemancı bir bebek olmalı."

"Tam on iki yaşında" diye açıkladı Rosemary merdivenleri çıkarırken. "Ayrıca en küçükleri o. Diğerleri liseye gidiyor."

Qwilleran bu üç torunlu büyükanneyi hayranlıkla süzdü. "Şu senin buğday göbeğinden bana da yedirmelisin." Rosemary tatlı ve gururlu bir biçimde gülümsedi. Qwilleran taşıdığı çantaları yere bırakıp kadını öptü.

Birden korkunç bir çığlıkla irkildiler. Bayan Marron mutfak koridorundan koşarak geliyordu. Kadın gözyaşlarına boğulmuştu.

Rosemary hızla merdivenlerden inerek kadını kollarının arasına aldı.

"Ne oldu Bayan Marron? Sorun nedir"

"Felaket. Felaket bir şey" diye ağladı kadın. "Size bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum."

Qwilleran da koşarak yanlarına gelmişti. "William'a bir şey mi oldu? Ne oldu söylesenize?"

Bayan Marron ona acıklı gözlerle bakarak yeniden hıçkırıklara boğuldu. "Kediler!" diye hıçkırdı kadın. "Hastalandı."

"Nee?" diye bağırdı Qwilleran. Çoktan merdivenleri üçer üçer çıkmaya başlamıştı ki, aniden durdu. "Şimdi neredeler?"

Bayan Marron boğulur gibi bir sesle "Onları... onları... götürdüler."

"Nereye götürdüler? Veterinere mi? Hangisine? Hastane-dekine mi?"

Kadın çaresizce başını salladı ve ellerini yüzüne kapatarak "Ben... ben belediyeden birilerini çağırdım. Kediler... kediler öldüler!"

"Öldüler mi? Ama bu imkânsız! İkisi de mi? Son derece sağlıklıydılar. Ne oldu ki böyle?"

Kadın cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı. Yalnızca bir inilti çıkarabildi.

"Zehirlendiler mi? Mutlaka zehirlenmiş olmalılar. Onların yanına kim girmiş olabilir ki?"

Bayan Marron'u omuzlarından kavrayarak sarsmaya başlamıştı. "Daireme kim girdi? Onlara yiyecek ne verdiniz?"

Kadın perişan bir halde başını salladı.

"Tanrım!" dedi Qwilleran. "Eğer zehirlendilerse bunu ya panı öldüreceğim!"

12

Qwilleran, dairesinde volta atıyordu. Rosemary onunla kalmak için ısrar ettiyse de gazeteci yalnız kalmak istemişti.

"Tanrım! Buna inanamıyorum. Belediye görevlileri toplamış!" diye yüksek sesle söylendi. Bir yandan da çaresizce alnına vurup duruyordu. "Onları... hiç değilse lâıyk oldukları gibi gömebilseydim" diye hayıflanıyordu. Sonra birden durdu. Dört duvarla konuşmakta olduğunu farkettiler. Her zaman kendisini dinleyen birilerine öyle alışmıştı ki! Kediler ne kadar iyi dinleyici, ne kadar yakın ve dürüst dosttular. Onun ruh halini daima çok iyi hissederler, ona göre davranırlar, kimi zaman teselli eder, kimi zaman şevklendirir, kimi zaman da eğlendirirlerdi. Önsezileri mükemmeldi, asla yanılmazlardı. Ve artık yoktular, Qwilleran bu gerçeği bir türlü kabul edemiyordu.

"Demek belediyeden gelip onları götürmüşler ha!" diye kendi kendine homurdanmaya devam etti. Birden bazı şeyleri hatırlamaya başladı: Mesela Koko onun bu hafta sonu yolculuğa çıkmasını istememişti. Büyük ihtimalle hayvan tehlikeyi sezinlemiş ve onu uyarmak istemişti. Bu düşünce Qwilleran'ın acısını daha da artırdı. Elleri birbirine kenetlenmiş, alnından terler boşalmıştı. Bu masum yaratıkları öldüren caniyi bir bulsa gebertecekti. Ama kimi suçlayabilirdi ki? Ve nasıl kanıtlayabilirdi? O iki minik ceset olmadan zehirlendiklerini kanıtlaması imkânsızdı. Biri yokluğundan yararlanarak dairesine girmiş olmalıydı. Peki, ama kim? Bayan Marron'un dışında haftasonunda evde kalan kiracılar kimdi? Max Sorrel, Charlotte Roop, Hixie ve Dan Graham. Eğer geri dönmüşse William'i de saymak gerekirdi. Qwilleran hayvanların boş mama kaplarını yerden alarak kokladı. Su kaplarından ağzına bir yudum su alarak geri tükürdü. Şüphe duyulacak bir tat ya da koku yoktu. O sırada merdivenlerde ayak sesleri duydu. Bu, büyük olasılıkla Miami'den dönen Maus'tu.

Qwilleran hızla kapıyı açıp evsahibiyle yüzleşmek için dışarı fırladığında Maus yerine Max Sorrel'le karşılaştı.

"Hey! Sana ne oldu böyle?" diye sordu Sorrel. "Keçileri kaçırmış gibi bir halin var."

"Kedilerime ne olduğunu duydun mu?" diye bağırdı Qwilleran. "Bir gece dışarda kaldım, hastalanıp ölmüşler. Yani bana anlatıldığına göre bu biçimde olmuş."

"Çok yazık! O minik maymunlara ne kadar düşkün olduğunı çok iyi biliyordum."

"Sana şunu söyleyeyim! Bana yapılan açıklama beni kesinlikle tatmin etmedi. Biri onları zehirlenmiş olmalı! Her kimse, bu yaptığına gerçekten çok pişman olacak!"

Sorrel başını sallayarak, "Bilemiyorum. Bu evde bir uğursuzluk var. Önce kâhya kadın, sonra ben, şimdi de..."

"Kâhya kadına ne oldu ki?"

"Onunkisi bir trajedi, gerçek bir trajedi! Torunu onu ziyarete gelmişti, şu kadarcık bir çocuk, nehre düştü. İskelenin çürük tahtaları yüzünden dediler. Baksana Qwilleran, biraz viski içsen kendini daha iyi hissedersin. Hadi içeri gel de içelim."

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Qwilleran bitkin bir halde. "Bunu kendi yöntemimle çözmem gerekiyor."

Altı Numara'ya döndüğünde boş odaya uzun uzun baktı. Artık buradan taşınmak istiyordu. Yarın gidecekti. Bir otele çıkabilirdi. İhtiyacının kalmadığı her şeyi bir liste halinde yazdı: İskemlenin arkasında asılı duran tasma, mavi yastık, satın almış olduğu ama kullanmayı unuttuğu fırça, banyodaki içi çakıllı kum dolu sepet. Banyoya girdiğinde kumun muntazam bir biçimde sepetin bir kenarına toplanmış olduğunu gördü. Kediler temizlik konusunda her zaman son derece titiz olmuşlardı. QWilleran'ın bir an için gözleri doldu.

Kesinlikle uyuyamayacağım bildiğinden, daktilosunun başına oturdu. Kaybettiği iki minik dostunun anısına bir makale yazacaktı. Yazı yazarsa biraz olsun acısı hafifler diye düşünüyordu. Artık Koko'nun üstün meziyetlerini insanlara anlatabilirdi. Hayvan tam üç cinayet vakasının aydınlanmasına neden olmuştu. Herhalde Başkomiser tarafından imzalanmış basın kartı taşıyan tek kedi o olmalıydı. Qwilleran ellerini tuşların üzerinde tutarak bir süre nereden başlayacağını düşündü. Sözcükler beyninin içindeki okyanusta gelişigüzel yüzüyordu. Hiçbiri Koko'yu anlatmaya yetmiyordu. Bir an için gözleri daktiloda takılı olan kâğıda ilişti. iki harf vardı: pb.

Gazeteci bıyıklarının dibinde bir soğukluk hissetti: Pis biftek! Zehirli'.

Birden uzaktan bir çığlık duydu. Dikkatle dinledi. Bir çocuk çığlığı gibiydi. Bayan Marron'un boğulan torununu hatırlayarak ürperdi. Bu sefer daha yüksek bir çığlık duydu. Pencerenin dışındaki karanlıkta açık renk bir görüntü şekillendi. Qwilleran gözlerini oğuşturarak dikkatle baktı. Pencereyi birisi tırmalıyordu!

"Koko!" diye bağırarak pencere koştı ve ardına kadar açtı.

Koko ve Yum Yum arka arkaya içeri atladılar. Lambanın loş ışığında gözlerini kırptırdılar, Qwilleran'a hiç selam vermeden mutfığa daldılar, yiyeceklerini aradılar ve su kaplarındaki sudan kana kana içtiler.

"Açlıktan ölmüş olmalısınız" dedi Qwilleran. "Ne kadar zamandır dışarıdasınız?... Belediye görevlileri ha? Bu kadının sorunu ne? Halüsinasyon falan görmüş olabilir mi?"

Bir yandan da aceleyle sombaliği konservesi açmaya çalışıyordu. Kediler balığı hızla midelerine indirdiler. Bu seferlik centilmenliğe pek dikkat etmemiş, 'önce bayanlar' kuralını uygulamamışlardı. Hatta Yum Yum kendi hakkını yiyecek için epey mücadele etmek zorunda kaldı.

Qwilleran kendini bir koltuğa bıraktı. İnanılmaz derecede bitkindi. Kediler yemeklerini bitirdiler, yüzlerini gözlerini yalayarak temizlediler, sonra birlikte Qwilleran'ın kucağına atladılar. Böyle bir hareketi ilk defa yapıyorlardı. Patileri ve tırnakları buz gibiydi.

Qwilleran'ın göğsünde, yanyana, karınüstü yatarak endişeyle irileşmiş gözlerini gazetecinin gözlerine diktiler.

Qwilleran ikisine de sıkı sıkı sarıldı. Yum Yum'a biraz daha fazla sarıldı çünkü korkunç haberi ilk duyduğunda yalnızca Koko'yu düşünmüştü. Şimdi kendinden utanıyordu. İkisine de duyduğu sevgi eşitti. Koko'yu bazı üstün yeteneklerinden dolayı çok değerli buluyorsa, Yum Yum'u da o cilveli tavırları ve hafif şehla gözleriyle yürek yakıcı bakışları için bir o kadar değerli buluyordu. Özür dilercesine biraz daha sıkı sarıldı Yum Yum'a.

Koko'ya bakarak, "Bundan sonra başka hiçbir olayı çöz-mesen de önemli değil" dedi.

Kedilerde çok keskin bir koku vardı. Gazeteci kürklerini kokladı, toprak kokuyorlardı.

Bir süre sonra ısınıp rahatlayarak Qwilleran'ın göğsünde uyuyakaldılar. Qwilleran da daldı.

Sabaha karşı boynu ve omuzları ciddi biçimde tutulmuş olduğu halde uyandı. Kediler de daha rahat uyuyabilecekleri başka bir yere geçtiler.

İlk anda, kendini, dün gece yaşamış olduğu olayların yalnızca bir kâbus olmadığına inandırmakta güçlük çekti. Sıcak bir duş aldı ve geçirdiği güzel hafta sonunu da eve döndüğünde yaşadığı acıları da tek tek gözünün önünden geçirdi. Kahvaltıya inerken

Rosemary'nin kapısının altından bir not attı: "Yanlış alarm! Kediler evde. Yalnızca gezmeye çıkmışlar. Bayan Marron delirmiş olmalı."

Mutfaka girdiğinde Hixie'yi tost ve yumurta hazırlarken buldu.

"Haberleri duydun mu?" diye sordu Qwilleran'a. "Mickey Maus şu anda Küba'daymış. Uçağı kaçırılmış. Bayan Marron da bu sabah ayrıldı. Kendi kendimize kahvaltı edeceğiz."

"Nasıl yani? İşi bıraktı mı?"

"Mutfak masasının üzerine bir not bırakmış: Bu hafta sonu olanlardan sonra artık daha fazla kalamayacağım diye yazıyor. Ne oldu anlamadım. Tecavüze falan mı uğradı?"

"Ne olduğunu ve nasıl olduğunu inan hiç bilmiyorum" dedi Qwilleran. "Bana bir hikâye uydurdu. Nedenini bilemiyorum ama bana kedilerin hastalanarak öldüklerini söyledi. Büyük olasılıkla pencereden kaçmışlar. Geceyarısından sonra da geri geldiler."

"Dün bütün gün davranışları oldukça garipti" dedi Hixie. "Öldüklerini neden söyledi acaba?"

"Ona nasıl ulaşabiliriz? Geri gelmesini söyleyeceğim."

"Şehirde yaşayan evli bir kızı var... Ah, inanamıyorum, bu gerçekten korkunç bir hafta sonu oldu. Dün su ısıtıcısı bozuldu, Mickey Maus şehir dışındaydı, Tenis kulübünden bir heyet gelip bir sürü şikâyetle bulundu, William hâlâ ortalarda yok; Max sürekli çalıştı, Charlotte'un sinirleri tepesindeydi, ayrıca kendi derdim kendime yetmiyormuş gibi bir de her şeyle uğraşmak zorunda kaldım. Biraz yumurta ister misin?"

Qwilleran kahvaltıdan önce Bayan Marron'un kızını arayarak, "Lütfen ona her şeyin yolunda olduğunu ve kedilerin geri döndüklerini söyleyin. Ayrıca onunla konuşmak istediğimi de iletir misiniz?"

Aradan biraz zaman geçtikten sonra hattın diğer ucunda Bayan Marron'un mızıltılı sesi duyuldu.

"Lütfen hiçbir şey için endişe etmeyin" dedi Qwilleran. "İnanın hiçbir sorun yok. Sayenizde biraz heyecanlandım o kadar. Kediler dama çıkmışlar. Cumartesi günü odamı temizlerken hiç camı açmış mıydınız?"

"Toz bezini silkelemek için yalnızca bir dakika kadar açtım. O sırada mavi yastıklarının üzerinde mışıl mışıl uyuyorlardı. Onlara özellikle baktım."

"Belki de pencereyi çok iyi kapatamadınız. Eğer pencere iyi kapatılmatmışsa Koko pencere açmak konusunda gerçek bit uzmandır. Peki, neden belediye görevlilerinin geldiklerini söylediniz bana?"

Bayan Marron'dan bir iki burun çekmeden başka bir ses çıkmadı.

"İnanın, size kesinlikle kızgın değilim Bayan Marron. Yalnızca nedenini merak ediyorum."

"Ortadan kaybolmuşlardı. Pazar sabahı yiyeceklerini vermek için odaya girdiğimde yoklardı. Onları hiçbir yerde bulamadım... Çalındıklarını düşündüm... bilirsiniz, Bay Graham da hep söyler..."

"Neden öldüklerini söylediniz ki?"

"Zannettim ki... ben zannettim ki, öldüklerini söylersem sizin için daha iyi olur. Ne olduğunu bilmemektense öldüklerini düşünmek daha iyi olur diye düşündüm." Birden hıçkırıklara boğularak, "Torunum Nicky'yi iki hafta bulamamışlardı. O iki hafta boyunca ne olduğunu bilememek çok korkunçtu."

Qwilleran yumuşak bir sesle, "Mutlaka geri dönmelisiniz Bayan Marron. Hepimizin size ihtiyacı var. Geri döneceksiniz değil mi?"

"Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

"Bütün samimiyetimle istiyorum. Çabuk olun, Bay Maus dönmeden gelin. Böylece ona hiçbir şey anlatmamıza gerek kalmaz."

Qwilleran gazeteye gitmek üzere evden çıkmadan önce kedilerin tüylerini yeni fırçayla fırçaladı. Bu iş Koko'nun çok hoşuna gitti, sırtını kabarttı, boynunu dikti ve gırtlğından zevk mırıltıları çıkarttı. Sonra birden yana yatarak yüzüyormuş gibi hareketler yapmaya başladı.

"Kulaçların çok iyi" dedi Qwilleran. "Böyle gidersen seni olimpiyatlara gönderebiliriz."

Yum Yum ise dairenin içinde tam beş dakika süren bir kovalarnacadan sonra tüylerinin fırçalanmasına izin verdi. An-cak onun da en az Koko kadar zevk aldığı her halinden belli oluyordu.

"Tipik bir dişi" diye söylendi Qwilleran. Kovalamacadan tık nefes olmuştu.

Hayvanın tüyleri hâlâ oldukça keskin kokuyordu. Bu kil kokusu olabilir miydi? Pencereden çıkarak aradaki bölmeyi geçmiş ve atölyenin penceresinden içeri girmiş olabilirlerdi. Sonra onlara yiyecek vermek için gelen Bayan Marron, pencereyi kapatmış, onları bilmeyerek dışarıda bırakmıştı. O çıkıntılı bölmeye güvercin avlamak için mi çıkmışlardı? Ya da Koko'nun, çömlek atölyesinde bir şeyler aramak için bir nedeni mi vardı? Qwilleran bıyıklarının diplerinde giderek artan bir karıncalanma hissetti.

Ara bölmeyi kontrol etmek için pencereyi açtı. Masanın üzerine çıkarak kendini pencereden yukarı doğru çekti. Bölmeyi sürünerek geçti. İleride pencereler vardı, bunlar büyük olasılıkla Graham'ların pencereleriydi. Tekrar geri dönerek dairesine girmek istediye de pencere adeta çekmişti, sıkışıp kaldı. Gövdesi dışarıda, bacakları odanın içinde sallanıp duruyordu.

Koko onun bu yarım haline büyülenmiş gibiydi. Masanın üstüne çıkıp ulumaya başladı.

"Bana öyle uluyacağına yardım çağır" diye bağırdı ona Qwilleran. Ama Koko daha da yaklaştı, Qwilleran'ın arka cebinin hizasında ulumaya devam etti.

"Orada ne yapıyorsunuz?" diye aşağıdan bir kadın sesi geldi. Hixie garaja giderken onu bu biçimde görmüştü.

"Buraya sıkıştım. Gel de beni kurtar."

Hixie hızla içeri koşarak merdivenlerden Altı Numara'ya çıktı, sonra koşarak merdivenlerden mutfığa indi, anahtarı aid ve yeniden merdivenlerden çıktı. Birkaç dakika itilip çekştirildikten sonra hem kedilerin yoolamaları hem de Hixie'nin çığlıkları arasında kurtulmayı başardı. Qwilleran, Hixie'ye istemeye istemeye teşekkür etti.

"Yarın akşam bir yere davetliyim. Bana katılır mısınız?" diye sordu Hixie. "Şirin Şişmanlar'ın akşam yemeği var... Her ne kadar siz de şirinsiniz ama gerisini üstünüze alınmayın lütfen."

Qwilleran bunu mutlaka düşüneceğini belli belirsiz mırıldandı.

"İşte şu ünlü siyam kedisi" dedi Hixie, Koko'ya bakarak "Bonjour Koko."

"Yaeioux" diye Fransızca yanıtladı Koko.

Qwilleran büroya giderek kek yarışmasıyla ilgili rutin bir yazı hazırladı. Sonra da sergi için fotoğrafçı talebinin sonucunu öğrenmek istedi. Duvardaki listede Bunsen'in saat 17.00'de sergi için görevlendirilmiş olduğunu okudu. Qwilleran, Dan Gra-ham'ı arayarak durumu bildirdi.

"Harika! Bu gerçekten harika!" dedi Dan. "Bunu ayarla-yabileceğinizi ummuyordum doğrusu. Bu çok iyi oldu. Nasıl mutluyum anlatamam. Sizin için ne yapabilirim? Bir şişe içkiye ne dersiniz? Burbon sever misiniz? Fotoğrafçınız ne içer?"

"Boş verin, önemli değil" dedi Qwilleran. "Hikâyenin gazetede çıkacağı henüz kesin değil. Bizim yapabileceğimiz yazıyı yazıp fotoğrafları çekmek ve dua etmek. Bu arada, Miami'deki ofisten arkadaşlarım, Joy'la orada röportaj yapmak isteyebilirler. Sizden adresini alabilir miyim?"

"Miami'de mi? Bilemiyorum. Nerede olduğunu bana bildirmedi ki."

"Peki, kıyafetlerini nereye postalıyorsunuz?" "Umumi Posta Kutusu'na gönderdim."

Qwilleran ofise uğrayarak ilk baskının çıkmasını bekledi. ın köşesini nasıl ayarlamışlardı merak ediyordu doğrusu. Köşe gayet başarılı basılmıştı. Gazetecinin bıyıklı fotoğrafında sOn derece kendinden emin bir ifade vardı. Köşesine Prandium pırıltıları diye başlık atmışlardı.

"Bu ismi benim köşeme kim buldu?" diye Arch Riker'a sordu. "Bu başlık mide sancısını çağırıştırıyor. Okuyucuların yüzde doksanı bu başlığın ne anlama geldiğini anlamayacaklardır."

"Hatta yüzde doksan sekizi desen daha doğru olur."

"Yemek Düşünceleri gibi sade ve anlaşılır bir şey olabilirdi. İlla Latince neden? Hem de pırıltılısı! "

"Patron gösterişli bir isim olmasını istedi" diye açıklamada bulundu editör. "Boş ver. Sen, hafta sonu nasıl geçti, esas onu anlat?"

"Fena değildi. Hiç fena değildi. Eve döndüğümde kediler bana korkulu anlar yaşattı ama şu an her şey yolunda."

"Joy'dan bir haber var mı?"

Qwilleran, Dan'ın anlattığı hikâyeyi, Joy'un Miami planlarını anlattı. "Ayrıca şimdi biri daha ortadan kayboldu. Ev işlerine yardım eden çocuk ortalarda yok."

Daha sonra Penniman Sanat Okulu'nu aradı. Görevli şu sıra serbest çizim dersinde olması gereken William'in sınıfta olmadığını söyledi. Gazeteci telefon rehberinde Vitello adına baktı ve kayıtlı olan tek Vitello'yu aradı: Çay falına bakılan bir yerdi ve sahibi kesinlikle William diye birini duymamıştı. Ne yöne gideceğini kestiremediği zamanlarda yaptığı gibi gür bıyıklarına doğru oflayarak ofisinden çıktı. Resepsiyonun yanından geçerken, orada beklemekte olan genç bir kız koluna dokundu.

"Siz Bay Qwilleran mısınız?" diye sordu. "Sizi gazetede ki fotoğrafınızdan tanıdım. Ben, William Vitello'nun bir arkadaşıyım. Sizinle biraz konuşabilir miyim?" Oldukça ciddi görünümlü bir kızdı, sade giyinmiş, gözlük takmıştı. Qwilleran onu bir sanat öğrencisi olduğunu tahmin etti.

"Tabii" dedi. "Şurada oturalım." Onu halkla ilişkiler kullandıkları bir odaya aldı. "William'i son günlerde gördünüz mü?" diye sordu Qwilleran.

"Hayır, görmedim, zaten bu yüzden sizinle görüşmek istedim" dedi kız. "Cumartesi gecesi buluşacaktık ama gelmedi hatta aramadı bile. Pazar günü Maus Evi'ni aradım ama orada da yoktu. Telefonu bir kadın açtı ama söylediklerini pek anlayamadım. Bugün de okulda yok."

"Annesini aradınız mı?"

"Annesi onu en son Cuma gecesi, doğum günü hediyesini getirdiğinde görmüş. Ne yapacağımı bilemiyorum. Aklıma siz geldiniz. William sizden çok bahsederdi de. Ne yapabilirim?"

"William fevri bir çocuk. Aniden bir yerlere gitmeye karar vermiş olabilir mi?"

"Ama bana söylemeden gitmezdi Bay Qwilleran, biz çok yakınız. Ortak banka hesabımız bile var."

Gazeteci bir dirseğini masanın kenarına dayadı, parmaklarıyla bıyıklarını taradı. "Size hiç Maus Evi'ni anlatır mıydı?"

"Ah, evet. O acayip yerden sürekli bahsederdi. Orada çok çeşitli tipte insanların birarada oturduklarını söylüyordu."

"Size hiç Dan Graham'dan bahsetti mi?"

Genç kız Qwilleran'a göz ucuyla bakarak başıyla onayladı,

"Bana söylemek istediğiniz her şey aramızda kalacaktır" diye güvence verdi Qwilleran.

"Bakın, bu konuda anlattıklarını pek ciddiye almazdım. Bana Bay Graham'ı izlediğini söylerdi. Mutlaka bir pislik çıkacağını düşünüyordu. Benimle dalga geçtiğini düşünüyordum."

"Peki, ne tip bir şeyden şüpheleniyordu? Ahlaksızlık gibi bir şey mi?"

"Yani... seks mi demek istiyorsunuz?" Genç kız biraz düşündükten sonra, "Evet, olabilir ama onun asıl şüphelendiği olay Graham'ın o atölyede birtakım pis işler karıştırdığıydı."

"Bunu en son ne zaman söyledi?"

"Cuma gecesi sizinle akşam yemeği yedikten sonra beni aradı."

"Atölyeyle ilgili başka ayrıntı verdi mi? Çok iyi düşünün."

Kız kaşlarını çatarak "Yalnızca... Bay Graham'ın çömlekleri çatlatacağını düşünüyordu."

"Her şeyi yok edeceğini mi?"

"Billy'nin söylediğine göre çömlek fırınına yanlış yakıyordu ve bütün çömlekler parçalanabilirdi. Billy bunu çözemiyordu çünkü fırın yakmak konusunda Bay Graham'ın bir usta olması gerekir diye düşünüyordu... Size fazla yardımcı olamıyorum, değil mi?"

"Bunu daha sonra göreceğiz." dedi Qwilleran. "Kırk sekiz saat kadar bekleyelim. Eğer William hâlâ ortaya çıkmamışsa kayıp duyurusu yapmanız iyi olur. Ya da annesi yapsın. Ayrıca bir şey daha var. Bankadaki hesabı kontrol edin, büyük miktarlarda para çekme olmuş mu, bir bakın."

"Evet, bunu yapacağım Bay Qwilleran. Size çok teşekkür ederim." Gözlüklerinin camı gözlerini olduğundan daha iri gösteriyordu. "Her ne kadar...şey... bankada yalnızca on sekiz dolarımız var.

13

Qwilleran, Nehir Yolu'ndan geçen otobüse binerek Maus Evi'ne geri döndü. Kafasında bilmecenin parçalarını birleştirmeye çalışıyordu: İki kayıp insan, boğulmuş bir çocuk, iftira edilen bir restoran sahibi, kayıp bir kedi, morarmış bir göz ve gece duyulan bir çığlık. Birleştirilmesi gereken ama henüz bulunamayan pek çok parça vardı.

Altı Numara'ya çıktığında kedileri mavi yastıklarının üzerinde uyuyor buldu. Anlaşılan boş oturmamışlardı, eğrilmiş bir kaç tablo gördü. Qwilleran artık bunlara alışmıştı, tabloları fazla düşünmeden düzeltti. Kedilerin de eğlenmeye ihtiyaçları vardı. Tek odalı bir apartman dairesinde kendilerini eğlendirmek için yaratıcı olmak zorundaydılar; resim çerçevelerinin sivri kenarlarına çenesini sürtmek de Koko'ya tuhaf bir zevk ve tatmin duygusu veriyordu. Duvara uyum sağlayacak bir renge boyanmış bir çerçeveyi düzeltirken, duvardaki izlerden daha önce de, birçok kere yerinde sallanmış olduğunu farkettiler. Tabloyu dikkatlice yerinden kaldırdı ve gözetleme deliği büyüklüğünde, ufak metal bir kapağı olan oyuğu gördü.

Oyuğa gözünü dayadı ve kendi dairesinin tam arkasına düşen, Graham'ların iki katlı, çömlek fırını atölyelerine baktı. Işıklar yanıyordu, Qwilleran parlak renkteki mavi, kırmızı, yeşil boyalı vazoların dizili olduğu ortadaki masayı net olarak görebiliyordu. Biraz sola kaydığında iki fırını, biraz sağa kaydığında da Dan Graham'ı masanın başında, kopuk sayfalı bir not defterinden kara ciltli başka bir deftere bir takım notlar geçirirken görebildi.

Qwilleran metal kapağı kapatarak tabloyu üzerine astı. Aklından bir dizi soru geçiyordu: Bu oyuğun burada ne işi vardı? William bunu biliyor muydu? Bayan Marron'un söylediğine göre geçenlerde duvarları o silmişti. William, Dan Graham'ı kiradan gözetliyor olabilir miydi? Telefon çaldı. Hattın diğer ucundan Cins Bunsen'in sesi duyuldu. "Saat beşte yapacağımız iş nasıl bir şey? Uzun sürecek-tniş gibi görünüyor. Nerede yemek yiyeceğim ben?"

"Burada yersin. Yemekler çok iyidir. Sonra da fotoğrafları çekersin."

"Tamam. Adreste iki-beş-beş-beş Nehir Yolu diyor. Burası neresi yahu?"

"Eski bir çömlek atölyesi ama şimdi gurmeler tarafından pansiyon olarak kullanılıyor."

"Tamam, orayı biliyorum. Orada bir iki cinayet işlenmişti. Bu konuda hâlâ yazıyoruz.

Getirmemi istediğin özel bir şey var mı?"

"Tam takım gel" dedi Qwilleran. Duvardaki oyuğun bulunduğu yere bakarak sesini alçaktı.

"Lütfen yanında yeterli miktarda ışık getirmeyi unutma. Buraya geldiğinde sana her şeyi anlatacağım."

Qwilleran, akşam yemeği için bir konuğu olduğunu haber vermek üzere mutfaka, Bayan Marron'un yanına indi. Kadın Büyük Salon'da, oldukça gergin bir halde, sergi nedeniyle kenara çekilmiş olan yemek masasını hazırlıyordu.

"Ne yapacağımı bilemiyorum" dedi sıkıntıyla. "Bana bu gece için bir gösteri yemeği vereceklerini söylediler ama nasıl hazırlayacağımı bilemiyorum. Kimse bir şey söylemedi. Hiçbiri ortada yok."

"Gösteri yemeği de ne demek?"

"Herkes sofrada bir şeyler pişirir. Mesela Bay Sorrel biftek yapacak, Bayan Whiting çorba, Bayan Roop'da...."

"William'i gördünüz mü?"

"Hayır efendim. Oysa fırını temizlemesi gerekiyordu."

"Bay Maus'tan bir haber var mı?"

"Hayır efendim. Kimse ne zaman döneceğini bilemiyor Ona anlatmayacaksınız değil mi?"

Anlatmayacağınızı söylemiş, tiniz."

"Olan biten her şeyi ikimiz de unutalım" diye kadını ya. tıstırdı Qwilleran. "Lütfen bu konuda artık endişe etmeyin Bayan Marron."

Kadının donuk gözleri yaşlarla doldu, elinin tersiyle sildikten sonra, "Burada herkes bana çok iyi davranıyor. Hata yapmamaya çalışıyorum ama küçük Nick'imi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum ve geceleri hiç uyuyamıyorum."

"Hepimiz sizi çok iyi anlıyoruz ama kendinizi toparlamalısınız."

"Evet efendim" dedi Bayan Marron hıçkırıklarını tutarak. Qwilleran'a döndü ve tereddütle ekledi, "Bay Qwilleran, ben o gece başka bir şey duydum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Cumartesi gecesi uyuyamadığım için yatakta öyle uzanıyordum. Biraz sıkıntılıydım. Birden bir ses duydum."

"Nasıl bir ses?"

"Penceremin tam dışından geliyordu. Biri yangın merdiveninden iniyordu."

"Evin arka tarafındaki yangın merdiveninden mi?" "Evet efendim. Benim odam nehir tarafındadır." "Herhangi bir şey gördünüz mü?"

"Hayır efendim. Kalktım, pencereden baktım ama etraf çok karanlıktı. Yalnızca bir siluetin çimenler üzerinde yürüdüğünü seçebildim."

"Hmmm" dedi Qwilleran. "Peki, tanıyabildiniz mi?"

"Hayır efendim. Ama sanırım bir erkekti ve ağır bir şey taşıyordu."

"Nasıl bir şey?"

"Büyük bir çuval gibiydi."

"Ne kadar büyük bir çuvaldı bu?"

"Şu kadar!" Bayan Marron kollarını iki yana açtı. "Onu nehre götürüyordu. Çalılıkların arasına girdiğinde onu kaybettim. Ama sesi duydum."

"Ne sesi?"

"Floşş! Onu suya attığını duydum."

"Sonra ne oldu?"

"Adam geri geldi."

"O zaman yüzünü görebildiniz mi?"

"Hayır efendim. Binanın arkası iyi aydınlatılmamıştı, yalnızca nehir tarafından gelen parlak ışıklar vardı. Ama çimenlerde eve doğru yürüdüğünü gördüm ve tekrar yangın merdiveninden yukarı çıktığını duydum."

"Bu yangın merdiveni Graham'ların dairesine giden mi?"

"Evet efendim."

"Bu olay kaç sularında oldu?"

"Oldukça geç bir saatti. Belki sabaha karşı dört gibi." Kâhya kadın, gazetecinin onayını almak istercesine ona bakıyordu.

Qwilleran kadının yüzünü inceledikten sonra, "Eğer bu Bay Graham ise bunun kesinlikle mantıklı bir açıklaması vardır. Bundan şüphe etmeyin" dedi.

"Peki efendim."

Qwilleran merdivenleri çıkarken düşünceliydi: Kadın Dan Graham'ı nehre bir çuval atarken gerçekten görmüş olabilir miydi? Daha önce de bir hikâye uydurmuştu, şimdi de uyduruyor olamaz mıydı? Belki de bu tip esrarengiz olaylara bayıldığını düşünerek beni memnun etmeye çalışıyor. Zaten birdenbire bütün bu, "evet efendim"ler "hayır efendim"ler de ne demek oluyordu?

Kendi dairesine girince dosdoğru kitaplığın üstünde a I olan Art Nouveau baskıya gitti, bir süre inceledi, aklına bir f' kir geldi. Birkaç ay önce, modern figürler kullanan bir çömlek çiyile röportaj yapmıştı. Hemen onu aradı.

"Bunun biraz saçma bir soru olduğunu düşünebilirsiniz" dedi Qwilleran, "ama şu sıralar bir roman yazmayı deniyorum Çömlek atölyesinde bulunan kafataslarıyla ilgili bir Gotik geri-lim romanı. Sizce atölyeye bitişik bir odanın duvarında bir oyuk olsa, -gözetleme deliği gibi- ve buradan kil odası gözetle-nebilse, çok mu mantıksız bir kurgu olur?"

"Yani oradan çömleklerin pişirilme aşaması gözetlenebilse demek istiyorsunuz."

"Onun gibi bir şey işte."

"Hiç de fena fikir değil. Bir keresinde işçilerimden birinin çalışmalarımı sabote ettiğinden şüphelenmiş ve bunu kontrol altına alabilmek için oldukça pahalı bir güvenlik sistemi yerleştirmiştim. Oysa duvarda bir gözetleme deliği beni bunca masraftan kurtarırdı. Bunu neden düşünemedim acaba? Aslında bütün çömlekçiler profesyonel voyeur'dür. Ben de nerede bir aralık bulsam bir göz atmadan geçemem doğrusu."

Cins Bunsen tam beşte Maus Evi'ne geldi. Qwilleran onu Altı Numara'ya, bir içki içmeye davet etti.

"Heey, gittikçe boyun uzuyor. Sen zayıflıyor olamazsın ya-hu!"

"Dört buçuk kilo verdim" dedi Qwilleran övünerek. Oysa bunun üç kilo kadarının zaten başlangıçta Koko'nun katkısı olduğunu bilmiyordu.

"Şu senin deli kedilerin nerelerde? Saklanıyorlar mı?" "Rafların üzerinde uyuyorlar.

Kitapların arkasında."

Bunsen büyük koltuğa oturdu, ayaklarını önündeki pufa uzattı. Bir puro yaktı ve kendisine ikram edilen içkiyi eline alarak, "Patronun şimdi beni görmesini çok isterdim doğrusu.

Düşünsene Fluxion bana bunun için para ödüyor."

"Birazdan iş başlayacak, merak etme" dedi Qwilleran. c ora duvardaki oyuğa doğru giderek kontrol etti.

"Aklından neler geçiyor söylesene?"

"Yavaş konuş" diye uyardı Qwilleran. "Tabii eğer mümkünse."

"Benim gürültücü olduğumu mu söylüyorsun?"

"Doğrusunu istersen.... evet."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor? Hadi artık beni daha fazla meraklandırma."

Gazeteci oturarak piposunu yaktı. "Kısaca anlatayım. Görünürde çömlekçi Dan Graham'ın eserlerinin fotoğraflarını çekiyor olacaksın."

"Peki bunu makinenin içine film takmadan mı yapacağım?"

"Belki bir iki tane çömlek fotoğrafı kullanabiliriz. Benim asıl istediğim bütün atölyeyi çekmen. Bir yolunu bulup Koko'yu da oraya sokmak istiyorum ama bunu benim önermem mümkün değil." Qwilleran piposunun sapıyla bıyığını taradı.

Bunsen onu iyi tanıdığından bu hareketinin anlamını kavramıştı. "Yoksa...yeni bir cinayet mi?.. Bir cinayet daha mı!"

"Lütfen yavaş konuş" dedi Qwilleran kaşlarını çatarak. "Sen fotoğrafları çekmek için hazırlık yaparken ben de atölyeyi biraz inceleyeceğim. Bu nedenle işi mümkün olduğu kadar ağırdan alman lazım."

"Bu iş için doğru adamı buldun, merak etme" dedi Bunsen. "Fotoğraf sehpasını benim kadar ağır açan fotoğrafçı bulamazsın."

Akşam yemeği için masaya oturduklarında, FluxiorCun fotoğrafçısının kendini herkese sevdirmesi uzun sürmemişti. Bunsen'in gür sesi, neşesi ve esprileri kadınları da erkekleri de genellikle eğlendirirdi. Bu akşam da Rosemary ona gülümse-miş, Hixie gülmekten katılmış ve kendisine bebek diye hitap ettiği için Charlotte Roop bile büyülenmişti. Max Sorrel, sen'i eşiyle birlikte restoranına davet etti. Dan Graham h ortalarda yoktu.

İlk önce Rosemary, masanın başında ayağa kalkarak gurt, salatalık, dereotu ve kuru üzüm içeren altmış çorbasını herkesin gözü önünde hazırladı.

"Hayatımda tattığım en güzel çorba!" dedi Bunsen.

Dan Graham içeri girdiğinde Maus Evi'nin sakinleri onu soğuk bir biçimde selamladılar ama fotoğrafçı yerinden fırlayarak hararetle elini sıktı. Graham heyecan ve memnuniyetini zor saklayabiliyordu. Saç tıraşı olmuştu, her zamanki hırpani kıyafetleri bugün biraz daha düzgün gibiydi.

SorrePin yaptığı biftek sote, Bayan Marron'un haşladığı patates ve sebzelerle servis edildi.

Charlotte Roop ise bir salata şovu yaptı. "Yeşil salatayı yıkadıktan sonra keten bir peçetenin üstünde dikkatlice kuruluyorsunuz. Yapraklara zarar vermemeye çok dikkat etmelisiniz.

Parmaklarınızla nazikçe küçük parçalara ayırın.... Şimdi de sosu. Üzerine biraz Dijon hardalı ve kekik koyduktan sonra hepsini birlikte kabın içinde sallıyorum. Yavaş! Yavaş! Ve tam kırk defa. İşin sırrı az sos koyup bol karıştırmaktır."

"Hayatımda yediğim en güzel salata!" diye araya girdi Bunsen.

"Bir salatanın aşkla, şevkle yapılması gerekir" diye yanıtladı Charlotte Roop.

Tatlı olarak ise Hixie konyaklı vişne hazırlayacaktı. "Çok kolay! Vişneler ısıtılmış bir tavaya atıldıktan sonra üzerine tereyağı koyuyoruz, karıştırıyoruz. Biraz konyak serpiştiriyoruz."

Uupps! konyağı fazla kaçırdım. Şimdi bir kibritle yakalım. Voilâ!"

Vişnelerin üstünden mavi bir alev sıçradı. Herkes nefesini tutmuş, olanları izliyordu. Cins Bunsen'in bile dili tutulmuştu.

Qwilleran bir cızırtı duydu. Hixie'ye baktığında kabarık saçlarının yanmakta olduğunu gördü. Yerinden fırlayarak ceketini Hixie'nin kafasına geçirdi. Kadın bir çığlık attı. Bunsen ve correl yardıma koşarlarken iskemleleri devirdiler.

Gözleri irileşmiş, şok içindeki Hixie ceketini kafasından sıyrarak elleriyle saçlarının ne kadarının yandığını anlamaya çalıştı- "Kendimi samandan korkuluk gibi hissediyorum. Sanırım biraz fazla sprey sıkılmışım."

"Hadi gel Bunsen" dedi Qwilleran. "Yapacak çok işimiz var. Dan hazır mısın?"

"Bir dakika bekleyin" dedi çömlekçi.

Sonra masanın başına geçerek, "Yemek pişirmeyi bilmediğim için size bir şey hazırlayamadım. Ama sizin için bir şarkı söylemek istiyorum."

Herkes iskemlesine oturarak, Dan'ın titrek tenor sesiyle "Loch Lomond"u söylemesini sıkıntıyla dinlediler. Qwilleran adamın şarkı söylerken inip çıkan âdemelmamı izledi. O kadar zavallı bir hali vardı ki, neredeyse o gece planladıklarından suçluluk duyacaktı. Şarkı bittiğinde hepsi nezaketen alkışladı. Bunsen ise iskemlesinin üzerine çıkarak, "Bravo!" diye tezahüratta bulundu. Sonra Qwilleran'a bakarak, "Nasılım?" diye fısıldadı.

Yemek masasından kalkarken herkes Hixie'nin ucuz kurtulduğunu konuşuyordu. Qwilleran, fotoğrafçının malzemelerini arabadan taşımasına yardımcı oldu.

"Siz fotoğrafçılar ne kadar çok alet kullanıyorsunuz" dedi Graham.

"Böyle önemli röportajlarda gerekli oluyor" diye yanıtladı Bunsen.

"Şöyle bir plan yaptık" dedi Qwilleran. "Öncelikle çömleğin nasıl yapıldığını aşama aşama çekeceğiz. Daha sonra da tamamlanmış olan eserlerinle birlikte seni çekmeyi düşünüyoruz" "Bir dakika durun" dedi fotoğrafçı. "Bu biçimde gazeteye çıkılmaz. Kendi halinde bir adamın fotoğrafı kimsenin ilgisini çekmez." Dan'ın sırtına dostça vurdu. "Biraz ilgi çekmek için-şöyle güzel bir sarışına ihtiyacımız var. Şu yukarıdaki katta salladığın birileri var mı?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama benim sarışınım şehir dışında" dedi çömlekçi.

"Peki, evcil bir hayvan da iyi olabilir fotoğraflarda. Mesela bir kedi, köpek ya da muhabbet kuşu filan var mı? Gazetede fotoğrafınızın çıkmasını garantilemenin yolunun bir boğa yılanıyla poz vermek olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bir zamanlar bir kedimiz vardı" dedi Dan.

"Neden Qwill'in şu şımarık kedilerinden birini ödünç almıyoruz" dedi fotoğrafçı ani bir coşkuyla. "Onu büyük bir vazoun içine koyarız. Oradan kafasını çıkararak poz verir, arka planda da Dan durur. Böylece gazetenin birinci sayfası garantilenmiş olur."

14

Mavi koşum takımını ve üç metre kayısıyla Qwilleran'ın önünde yürüyen Koko atölyeye, orada daha önce bulunmuş birinin kendine güvenen tavrıyla girdi. Eşikten içeri girerken hiç tereddüt itmemiş, ihtiyatla etrafı koklamamış ya da bir mekânı yabancılacağı durumlarda hep yaptığı gibi karnını yere yapıştırarak içeri süzülmemişti.

Qwilleran, "Haydi, işe Dan'ın çarkın önünde birkaç fotoğrafını çekmekle başlayalım" dedi.

"Aslında çocuklar, doğruyu söylemek gerekirse ben taş-plaka çömleklerde ustayımdır" dedi Dan. "Ama eğer bunu istiyorsanız... öyle olsun." Bir fiçiden avuç dolusu kil aldı ve tekerleğin başına oturdu.

"Kediyi fotoğrafa şimdilik sokma" dedi Qwilleran fotoğrafçıya. "Çömlek biçimlenirken arka arkaya pozlar çek."

"Bu pek iyi olmayacak" dedi çömlekçi. "Başparmağım sakattır." Kil dönmeye başladı, adamın ıslak elleri arasında yükseldi, indi, ortada birikti ve sonunda küçük bir tepecik oluşturdu.

Çömlekçi sol başparmağı ile yavaş yavaş kili şekillendirdi, bir kâse biçimi verdi.

Bu süre boyunca Bunsen sürekli fotoğraf çekiyor, bir köşeden ötekine koşturuyor, Dan'a kısa talimatlar yağıdırıyordu. "Aşağı eğil... Yukarı bak... Çeneni kaldır... Kameraya bakma." Bu arada Koko da stüdyoda geziniyor, etraftaki havan, havaneli, çanak, elek, kepçe, kova ve hunileri kokluyordu. Gördüğü mekanik nesnelerden büyülenmiş gibiydi, özellikle de teraziden.

"Asıl ilginç hikâye, sırlamayla ilgili" diye bir kere daha denedi Dan. "Gerçekten yepyeni, muhteşem bir şey buldum."

Qwilleran onu duymazdan gelerek, "İlk önce kil odasına bakalım" diye sürdürdü. "Orada hareketli pozlar için uygun bir ortam bulabiliriz."

Dan geride kaldı. "O odada artık kullanmadığımız gereçlerden başka bir şey yok. Hepsi elli altmış senelik aletler."

"Yine de bir bakmak isterim" dedi Bunsen. "Nerede iyi bir resim yakalayacağım hiç belli olmaz ve bir sürü filmim var."

Loş kil odası soğuk ve rutubetliydi. Qwilleran, bir yandan gözünü Koko'dan ayırmadan kayışı sıkı sıkı tutuyor, bir yandan da kili su ile karıştırmaya yarayan cihaz, balçık değirmeni ve filitre presi hakkında sorular soruyordu. Koko yerdeki büyük kapaktan gözünü ayıramıyordu.

"Orada ne var?" diye sordu Qwilleran.

"Hiç, yalnızca bodrum katına inen merdiven" dedi çömlekçi.

Gazeteci hiç de öyle düşünmüyordu. Joy daha önce buna kil deposu demişti. Eğilip demir halkayı çekti, kapağı kaldırdı ve aşağıdaki karanlığa doğru baktı.

Kare şeklindeki boşluğun hemen kenarında, aşağıya atlayacakmış gibi duran Koko garip bir ses çıkardı. Bu bir hırıltı gibi başlamış, tiz bir çığlığa dönüşmüştü.

"Dikkat edin" diye uyardı çömlekçi. "Aşağıda fareler var."

Gazeteci Koko'yu geri çekti, kapağı bırakınca, delik yeri sarsan bir gürültüyle kapandı.

"Burası bayağı ağır kokuyor" dedi Bunsen.

"Bu ağırlaşmakta olan kilin kokusu" diye açıkladı Dan. "Buna alışıyorsun. Kil ocağının oraya gitmeye ne dersiniz? Hem daha rahat, hem de orada böyle kötü bir koku yok."

Dev baca ve fırınları olan, yüksek tavanlı ocak odası sıcak ve temizdi, burada kil odasındaki gibi çamur ya da stüdyodaki gibi toz da yoktu. Ortadaki masanın üzerinde, Qwilleran'ın gözetleme deliğinden şöyle bir gördüğü parlak renkli, sırlı, kare biçimli vazo ve Çömlek yığını duruyordu. Parlak mavi, kırmızı yeşil renkler uzaktan bile dikkatini çekmişti ama yakından bakınca bunların aslında çok daha mükemmel olduğunu anladı. Sırın derinliğinde hareket eden bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Yüzeyler ıslak ve canlıydı. İki gazeteci sessiz ve meraklı bir halde seramikler arasında dolaşüyor, bu şaşırtıcı görüntüyü ilgiyle inceliyordu.

"Nasıl arkadaşlar, beğendiniz mi?" diye sordu Dan gururla. "Ben buna Yaşayan Sır diyorum." Bunsen "Bu adeta tüylerimi diken diken etti" dedi. "Dalga geçmiyorum!"

"Muhteşem!" dedi Qwilleran. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Çömlekçi sırrı" diye yanıtladı Dan kendini beğenmiş bir tavırlı. "Her çömlekçinin bir sırrı vardır. Çeşitli formülleri ateşte denemem gerekti. Kobalt oksit mavi renk veriyor. Krom oksit ise yeşile, istisnai olarak da pembeye dönüşebiliyor. Yani anlayacağınız işi iyi bilmek gerekiyor."

"İnanılmaz bir şey bu!" dedi Bunsen.

"Tahta külü, hatta tütün külü ekleyerek renkleri değiştirebilirsiniz. Bir sürü hilemiz var. Tuz kullanarak portakal kabuğu dokusu elde edersiniz. Ben yalnızca birkaç ilginç bilgi veriyorum size, makalede kullanmak üzere not alabilirsiniz."

"Joy, bu Yaşayan Sır'ı nasıl bulduğunu biliyor muydu?" diye sordu Qwilleran.

"Ah, evet, biliyordu elbet!" Çömlekçi güldü. "Biraz da burnu sürtülmüş oldu. Muhtemelen bu yüzden sıvıştı. Kendisini çok beğenir, çok iyi olduğunu düşünür, başka birisinin ön plana çıkmasına dayanamazdı." Gülümsedi ve üzgün bir biçimde kafasını salladı.

"Ben en çok kırmızı çömlekleri sevdim" dedi Qwilleran. "Gerçekten hiç görülmemiş bir parlaklık. Kırmızı rengi zaten çok severim... Zannediyorum Koko da benimle aynı fikirde." Kedi bir tüy hafifliğiyle masanın üzerine zıplamış, parlak kırmızı bir çömleğe burnunu sürtüyordu.

"Kırmızı en zor elde edilen renk. Nasıl bir şey ortaya çıkacağını hiçbir zaman bilemiyorsun" dedi Dan. "Tam kararında oksijen alması gerekiyor, yoksa renk soluyor. Bu yüzden çok fazla sayıda kırmızı çömlek görmezsiniz -yani gerçek anlamda kırmızı demek istiyorum. Arkadaşlar, gidip kil ocağına bakmaya ne dersiniz?" Dan kil ocaklarından birindeki gözetleme deliğini açtı, gazeteci içerideki kırmızı cehenneme baktı. "Renge bakarak dereceyi söyleyebilirsiniz" dedi çömlekçi. "Sarı alev kırmızı alevden daha sıcaktır."

"Çömlekleri pişirmek ne kadar zaman alıyor?"

"Ortalama olarak iki gün. Bir gün ısıtma, bir gün de soğutma. Mutfağınızdaki fırında tabağın neden çatladığını biliyor musunuz? Çünkü fırınınız çok hızlı ısıtır, eminim bunu bilmiyordunuz."

"Pekâlâ, biraz resim çekelim" dedi Bunsen. "Dan, sen masanın arkasında, ayakta duracaksın, ön planda da çömlekler olacak. Bu resimlerin renkli olmaması çok kötü... Şimdi, şu meraklı kediye büyük çanaklardan birinin içine koyacağız. Tasmasını çıkarman gerek Qwill... Kedi nerede?"

Koko kendi başına dolaşmaya çıkmıştı ve masaların birinde bir not defteri bulmuş, kapağının üzerinde tırnaklarını bilemekle meşguldü.

"Hey, yapma!" diye bağırdı Qwilleran. Sonra aceleyle açıkladı: "Koko tırmalamak için büyük bir sözlük kullanır -bu bizim aile içi oyunlarımızdan biridir- dolayısıyla kitapların bu işe yaradığını düşünür."

Fotoğrafçı, "Onu çanağın içine sok Qwill, ilk önce arka ayaklarını koy, sonra da geri çekil, umarım koyduğun yerde ka-hr. Dan, sen de çanağı tut ki, devirmesin. Bu kedinin katır gibi tekmesi vardır. Eğer atlamaya çalışırsa onu geri koy. Hemen çekeceğim, kameraya bakmayın" dedi.

Qwilleran ona söyleneni yaptı, kıpırdanıp duran kediye kare çanağın içine soktu ve çekildi. Olayın geri kalan kısmını kaçırdı çünkü Koko'nun tırmaladığı not defterini merak etmişti. Kapakta "Sırlar" diye yazıyordu. Qwilleran rastgele bir sayfa açtı ve tanıdık bir yazı ile yazılmış birkaç kelimeye göz attı.

Wuu uuu.....66

Quuuz 30

Cwu uuy 4

Sayfaları hızlı bir biçimde karıştırdı. Gözlükleri olmadan bile Joy'un baştan sona şifreli yazısını tanıdı.

"Tamam" dedi Bunsen. "Bu kadar yeter. Bu kedi iyi modellik yaptı. Şimdi ne yapalım Qwill?"

"Dan'ı yaşadığı mekânda çekmeye ne dersin?" "Harika!" dedi fotoğrafçı.

Dan karşı çıktı. "Hayır çocuklar, orada resim çekmek istemezsiniz!"

"Elbette isteriz. Okuyucular sanatçıların nasıl yaşadığını öğrenmek ister."

"Orası şu anda ayı yuvasına benziyor, anlatabiliyor muyum?" dedi çömlekçi, hâlâ yerinde duruyordu. "Karım pek iyi bir ev kadını değildir."

"Neden korkuyorsun?" dedi fotoğrafçı. "Yoksa yukarıda bir kadın mı var? Ya da ceset falan mı sakladın?"

Qwilleran masanın altından onu tekmeleyerek Dan'a, "Biz yalnızca hikâyeye insani bir yön katmak istiyoruz, böylece bu yalnızca bir reklam gibi görünmeyecek. Editörleri bilirsin, eğer insani bir yönü olursa, hikâyeye daha çok yer ayıracaklardır."

"Pekâlâ, sizler bu işlerin nasıl olduğunu daha iyi bilirsiniz" diye isteksizce kabul etti Dan.

"Hadi yukarı çıkalım."

Graham'ların çatı arası daireleri, duvarları Hint halılarıyla kaplı, tavandan Hint kumaşları sarkan, yerleri duvardan duvara halıyla döşenmiş, eski gazeteler, kitaplar, dergiler, yarıda bırakılmış dikişler ve çeşitli giyim eşyalarıyla dolu bir tnağaray benziyordu. Oldukça kalabalık ve düzensiz olan bu tek odada yataklar, fiçılar, masalar, mutfak lavabosu, sandalyeler, kurdele lenmiş paketleme kutuları vardı. Yataklardan birine iki bavul açık biçimde konulmuştu.

"Yolculuğa mı çıkıyorsun?" diye sordu Qwilleran en masum sesiyle.

"Hayır, yalnızca göndermek üzere karımın bazı kıyafetlerini topluyorum." Bavulları kapatıp yere koydu. "Oturun. Bira ya da başka bir şey içmek ister misiniz çocuklar? Biz çömlekçilerin toz yüzünden sürekli içmesi gerekiyor." Göz kırptı.

"Ben bira alırım" dedi Bunsen. "Ben de biraz toz yuttum."

Qwilleran, Koko'yu kucağında yukarı taşımıştı. Yere bırakılınca kedi bu karmaşada ne yöne gideceğini şaşırdı. Dikkatli adımlarla kaygan bir sanat dergisi yığınının üzerinde yürüdü, patlıcan ve Concord üzümü renginde bir sürü giysi kokladı. Bunlar belli ki, Joy'un kıyafetleriydi, elde boyanmış eski perde parçalarına benziyorlardı.

Gazeteci, Dan'a art arda sorular sordu: Çömlekleri ezilmiş mücevherle sırladıkları doğru muydu? Kil ocağının içindeki ısı kaç dereceydi? Kil nereden geliyordu? Yapılması en zor şekil neydi?

"Demlik" diye yanıtladı Dan. "Kulplar ocakta çatlayabilin yor ya da ağzı damlatıyor ya da kapak tam uymuyor. Bazen demlik tam bir acuze olur, her ne kadar bazen en kullanışlı olanlar, en çirkin biçimlilerdir."

Bunsen, Dan'ın, pencereden nehrin oradaki ışıklara bakarken, bir sanat dergisi okurken, tozu gidermek için bir kutu bira içerken, kafasını kaşıyıp düşünceli görünürken birkaç fotoğrafını çekti. Fotoğrafçı hiç böylesine eksiksiz, daha doğrusu saçma sapan bir seri çekmemişti.

"Yüz kemiklerin çok iyi" dedi. "Profesyonel bir model olabilirsin. TV'de reklamlara çıkabilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Dan. Gevşemişti, gösterilen ilgiden hoşnuttu.

Çekim bitene kadar Qwilleran ve Koko odanın her köşesini incelemişlerdi. Gazeteci telefonun yanındaki defterde bir telefon numarası buldu ve hemen ezberledi. Koko gümüş arkalı bir kadın saç fırçası buldu, kıllarını ısırmaya çalışırken yere düşürdü. Biraz ileride içinde kâğıtlar, küçük not defterleri ve solmuş bir kurdeleyle bağlanmış tozlu zarfların bulunduğu büyük seramik bir saksı da ilgisini çekmişti. Qwilleran bu zarfları ceketinin iç cebine sokmayı başardı. Üst dudağındaki o çok iyi tanıdığı karıncalanma, yaptığı şeyin doğru olduğuna inandırmıştı onu.

Gazeteciler en sonunda Dan'a veda ettiler, çektikleri resimlerden birkaç kopya göndermeye söz verdiler ve peşlerinden gelmeye hiç de istekli olmayan bir kediye sürükleyerek Qwilleran'ın dairesine döndüler.

"Pekâlâ" dedi Bunsen. "Ortada neler dönüyor, söyler misin?"

"Ben de bilmeyi çok isterdim" dedi Qwilleran. "Öğrenir öğrenmez seni lüks bir restoranda yemeğe davet edeceğim ve bütün detaylarıyla anlatacağım."

"Fiuxion'da, vesikalık bir fotoğraf ve yirmi sözcüktük bir yazı yayınlanınca bu zavallı adama ne demeyi düşünüyorsun?"

Qwilleran omuzlarını silktiler ve konuyu değiştirdi. "Janie nasıl?"

"Olanlara bakılırsa iyi sayılır. Ağustos'ta bir tane daha bekliyoruz."

"Şu anda kaç tane var?"

"Beş... hayır, altı."

Qwilleran, Bunsen'e sert bir içki koydu, Koko ve Yum Yum için bir kutu haşlanmış yengeç konservesi açtı. Sonra Graham'larda bulduğu telefon numarasını aradı; uluslararası bir numara olduğunu öğrendi.

Aklına Joy'un gümüş arkalı saç fırçası geldi, bunu ona seneler önce Noel'de kendisi vermişti. Eğer şehirden ayrılmayı düşünseydi bunu almaz mıydı? Bu kadın için saç fırçası, diş fırçası kadar önemliydi. Joy her saat başı saçını fırçalardı.

"Söyler misin" dedi Qwilleran, Bunsen'e, "geçen kış Basın Kulübü'ne getirdiğin şu dalgıçla hâlâ görüşüyor musun?"

"Bu aralar bir kere gördüm. Haziran'da düğün fotoğraflarını çekeceğim."

"Ondan bize bir iyilik yapmasını isteyebilir misin?"

"Tabii. Magazin bölümünde ona yer ayırdığımızdan beri FJuxion'u çok seviyor. Ne istiyorsun?"

"Onun bu binanın arkasındaki iskelenin altından bir geçmesini istiyorum. Bakalım ne bulabilecek? Ve ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyidir!"

"Ne arıyorsun?"

"Bilmiyorum ama geceyarısı ne olduğu belli olmayan koca bir nesne nehre atıldı ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Herhalde şu anda Kaz Adası'na doğru yarı yola ulaşmıştır."

"Belli olmaz. Burada boğulan heykeltıraşın cesedi tahta iskelenin altındaki kazıkların arasına sıkışmış bir durumda bulunmuştu." Qwilleran kendinden emin bir biçimde bıyıklarını burdu.

"Şu an, aşağıda bir yerlerde bir şeylerin sıkışıp kalmış olabileceğini düşünüyorum."

Fotoğrafçı gider gitmez, gazeteci masaya oturup saksıdan yürüttüğü mektupları açtı.

Mektuplar Helen Maude Hake'ye yazılmış ve farklı tarihlerde Paris, Brüksel, Sidney ve Philadelphia'dan gönderilmişti: Senin heyecanını özleyorum, büyüleyici bir kadınsın sen...

Senin sıcak ve sevecen aşkın geceleri beni ziyaret ediyor. Yakında evdeyim, sevgilim...

Popsie'ye sadık kal, yoksa Popsie çok üzülür. Bütün mektuplar Popsie imzalıydı.

Qwilleran bıyığının üstüne kuvvetli bir biçimde ofladı ve jnektupları masanın çekmecesine koydu. Piposunu yaktı, koltuğunda uzandı, Yum Yum da Koko azarlayıncaya kadar kucağında oturdu. Bunun üzerine Yum Yum hemen onu bırakarak Koko'nun burnunu ve kulaklarını yalamaya gitti.

Birden Qwilleran kendini çok yalnız hissetmişti. Koko'nun Yum Yum'u vardı. Bunsen'in Janie'si. Riker'in Rosie'si.

Rosemary Whiting'e telefon etti. "Umarım çok geç değildir. Biraz manevi desteğe ihtiyacım var... Kediler için bana verdiğin şu vitaminler var ya... Ben şimdiye kadar hiç bir kedinin gırtlığından aşağıya bir şeyler tıkmadım."

Birkaç dakika içinde kadın Altı Numara'nın kapısında idi. Üzerinde kırmızı ipek bir tunik ve kareli pantolon vardı, at kuyruğu yaptığı mavi-siyah saçlarıyla oldukça genç gözüküyordu.

Qwilleran kapıyı açtığı sırada Charlotte Roop elinde bir bardak kaynar sütle merdivenleri çıkıyordu. Bayan Roop iyi geceler diledi ama sesi soğuktu.

Kediler bekliyorlardı, ortada bir şeyler döndüğünü anlamışlardı. Birbirlerine sokuldular.

Qwilleran, "Once Koko'yla başlayalım. O daha hassastır" dedi.

"Merhaba Koko" dedi Rosemary. "Sen harika bir kedisin. Al sana şeker. Aç ağzım!" Koko'yu kafasının arkasından tuttu, ağzını açmaya zorladı ve pembe boşluğa vitamin hapını bırakıverdi. "Nasıl yapıldığını bilince gerçekten kolay."

"Koko biraz daha sağlıklı olursa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum" dedi Qwilleran.

Tam bu sırada Koko başını öne eğdi, ağzını açtı, hapı Qwilleran'ın ayağının yanına bıraktı. Hap biraz nemli olması dışında yeni gibiydi.

"Pekâlâ! Bir kere daha deneyelim. Bu her zaman işe yara ı, dedi Rosemary, yılgınlığa kapılmadan. "Bu seferkini yalnızca biraz daha ileri koyacağız. Qwill, nasıl yaptığımı seyret.

Çenesi nin kenarlarından bastırıp ağzını aç... ve plop! Şimdi de boğazı, nı hafifçe okşayahm ki, yutkunmak zorunda kalsın."

"Basit gözüküyor" dedi Qwilleran, "ama bence sen çok tatlı bir hanım olduğun için Koko seninle işbirliği yapıyor.. Hey!" Koko öksürdü ve hap odanın içinde uçarak yerdeki ayı postunun tüylü kürkü arasında kayboldu. "Boşver Rosemary. Sana bir şey itiraf etmek istiyorum. Seni buraya çağırmamım nedeni konuşacak birisine ihtiyacım olmasıydı." Ona saksıda bulunduğu aşk mektuplarından, Dan'ın esrarengiz bir biçimde parlayan çömlleklerinden ve kil odasının zeminindeki kapaktan bahsetti. "Dan bize orada, aşağıda fareler olduğunu söyledi."

"Fare mi!" Rosemary başını salladı. "Bay Maus çok titizdir. Düzenli olarak binanın temizliğini kontrol ettirir."

Rosemary'e, William'in kız arkadaşının onu ziyaret ettiğinden ve kil ocağı odasına bakan duvardaki gözetleme deliğinden sözetti.

"Ama bu delik öbür taraftan gözüküyor mu?"

"Kil ocağı odasındaki duvar resmi bunu kapatıyor. Fotoğraf çekmek için oraya girdiğimizde gördüm."

Rosemary aşk mektuplarını okumasının bir mahsuru olup olmadığını sordu. "İster inan, ister inanma ama ben hayatımda hiç aşk mektubu almadım" dedi. Yatağa oturdu, lambayı yaktı ve yastıkların arasına kıvrıldı. Mektupları okurken gözleri doldu. "Bu mektuplar çok dokunaklı!" Qwilleran içgüdüsel bir hareketle kedileri banyoya tıktı, arkalarından mavi yastıklarını fırlattı ve hızla kapıyı kapadı. Kediler bir süre uludular, sonra sustular.

Rosemary gittiğinde vakit geceyarısıydı. Son derece içerlemiş görünen hayvanlar da sonunda serbest bırakıldılar. Koko evin içinde sinirli adımlarla gezindi, sürekli şikâyet etti.

"Herkesin yaşamaya hakkı var" dedi Qwilleran kediye. kendisi de evin içinde dolanıp duruyordu, coşkuyla ateşlenmişti ama ne yapacağını bilemiyordu. Daktilonun başına oturdu, popsie aptalından çok daha iyi bir aşk mektubu yazabileceğini düşündü. Daktiloda hâlâ Koko'nun bir gece önceki mesajı duruyordu: pb.

"Pb" dedi Qwilleran yüksek sesle. "Pb!" Atölyedeki defteri, defterdeki şifreleri, bunları not etmiş olan Joy'un şifreli el yazısını hatırladı.

Bıyığı fena halde sinyaller verirken, Qwilleran ayağa fırlayarak sözlüğe doğru gitti.

"Pb: Latince Plumbum" diye okudu yüksek sesle. "Kurşunun kimyasal simgesi!"

15

Daily Fluxion'un perşembe günkü sayısında Qwilleran'ın ikinci defa yayınlanan Prandium Pırıltıları adlı köşesi, şehrin önde gelen hukuk şirketlerinden biri olan Teahandle, Hanslow, Burris Maus ve Castle'nin yönetim kurulu üyesi avukat Robert Maus'un mutfaktaki ustalığına ayrılmıştı. Sütun son derece nükteli bir üslupla yazılmıştı, Qwilleran mektuplarını almak için ofise uğradığında ofisboylardan editörlere kadar bir sürü kişinin tebriklerini kabul etti. Öğleyin Basın Kulübü'nde ona, "En iyi görevleri nasıl oluyor da sen alıyorsun hep?" diye sordular. "Bu biçimde ne kadar kilo almayı düşünüyorsun?... Fluxion mı hesabı ödedi diyorsun? Muhasebeci çıldırmıştır şimdi...."

Gününü ofiste, Max Sorrel'in garip teorileriyle ilgili bir yazı yazmakla geçirdi. "Bir arkadaşınızın samimiyetini denemek isterseniz" diyordu Max, "ona berbat bir kahve ikram edin. Eğer kahvenizi överse, ona güvenilmez demektir."

Yazdığı her paragrafın ortasında sürekli gelen telefonlarla bölündü: Maus'un özellikle havagazı ocağında yemek pişirmekte ısrar etmesine itiraz eden elektrik şirketi, alüminyum folyolara sarılmış fırında patatese olan antipatisini protesto eden alüminyum sektörü, Maus'un adından bile tiksindiği ketçap, diet peynir, donmuş balık ve bunlara benzer ürün satıcıları. Fırtına gibi bir telefon da hukuk şirketinin kıdemli ortağı, yaşlı Teahandle'den geldi. "Robert Maus bugünkü gazetede bu makalenin yayımlanmasına izin verdi mi?" diye kükrüyordu. "Makalenin bitmiş halini okumadı" dedi Qwilleran, "ama onunla mülakat yapmama izin verdi."

"Hah! En önemli müşterilerimizden birinin elektrikli ocak üreticisi olduğundan haberiniz var mı?"

"Böyle olsa bile, Maus'un fikirlerini söyleme özgürlüğü var, öyle değil mi?"

"Ama bunu basmak zorunluluğunuz yoktu!" diye bağırdı şirketin ortağı. "Şehre döndüğünde bu konuyu Bay Maus'la görüşeceğiz."

Şikâyetleri yanıtlayan ve tebrikleri kabul eden Qwilleran, bu arada birkaç telefon da kendisi açtı. Koko bu sabah daktiloda Z harfini bırakmıştı, bunu görünce gazetecinin aklına şehre ilk geldiğinde kısa süreli ama yakından tanıdığı bir ressam olan Zoe Lambreth'i aramak geldi. Zoe'ya, telefonda, çömlek atölye-sindeki eski skandalla ilgili bir gazete yazısından aldığı bir dizi sanatçının adlarını okudu.

"Bu kişilerin arasında tanıdığın var mı?" diye sordu.

"Bunların bazıları öldü" dedi Zoe, Qwilleran'ı daima büyülemiş olan melodik sesiyle. "Herb Stock California'da, emekli. Inga Berry, Penniman Okulu'nun çömlekçilik bölümünün başkanı. Bill Bacon, Törpü ve Keski Kulübü'nün başkanı."

"Inga Berry mi dedin? Onunla röportaj yapmak isterdim."

"Umarım şu eski skandali eşelemiyorsundur" dedi ressam, "inga bunun hakkında konuşmayı kesinlikle reddediyor. Gazetelerde ismi geçen bütün o 'pasaklı bohemler' sonunda sanat camiasının önemli kişileri oldular ama hâlâ gazeteciler tarafından izleniyorlar. Gazeteleri bir türlü anlayamıyorum."

Sonra Qwilleran ince bir plan yapıp inga Berry'i aradı. Kadın telefonu samimi bir ses tonuyla açmıştı ama Qwilleran kendini Daily Fluxion'nn yazarı olarak tanıtır tanıtmaz sesi sertleşti.

"Ne istiyorsunuz?"

Qwilleran gerek konuşma stilinin gerekse sesinin bütün cazibesini kullanarak hızlı hızlı konuştu. "Bayan Berry, çömlekçiliğin sanat dalları içinde en kalıcı olduğu söyleniyor, bu doğru mu?"

"Şey... evet" dedi kadın şaşırarak. "Tahta çürüyor, metal paslanıyor ama elimizde binlerce yıllık çömlek örnekleri var"

"Anladığım kadarıyla çömlekçilikte, yakında bir rönesan yaşanması bekleniyor, hatta on yıl içerisinde resim ve heykel sanatlarını geride bırakacağına inanılıyor."

"Bilemiyorum... Evet, belki de!" dedi kadın, bu gurur okşayıcı yorumu değerlendirerek. "Ama benden alıntı yapmayın Yoksa bütün ressam ve heykeltıraş dostlarım ipe çekerler beni."

"Bu konuyu sizinle tartışmak isterdim, Bayan Berry. Öğrencileriniz arasında genç bir arkadaşım var, sizin seramik sanatına katkılarınızı anlatmakla bitiremiyorum."

"Ah, öyle mi? Bu öğrencim erkek mi, kız mı?" Bayan Berry konuyla ilgilenmişti.

"William Vitello'yu tanıyor musunuz?"

"Benim sınıfımda değil ama onu tanıyorum." Hafifçe güldü. "Gözden kaçırılması zor biri."

"Son günlerde onu gördünüz mü?"

"Zannetmiyorum. Stüdyoda felaketler yaşanmadığına göre, herhalde ortalıkta yoktu."

"Bu arada, sırların bileşiminde kurşun kullanılması normal midir Bayan Berry?"

"Ah evet, hep kullanılır. Kurşun, pigmentin kile yapışmanı sağlar."

"Zehirli midir?"

"Eh, tabii bazı önlemler alıyoruz. Stüdyomuzu ziyaret etmek ister misiniz Bay... Bay?"

"Qwilleran, Q-w ile yazılır. Çok nazıksınız Bayan Berry. Çömlekçilik hakkında merak ettiğim çok şey var. Kilin ağırlaştıkça kötü kokmaya başladığı doğru mu?"

"Evet, hem de oldukça kötü. Ne kadar çok tutarsanız o kadar esneklik kazanır. Aslında ayrışıyor."

Konuşma sırasında yazı işleri bölümünün resepsiyonisti, Qwilleran'a, bekleyen iki telefonu olduğunu işaret etti. Gazeteci başını salladı, telefonları sonraya erteletti.

Çömlekçiye, "Nehir Yolu'ndaki eski çömlekçiye bir daire kiraladım. Büyüleyici bir yer. Orayı biliyor musunuz?" dedi.

Karşı tarafta bir an için soğuk bir sessizlik oldu. "Konuyu Mortimer Mellon'a getirmeyeceksiniz, değil mi?"

"O kim?" diye sordu Qwilleran, son derece inandırıcı bir saflıkla.

"Boşverin. Onun adını söylediğimi unutun."

"Ben size, dairemin kil ocağı odasına bakan gizli bir deliği olduğunu söyleyecektim. Çok merak ediyorum doğrusu, sizce bu delik ne için açılmış olabilir?"

Karşı tarafta yeniden bir duraksama oldu. "Siz hangi stüdyoda kalıyorsunuz?"

"Altı Numara'da."

"Bu eskiden Bay Penniman'ın stüdyosuydu."

"Onun bir sanatçı olduğunu bilmiyordum" dedi Qwilleran. "Ben onu gazete editörü ve sermayedar zannediyordum."

"O bir sanat hamisiydi ve stüdyosu da bir... bir..." "Herkesin başını sokabileceği bir yer miydi?"

"Şöyle ki..." temkinli bir sesle konuşuyordu kadın, "ilk zamanlarda ben Penniman'ın atölyesinde çalışmıştım."

Qwilleran şaşırmış gibi yaptı ve Graham'ın sergi açılışına katılıp katılmayacağını sordu.

"Öyle bir planım yok ama..."

"Neden gelmiyorsunuz Bayan Berry? Şampanya kadehinizi bizzat ben doldururum."

"Belki gelirim. Aslında böyle açılışlarda kaybedecek vaktim yok ama siz çok ilginç bir genç adama benziyorsunuz, şevkiniz beni de heyecanlandırdı."

"Sizi nasıl tanıyacağım Bayan Berry?"

"Görünce tanırırsınız. Saçlarım gri, perçemlerim var ve hafif topallıyorum. Romatizma, bilirsiniz. Ve tabii tırnak altlarında kil var."

Kendi ikna yeteğinden hoşnut kalan Qwilleran telefonu kapadı ve keyif içinde Max Sorrel'le ilgili sütunu tamamladı Metni Riker'e teslim etti, tam ofisten çıkmak üzereyken telefonu çaldı. Bir erkek sesi "Restoranlarla ilgili sütunu yazan sen misin?" diye sordu.

"Evet, gurme sütununu yazıyorum."

"Sana bir tavsiyede bulunayım mı? Altın Pirzola'yla ilgilenmeyi bırak."

"Neden?"

"Altın Pirzola hakkında gazetede hiçbir şey çıkmasını istemiyoruz, anladın mı?"

"Bu restoranla bir bağlantınız mı var efendim?"

"Bak sana söylüyorum. Bu işin peşini bırak, yoksa gazeten çok reklam kaybeder, tamam mı?" Telefon kapanmıştı.

Qwilleran görüşmeyi Riker'e ilette. "Eski gangster filmlerindeki kötü adamlara benziyordu. Ama artık seni vurmakla tehdit etmiyorlar, reklamları geri çekeriz diyorlar. Sorrel'in restoranını batırmaya yönelik bir yeraltı faaliyeti olduğundan haberin var mıydı?"

"Hı hı, bunu patronla bir konuşacağım" dedi Riker, sıkıntıyla içini çekerek. "Yarın için peynirle ilgili sütunun hazır, sonra da bostancı pazarıyla ilgili olanı var ama Şaşkın Simit hakkındaki yazıyı yayımlayamayız! 'Kokulu karidesler! Nefis : kürdanlar!' Sen çıldırdın mı? Sırada ne var?"

"Şirin Şişmanlar. Bu akşam oraya gidiyorum."

"Joy'dan haber var mı?"

"Hiçbir şey yok. Ama olayın peşindeyim. Bir ipucu bulabilirim."

Qwilleran, Hixie Rice'la Duxbury Memorial Merkezi'nde buluştu. Kadın kıvrıcık bir peruk takmış, üzerine tam tamına oturan, puantiyeli, turuncu-beyaz bir takım giymişti. Bu kadar renkli olmasına rağmen tuhaf bir biçimde silik bir görünümü vardı.

"Çok mu ablak görünüyorum?" diye sordu. "Son olarak kirpiklerimi kaybettim. Zaten ben hep bir şeyler kaybederim. Banyodaki tartının dışında her yerde kaybederim. C'est la vie!"

Şirin Şişmanlar'ın -toplam onaltı tane- yemekli toplantısı, Merkez'in, mutfağının sadeliği ile tanınan bir salonunda yapılıyordu.

Zayıflamayı Düşünmek'le ilgili kısa bir konuşma yapıldı. Haftanın kaybeden şampiyonları anons edildi ve kötü yola sapan birkaç kişi de -Hixie de bunların arasındaydı- günahlarını itiraf etti. Konuklara lahana suyu kokteyli ikram edildi, ardından da hafif bir yemek verildi. "Ah, hafif bir çorba daha!" dedi Hixie, sahte bir coşkuyla. "Bu hafta, sıcak suyun içine iki damla et suyu damlatmışlar adeta! Ve bu kızarmış kara ekmek! Çocukluğumda, Michigan Pigeon'da kemirdiğimiz ağaç kabuklarından beri bu kadar lezzetlisini tatmamıştım..." Asıl yemek geldiğinde "Sence bu gerçek bir hamburger mi?" diye sordu Qwilleran'a. "Bence bu içine yapıştırıcı karıştırılmış üzüm ezmesine benzeyen berbat bir şey! Yoksa brüksellahanası sevmez misin? O ıslanmış kâğıt lezzetini başka hiçbir şeyde bulamazsın. Bak, tatlıyı mutlaka denemelisin. Onu su, disodyum fosfat, sebze sakızı ve suni tatlandırıcıdan yapıyorlar. Ve işte karşınızda, yumurtayla çırpılmış kuru erik tatlısı!"

Eve dönerken, Hixie konuyu değiştirdi. "Hayat gerçekten haksızlıklarla dolu. Neden pırıl pırıl bir zekâ ve güzel bir yüz yerine ince bir bedenle doğmadım. Bu şişmanlıkla asla bir erkek bulamıyorum, bulamadıkça da şişmanlamaya devam ediyorum.

Qwilleran, "Kendine bir uğraş bulmalısın. Sana yemeği-unutturacak, kendini kaptırabileceğin bir uğraş" diyerek tavsiyede bulundu.

"Benim iyi bir uğraşım var. Yiyecek tüketmekle ilgileniyorum" diyerek her zamanki kıvrak zekâsıyla yapıştırıverdi cevabı. Ama birlikte Maus Evi'nin merdivenlerini tırmanırken o mutlu şişman yüzünü ellerinin arasına almış, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı.

"Hixie! Senin derdin ne?" diye sordu Qwilleran.

Genç kadın başını iki yana sallayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam etti. Qwilleran onu kolundan sıkıca tutarak merdivenlerden çıkarmak zorunda kaldı. "Benimle Altı Numara'ya gel, sana içecek bir şey ikram edeyim" dedi.

Sesindeki sıcaklık Hixie'nin gözyaşlarını daha da artırmıştı. Koko kızın eve girmesiyle bir an irkildi. Daha önce ağlayan birini ne görmüş ne de duymuştu.

Qwilleran kızı koltuğa oturttu. Eline bir mendil kutusu, sigara ve bir kadeh viski tutuşturdu.

"Evet, bu sağanak halinde aniden boşalan yaşların nedeni nedir, söyle bakalım."

"Ah, Qwill, çok berbat durumdayım." Qwill sabırla bekledi.

"Ben bir milyoner ya da film artisti falan istemiyorum. Tek istediğim yalnızca normal, ortalama bir erkek, biraz akıllı biraz yetenekli. Hatta ikisi birden olmasa da olur. Ama hiç böyle biriyle karşılaştın mı diye sorsana." O güne kadar ilişki kurduğu kişilerin ve başarısızlıkla sona eren ilişkilerin hızlı bir dökümünü yaptı.

Bu acıklı öyküyü daha önce de duymuştu Qwilleran. Genç kadınlar sık sık ona kalplerini açarlardı. "Kaç yaşındasın Hixie?"

"Yirmi dört."

"Daha önünde çok uzun yıllar var."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Ben asla doğru adamı bulamayacağım. Ben macera yaşamak istemiyorum. Erkekler benimle daima kısa ilişkilere giriyorlar. Ben parmağımda bir yüzük, telli duvaklı bir gelin olmak istiyorum, yeni bir soyadı, pembe pancurlu bir ev, bebekler... istiyorum."

Qwilleran kızın üzerindeki elbiseye baktı. Onun için çok kısa, dar ve fazla parlaktı. Usulünce bunu nasıl anlatabilirdi bu kızcağıza? Belki Rosemary ona bu konuda yardımcı olabilirdi.

Hixie, "Bir içki daha alabilir miyim?" dedi. "Neden kedin gözlerini dikmiş bana bakıyor?"

"Senin için endişe duyuyor. Birinin mutsuz olduğunu hemen anlar."

"Genellikle böyle kendini dağıtan bir insan değilimdir ama son zamanlarda beni çok sarsan bir deneyimim oldu. Son beş gecedir uyuyamıyorum. Sana bütün ayrıntılarıyla anlatabilir miyim? Rahatsız olmazsın değil mi? Sen çok anlayışlı bir insansın."

Qwilleran başını sallayarak onayladı.

"Evli bir adamla olan ilişkim yeni bitti" dedi genç kadın. Bir an Qwilleran'ın tepkisini görmek için durdu, ama gazeteci piposunu yakmakla meşguldü. "Anlaşamadık. Onunla uzaklara

gitmemi istedi ama ben reddettim, Onun metresi olarak yaşayamazdım. Ben gerçek, kâğıt üzerinde tastikli bir evlilik istiyorum. Deli miyim ben sence?"

"Bu konudaki muhafazakârlığın şaşırtıcı."

"Bildik hikâye. Eşinden boşanmıyor. Beni de bırakmak istemiyor... Mmmmm, bu viski bir harika. Sen neden içmiyorsun Qwill?"

"Yaşım tutmuyor."

Hixie aslında onu dinlemiyordu, kendi sorunlarıyla doluydu. "Biz bütün planlarımızı yapmıştık. Paris'te yaşamaya karar vermiştik. Hatta Fransızca öğrenmeye bile başladım. Dan tavsiye etmişti..." birden durdu, panikleyerek Qwilleran'a baktı.

Gazeteci ifadesiz bir yüzle dinliyordu onu.

"Pekâlâ, artık biliyorsun" diyerek ellerini yukarı kaldırdı. "Adını açık etmek istemezdim.

Kimseye bir şey söylemezsin değil mi?"

"Merak etme, söylemem."

"Robert'in öğrenmesini hiç istemem. Kriz geçirir, ne kadar tutucu bir adam olduğunu bilirsin" diyerek sustu ve pişmanlıkla inledi. "Üstelik Joy senin arkadaşın. Ah, bu sefer iyice berbat ettim her şeyi... bana söylemeyeceğine dair söz vermeni... içkin çok iyi geldi... beş gecedir uyuyamıyorum... o kadar yorgunum ki."

"Viski deliksiz bir uyku çekmene yardımcı olur. Seni dairene bırakmamı ister misin?"

Hixie ayakta duramıyor, yalpalıyordu. Qwilleran yürüyebilmesi için onu belinden tuttu ve dairesine kadar eşlik etti. Yolda işten dönen Charlotte Roop'la karşılaşp selamlaştılar.

Dairesine geri döndüğünde Koko'yu resimlerin çerçevelerine çenesini sıvazlarken buldu.

"Dur yapma" diye bağırdı. Duvardaki Art Nouveau tabloya doğru yürüdü, yerinden çıkardı ve metal kapağı aralayp gözünü deliğe dayadı. Dan'in bir tomar paçavrayı küçük kil fırınlarından birine attığını, sonra büyük kil ocağının gözetleme deliğinden bakarak kara kaplı deftere bir şeyler çiziktirdiğini, daha sonra da saatin alarmini kurup sedire uzandığını gördü. Qwilleran gözünü yavaşça delikten çekti. Fırına atılan paçavraları tanıdı.

16

Qwilleran Çarşamba sabahı kahvaltıya inmedi, dairesinde kendine bir neskafe hazırlamış, erkenden gazeteye Şirin Şişmanlar'la ilgili yazıyı yazmaya oturmuştu. Koko yazı masasının üstünde oturmuş, yardımcı olmaya çalışıyor, çenesini marjınları değiştiren tuşa sürüyor, Qwilleran üç aralık verince kuyruğunu silindire kaptırıyordu.

"Şirin Şişmanlar'ın yemeğinde eğlence dozu yemek miktarından daha fazla" diye yazdı.

Kapısı vuruldu, açınca Robert Maus'u, çökük omuzları ve bitkin yüzüyle karşısında buldu.

Avukat, "Umarım sizi özel çalışma saatinizde rahatsız etmiyorum?" diye sordu. "Zamanınız varsa sizinle konuşmak istiyordum."

"Elbette, içeri buyrun. Duyduğuma göre beklenmedik bir zamanda yurtdışına çıkmak zorunda kalmışsınız. Yorgun görünüyorsunuz."

"Yorgun mu? Evet yorgunum ama yolculuğumun beklenmedik bir biçimde uzamasından dolayı değil. Durum şu ki... döndüğümde, ufak çapta bir... kaos diyebileceğim bir durumla karşılaşmış bulunuyorum. "

"Oturmak ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

Kediler omuz omuza yemek masasının üzerine oturmuşlar, hiç kıpırdamadan, büyük bir ciddiyetle gelen ziyaretçiyi izliyorlardı.

"Bu iki arkadaşınızın sizinle aynı misyonu üstlenmiş meşhur yemek uzmanları olduğunu sanıyorum, yanılıyor muyum?"

"Evet öyle, büyüğünün adı Koko, küçüğü ise Yum Ne zaman geri döndünüz Bay Maus?"

"Dün gece, geç saatlerde. Gelir gelmez de karşılaştığım bir dizi karışıklığı izin verirseniz anlatayım size. Çömlek sergisin açılışına üç yüz kişi davet edilmiş oysa bir kâhya çocuk bile yoktu ortalıkta. Bayan Marron'un romatizma ağrıları tutmuş. Doğu tarafımızda, bitişik komşumuz olan tenis kulübü, bacamızdan tüten aşırı dumandan şikâyetçi olmuş. Teahandle,

Hansblow Burris, Maus ve Castle'ın kıdemli ortaklarından biri bana sizin dün köşenizde yayınladığınız yazıdan dolayı önemli müşterilerimizden birinin şirketimizle ilişkisini tamamen kopardığını bildirdi."

"Özür dilerim eğer..."

"Sizin suçunuz değil. Ancak... bir şey daha eklememe izin verin. Bayan Roop bina içinde bazı uygunsuz görüntülere şahit olduğunu dile getirdi." Qwilleran'ın bir şey söylemek üzere olduğunu farkedince "Rica ederim, bir dakika izin verin" diyerek konuşmasına devam etti.

"Her ne kadar adı geçen hanımın -nasıl diyelim- belli konularda kumkuma olduğunu biliyorsak ta şikâyetlerine kulak vermemiz..."

"Giriş konuşması yapmanıza gerek yok" diyerek araya girdi Qwilleran. "Bu bayanın şikâyeti nedir?"

Maus boğazını temizleyip yeniden konuşmaya başladı. "Bayan Roop gece çok geç bir saatte bayan kiracılarımızdan birini odanıza en neglige girerken görmüş. Yine kendisi çok geç bir saatte dairenizden, aşırı alkollü bir halde başka bir kiracının ayrıldığını görmüş.

Qwilleran bıyığına doğru ofladı. "Benden herhalde böyle bir dedikoduya açıklama getirmemi beklemiyorsunuz?" dedi.

"Sizden bir açıklama kesinlikle ne istiyorum ne de bekliyorum" dedi Maus. "Ancak ben size içinde bulunduğum konumu açıklayayım. Ortağı olduğum şirket oldukça muhafazakâr bir yapıya sahiptir. Bin dokuz yüz on üçte şirketin ortaklarından ,o zamanlar şirket yalnızca Teahandle ve Whitbread adıyla anılıyordu' biri bir garden partide üç bardak punch içtiği için kovuldu. Dolayısıyla bu binada herhangi bir uygunsuz olay meydana gelirse, bu durum ortaklarımın kulağına giderse, yalnızca şirketin adı lekelenmekle kalmayacak, büyük ihtimalle benim ortaklığıma da son verilecektir. Zaten şu an bir pansiyon işletiyor olmam onlar için yeterince uygunsuz."

"Bana sorarsanız" diye Qwilleran araya girdi, "Maus evi'nde sizin tahmin ettiğinizden çok daha uygunsuz işler dönüyor."

"Bana şimdi onları anlatmaymın. Bugünkü karışıklık bir bitsin, her şeyle ilgileneceğim zaten." Telefon çaldı.

Qwilleran "Özür dilerim" diyerek çalışma masasına gitti ve ahizeyi kaldırdı. "Evet... evet, size nasıl yardımcı olabilirim?... Fazla para mı çekilmiş!" Ahizeyi kulağıyla omuzu arasına sıkıştırıp masanın gözünden çek defterini aldı ve günlük hesabına baktı. Bin yedi yüz elli mi? Ama bu imkânsız. Ben çekin üzerine yedi yüz elli yazmıştım! Buna inanamıyorum! iki kere mi ciro edilmiş? Bu çok garip... Her iki imza da okunaklı mı? Açık söylemek gerekirse, ilk cirodaki imza G-w-w-w... gibi bir şey olmalı... Eh, o zaman sahte. Biri çekin üzerinde yazılı miktarla oynamış... Aradığınız için teşekkür ederim... İlgileneceğim...Hayır, bir sorun çıkacağını zannetmiyorum. Ben sizi tekrar arayacağım."

Qwilleran misafirine doğru döndü ama avukat çoktan odadan çıkmış, kapıyı kapayıp gitmişti. Gazeteci de oturup ne yapması gerektiğini dikkatle düşünmeye başladı.

Akşamüzeri dört sularında, Büyük Salon tepeden inen ışık huzmesiyle aydınlanmıştı. Salon'un ortasına yerleştirilmiş kaidelerin üstündeki mücevher görünümlü çömlekleri aydınlatıyordu. Bu ışıktaki eserlerin üzerindeki Yaşayan Sır büyüleyiciydi. Salonun başka bir köşesinde Joy'a ait son derece zarif, gri ve gri yeşil renkli çanaklar, çömlekler, vazolar, kavanozlar, ibrikle vardı. Üzerleri hafif pürüklüydü ama aynı zamanda yumuşat görünümleriyle yarı erimiş dondurmaya benziyorlardı. Bunların yanı sıra Dan'ın acemi dönemlerinde yapmış olduğu koyu kahverengi ve koyu mavi çömlekler de sıralanmıştı.

Büyük Salon'un her iki yanındaki balkonların altında uzun masalar kurulmuştu. Üzerleri buz kovaları, kiralanmış şampanya kadehleri, ve hors d'oeuvres tepsileriyle donatılmıştı.

Garsonlar, üzerlerinde ya çok kısa ya da çok uzun duran beyaz ceketleriyle, beceriksizce koşuşturan sanat okulu öğrencileriydi.

Qwilleran salonu gezerken davetlilerin kendisine hiç de yabancı gelmediğini farkettiler. Müze küratörleri resmi ve soğuk bir tavırla etraflarına bakmıyor, Galeri yöneticileri fikirlerini

kendilerine saklıyor, koleksiyoncular aralarında dedikodu yapıyor, sanat hocaları birbirlerine çömlleklerle ilgili açıklamalarda bulunuyor, çeşitli sanatçı ve ustalar da bedava şampanyayı içiyorlardı. Fluxion'un sanat eleştirmeni Jack Smith yüzünde kronik mide ağrısı çeken bir levazımatçı gibi etrafta dolaşıyordu. Morning Rampage'den yaşlı bir bayan gazeteci ise herkesin ne giydiğini not alıyordu.

Ve tabii ki Dan Graham! Her zamanki gibi kılıksızdı; ne kadar alçakgönüllü görünmeye çalışsa da aslında kibirden patlamak üzereydi. Gözleri sürekli kendisine iltifat edecek birilerini arıyor, arada Bayan Graham'la ilgili soru sorulduğunda kaşlarını çatıyordu.

"Çok büyük şanssızlık oldu" diyordu. "Joy aşırı çalıştı, neredeyse menenjit oluyordu. Fena halde dinlenmeye ihtiyacı vardı, ben de onu Florida'ya tatile gönderdim. Hastalanmasını istemem. Onu kaybetmek hiç istemem."

Qwilleran bir ara ona, "Çömlek fiyatları epey yükselmiş olmalı, böyle büyük bir partiyi finanse edebildiğine göre" diye takıldı.

Dan ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Los Angeles'da bir restoran sahibinden büyük bir sipariş aldım. İyi avans verdiler. Ben de şampanya siparişinde cömert davrandım. Maus da hors d'oeuvres'lerle katkıda bulundu." Başıyla Bayan Marron'un bulunduğu soğuk meze masasını işaret etti. Kırmızı burunlu kadın masanın üstündeki salatalıklı sandöviç, peynirli kroket, karides, jambon ve mantarlı kanep tepsilerini boşaldıkça dolduru-yordu.

Sonra Qwilleran, Jack Smith'i buldu. "Dan'ın 'Yaşayan Sır'ı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, imkânsız başarımış" dedi eleştirmen, mermer soğukluğunda bir ifadeyle. "Bunu nasıl elde etti? O muhteşem kırmızıyı nasıl yakaladı? Geçen kış ortak bir sergide sergilediği çömllekleri görmüştüm, lağımdan çıkmış döküntüyü hatırlatıyorlar diye yazmıştım. Bundan hoşlanmamıştı tabii ama doğrudu. O zamandan bu zamana çok ilerlemiş. Bütün marifet sırda tabii. Biçimsel olarak son derece vasat ürünler. Hele şu taş plakalar! Oklavayla yapılıyor!.. Adamın sırrını kadının çömlleklerine uyguladılar, işte o zaman şahane işler çıkar ortaya. Yazımda bunu önereceğim."

Baykuş gözlüklü genç bir kız Qwilleran'ın bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Qwilleran ona doğru yürüdü.

"Umarım buraya gelmemin bir sakıncası yoktu Bay Qwilleran?" diye çekinerek sordu genç kız. "Bana kırk sekiz saat beklememi söylemişsiniz."

"Williatn'dan bir haber yok mu?" Kız başını üzgün bir biçimde salladı. "Banka hesabınızı kontrol ettiniz mi?"

"Hiç dokunulmamış, yalnızca banka yirmi altı sent faiz eklemiş."

"Polise haber verseniz iyi olacak. Ve endişelenmemeye çalışın lütfen. Şimdi size yiyecek ya da içecek bir şeyler ikram etmeme izin verin."

"Hayır, teşekkür ederim. Canım hiç istemiyor. Eve gitsem iyi olacak." Qwilleran onu kapıya kadar geçirdi ve Nehir Yolu otobüsüne nereden binebileceğini tarif etti.

Salona geri döndüğünde kalabalık arasında Pennirnati kardeşleri görünce şaşırdı. Birtakım saygısız vatandaşlar tarafından Tweedledum ile Twedledee diye anılan bu kardeşler, bir Fransız Post-Empresyonist sergisinin seviyesinden daha düşük seviyeli bir davete ender olarak katılırlardı.

Diğer konuklar kardeşlerin varlık ve isimlerinin gerektirdiği saygıyla etraflarında dolaşırken, onlar yalnızca dinlemeyi tercih ediyorlar, sigara ya da içki içmeden, bu tip sanat toplantılarında yüzlerinde hep görülen hafif şaşkın bir ifadeyle öylece duruyorlardı.

Qwilleran, onların Morning Rampage'm gerisindeki beyni değil, parayı temsil ettiklerini duymuştu.

Kalabalığın oluşturduğu çemberin içinde onlara doğru yavaş yavaş ilerledi ve onları ancak kıdemli bir muhabirin bilebileceği bir yöntemle, bağış isteyen, iş arayan, ya da yalnızca yaltaklık yapan kişilerden uzaklaştırdı. "Sergiyi nasıl buldunuz?"

Basil Penniman kardeşi Bayley'e baktı.

"ilginç" dedi Bayley.

"Daha önce böyle bir sır görmüş müydünüz?"

Bu sefer Bayley soran gözlerle Basil'a bakarak topu ona attı.

Basil "Çok ilginç" dedi.

Bayley aniden, "Gazeteniz için sormuyorsunuz, değil mi?" diye atıldı.

Qwilleran, "Hayır, sanat benim alanım değil artık. Ben yalnızca burada yaşıyorum. Bu binayı babanız inşa etmemiş miydi?" diye sordu Qwilleran.

İki kardeş temkinli bir biçimde başlarını salladılar.

Qwilleran, "Bu eski binanın kimbilir ne etkileyici sırları vardır" diye bir giriş yaptı. Sorusuna yanıt alamadı ama üzerlerinde belli belirsiz bir heyecan yakalamıştı. "Bayan Graham şe-^ir dışına çıkmadan önce bana çömlek atölyesinin ilk dönemleriyle ilgili bir takım dokümanlar bıraktı. Henüz bakacak zamanım olmadı ama iyi bir hikâye çıkabileceğini düşünüyorum, gizim okurlarımız bu tür tarihi hikâyelerden çok hoşlanırlar, Özellikle insanlar ve yaşamlarıyla ilgiliyse" dedi.

Basil, Bayley'e endişeyle baktı.

Bayley kıpkırmızı olmuştu. "İzin almadan hiçbir şey yazamazsınız."

"Bayan Graham kâğıtları bize vereceğine söz vermişti" dedi Basil.

"Onlar aileye aittir" diye kardeşi ilave etti. "Onları geri almak için yasal yollara başvurabiliriz."

Qwilleran "Bu kâğıtlarda ne var?" diye yarı alaycı bir ses tonuyla sordu. "Tahminlerimin üzerinde iyi bir yazı malzemesi bulmuş olabilirim."

Bayley, yüzünden ateşler çıkarak, "Eğer bu bilgileri yayınlarsanız biz... biz... size..."

"Dava açarız" diye tereddütle tamamladı Basil.

"Fluxion'u dava ederiz. Buna sarı gazetecilik derler!" Bayley'in yüzü şimdi mosmordu.

Basil erkek kardeşinin koluna dokundu. "Dikkatli ol, doktorun ne söylediğini biliyorsun" dedi.

"Sizi heyecanlandırdıysam özür dilerim" dedi Qwilleran. "Yalnızca takılıyordum."

"Gel" dedi Basil, Bayley'e ve birlikte çabucak Salon'u terk ettiler.

Qwilleran yüzünde muzip bir mutluluk ifadesiyle bıyığını sıvazlarken, salonda aksak adımlarla yürüyen zayıf, gri saçlı bir kadın gördü. "Inga Berry!" diye bağırdı. "Benim, Jim Qwilleran."

"Hey, ben daha genç birini bekliyordum, telefondaki sesiniz çok coşkulu ve.... bağışlayın beni ama masum geliyordu."

"Rica ederim" dedi Qwilleran. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Neden olmasın? Şu eski püskü çanak çömleğe şöyle bir göz atar sonra bir köşeye çekilir tatlı tatlı sohbet ederiz... Ah muhteşem!" diyerek o sırada gözüne çarpan Yaşayan Sır't işaret etti. Mümkün olduğu kadar hızlı adımlarla parıldayan nesnelere doğru gitti, şemsiyesine dayanarak eğildi. "Bu., bu tahminimden de daha iyi!" dedi.

"Demek beğendiniz."

"Bunları gördükten sonra eve gidip bütün çalışmalarımı parçalamak geliyor içimden."

Şampanyasını bir dikişte içti. "Yalnız bir eleştiri: Böylesine muhteşem bir sır, ezilmiş kil üzerinde harcanarak çok yazık edilmiş."

"Bizim eleştirmenimiz de sizinle aynı fikirde."

"Hayatında ilk defa haklı olabilir. Ona böyle söylediğimi iletebilirsiniz." Salonun karşı tarafına doğru baktı. "Bu Charlotte Roop değil mi? Onu neredeyse kırk yıldır görmüyordum. Benim dışımda herkes yaşılanıyor."

Qwilleran, "Bir şampanyaya daha ne dersiniz?" diye sordu. Bayan Berry çevresine şöyle bir göz attı. "Yalnızca şampanya mı var?" dedi.

Qwilleran, "Eğer benimle Altı Numara'ya gelme lütfunda bulunursanız size viski ya da burbon ikram edebilirim" dedi.

"Harika!"

"Siz çömlekçilerin toz nedeniyle çok içmek zorunda olduğunuzu biliyorum."

"inanılmaz birisiniz!" diyerek onu şemsiyesiyle dürttü. "Bunu nereden duydunuz? Çok fazla şey biliyorsunuz."

Merdivenlerden ağır adımlarla çıktılar. Altı Numara'dan içeri girerken Inga Berry sanki rüyada gibiydi. "Ah, bu, eski günleri hatırlatıyor. Burada ne çılgın partiler vermiştik! Biz çok şeytandık!.... Merhaba kedicikler... Şimdi, bana bahsettiğiniz gizli delik nerede, görebilir miyim?"

Qwilleran onu deliğin olduğu yere götürdü. Bayan Berry eğilip baktı.

"Evet" diye başını salladı. "Penniman bunu büyük olasılıkla güvenlik için yaptırmıştır."

"Buradan neyi izlemiş olabilir?"

"Bu uzun bir hikâye" diye içini çekerek oturdu. "Ah şu romatizma" diye yakındı. "Tanrı'ya çok şükür yalnızca bedenimin alt bölümlerinde var. Eğer ellerimde olsaydı, intihar ederdim. Bir çömlekçinin elleri hazinesidir. En ince aleti başparmağıdır. Teşekkür ederim, siz bilgili ve anlayışlı bir beysiniz" diyerek kendisine uzatılan burbonu aldı. "Burası bir zamanlar oldukça yoğundu. Stüdyo cıvıl cıvıldı. Stüdyomuzda birkaç ressam, bir dokumacı, bir metal sanatçısı vardı. Penniman'ın gözdesi, çömlekçilikte pek iyi olmayan ama son derece güzel bir kızdı. Bir süre sonra genç bir heykeltıraş geldi ve kız ona âşık oldu. Son derece yakışıklı bir adamdı. İlişkilerini gizlemeye çalıştılar ama Penniman öğrendi, kısa bir süre sonra da genç adamın cesedini nehirde buldular... Bunu size anlatıyorum çünkü siz diğer gazetecilere benzemiyorsunuz. Bu anlattıklarım çok bilinen eski bir hikâye. Siz buralarda yeni olmalısınız."

Qwilleran başını sallayarak onayladı. "Onun boğulması sizce bir kaza mı, intihar mı yoksa cinayet miydi?"

Bayan Berry biraz durakladı. "Resmi kayıtlara göre bir intihardı ama bazılarımız -bununla ilgili bir şey yazmayacaksınız değil mi?- buna inanmadı, hâlâ da bu ölümle ilgili ciddi şüphelerimiz var. Ama gazeteciler av köpekleri gibi peşimize takılınca hepimiz aptal oynadık. Ekmek kapımızın neresi olduğunu çok iyi biliyorduk!"

"Popsie'den mi şüphelendiniz?"

Bayan Berry şaşırarak baktı. "Popsie mi! Nereden... Neyse önemli değil. Zavallı kız bu olaydan bir süre sonra nehre atladı. Hamileydi."

"Bununla ilgili bir şey yapmalıydınız."

Çömlekçi omuzlarını silkti. "Ne yapabilirdik? Yaşlı Penni-man zengin bir adamdı. Bu şehir için çok şeyler yapmıştı. Hetn elimizde bir delil de yoktu... Artık hayatta değil. Charlotte Roop'a gelince -şu aşağıda gördüğümüz kadın- bu olaylar sırasında Penniman'ın sekreterliğini yapıyordu. Verdiğimiz çılgın partilere gelirdi ama katılmazdı. Biz uçuk bir gruptuk. Bugünün gençleri serbest aşkı onlar keşfetti sanıyorlar! Bizim zamanımızda yaşasalar çılgınca serbest olmanın ne demek olduğunu anlarlardı.. Tanrım, yetmiş beş yaşında bütün bunları yaşamış ve geride bırakmış olmak çok güzel bir duygu.... Merhaba kedicikler" dedi bir kere daha. Kediler onu uzandıkları mavi yastığın üzerinden izliyorlardı. Koko sanki kadının her söylediği sözcüğü anlıyormuş gibi, Yum Yum ise sanki daha önce hiç insan görmemiş gibi bakıyor-du.

Qwilleran piposunu yaktı. "Charlotte Roop sizin gruba uymuyorduyse neden etrafınızda dolaşıyordu?" diye sordu.

"Onun patronuyla ilişkisi olduğu ve o güzel kızdan kıskandığı yönünde dedikodular vardı" dedi Bayan Berry sesini alçaltarak. "Biz hep, Penniman'a ilişkiyi gammazlayanın Charlotte olduğunu düşündük."

"Sizde neden böyle bir izlenim bıraktı?"

"Görünen köy kılavuz istemez. Bu trajik olaydan sonra Charlotte büyük bir bunalıma girdi ve işten ayrıldı. Bir daha ondan haber alamadık. Hem birisi gammazlamadıysa Penni-man duvardaki deliği niye açtırmış olsun ki?" Öne doğru eğildi ve parmağıyla Qwilleran'ın göğsüne bastırdı. "Trajediden hemen önceydi, Penniman kil odasındaki Mısır stili duvar resmini yapması için Herb Stock'u tutmuştu. Şimdi nedenini daha iyi anlıyorum!" Bayan

Berry bir yandan içkisini yudumluyor bir yandan da geçmişin muhasebesini yapıyordu. "Penniman çok cömertti ama bir kızarsa işte o zaman fena olurdu. Bu anlattıklarımın bir kelimesini bile gazetenizde görmek istemiyorum."

Qwilleran, "Gazetelerarası bir savaş başlatmaya niyetimiz yok" diye cevap verdi. İnsanların akıllarından geçenleri basın mensuplarına ne kadar kolaylıkla anlattıklarına, sonra da anlattıklarının basıldığını görünce ne kadar şaşırıp kızdıklarına her zaman şaşmıştı.

Telefon çaldı.

Qwilleran ahizeyi kaldırdı. "Alo?... Evet. Size Cins Bun-sen ne istediğimizi söyledi mi?...

Demek yaptınız! Hızlısınız! Peki, ne buldunuz?... Şarap şişeleri? Başka bir şey?... Ne çeşit çanak çömlek bunlar?... Hepsi mi? Vay canına!... Sizce o kırık parçalar yuvarlak bir cisime mi yoksa düz kare bir parçaya mı aitti?... Anlıyorum. Çok yardımcı oldunuz. Size ne kadar borcum var. Sağ olun, çok nazıksınız. Umarım çok soğuk değildi. Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa söyleyin lütfen."

Qwilleran Bayan Berry'i yemeğe davet etti ancak o başka planları olduğunu söyleyerek bunu kibarca reddetti. Qwilleran onu kapıya kadar geçirdi. Sonra sanki o an aklına gelmiş gibi, "Bir şey sorayım size, kili çok hızlı ısıtırsanız n'olur?"

"N'olucak bir aylık emeğinizi yok edersiniz. Çömlekler patlar! O güne kadar hiç duymadığınız kadar acıklı bir havai fişek gösterisi olur. Bam! Bam! Bam! Birbiri ardına. Artık bir şey yapmak için çok geçtir."

Qwilleran, Bayan Berry'nin başka planları olduğu için memnundu çünkü yalnız yemek yemek ve düşünmek istiyordu. Önce Dan Graham'm çatı arasındaki odasını aradı ve yemekten sonra bir şeyler içmek için davet etti. Kutlamak için, dedi. Sonra da yemek için Joe Pike'ın Deniz Ürünleri Barakası'na gitti.

Çok can sıkıcı bir durumdu. Qwilleran'ın elinde bir cinayet olduğuna dair pek çok ipucu vardı ama sahte imzayla ciro edilmiş bir çek dışında kesin bir kanıtı yoktu. Şimdi de hikâyeye yeni bir şey daha eklenmişti. Dalgıcın verdiği ifadeye göre nehir dibinde bir sürü kırık çanak parçaları vardı. Dan nehre bir torba dolusu kırık çömlek parçaları dökmüştü. Bunlar yuvarlak parçalardı! Joy'un yuvarlak çömleklerinin yuvarlak parçaları! Dan'ın düz kare plaka işlerinin parçaları değil! Dalgıcın tarifine göre çamurlu suyun içinde bile parlayan mavi ve yeşil parçalar vardı. Bu parlaklık ancak Yaşayan Sır olabilirdi.

Qwilleran yeşil kaplumbağa çorbasını yudumlarken bir yandan da durumun ümitsiz olmasından korkuyordu. Fırında pişmiş deniz tarağını yerken biraz yüreklendi. Alabalığın ortasında aklına bir fikir geldi, yeşil salatayı yerken kararını vermişti. Cesur bir adım atacak, Dan'le yüzleşecek ve çömlekçinin elini açık etmesini umud edecekti. Önemli olan yaklaşımıydı, bu işi kotaracağından emindi.

Dan saat dokuz gibi, gözlerinde günün zafer pırıltısıyla Altı Numara'ya geldi. Midesini sıvazlayarak, "Aşağıda büyük bir ziyafet kaçırдын. Yemekte domuz pirzolasıyla patates püresi vardı. Maus'un o gurme yemeklerinden pek hoşlanmıyorum ama kâhya kadın isterse doğru dürüst bir yemek koyabiliyor sofraya. Ben zaten her zaman patatesle et yiyebilirim. Ya sen.? " Qwilleran "Ben her şeyi yiyebilirim" dedi elindeki buz dolu kadehi şingırdatarak. "Burban'un içine ne istersin?"

"Biraz gazoz alabilirim" diyerek büyük koltuğa oturdu Dan. "Benim ilk karım tam bir ustaydı, çok güzel yemek pişirirdi."

"Joy'dan önce başka biriyle mi evliydin?"

"Evet ama evliliğimiz fazla uzun sürmedi. Dediğim gibi çok iyi yemek yapardı. Bir tavuğu bile rosto tadında pişirebilirdi."

Qwilleran, Dan'e içkisini uzattı, kendine de gazoz aldı ve kadehini çömlekçinin başarısına kaldırdı. Sonra etrafta, kedile rine bakındı. Genellikle onların misafirlere verdikleri tepkiyi gözlemler, onların tavırlarından etkilenirdi. Kediler kitaplığın raflarından birinde, kitapların arkasına çekilmişlerdi. Bir İngiliz tarih kitabına dolanmış kuyruğun ancak beş santimini görebiliyordu. Ama uyuyan bir kedinin kuyruğu değildi bu. Kuyruğun ucu düzgün bir ritimle

inip kalkıyordu ki, bu da Koko'nun konuşmaları dinlediğini gösteriyordu. Qwilleran, kuyruğun Koko'ya ait olduğunu biliyordu çünkü Yum Yum'un kuyruğunun ucunda bir kırılma vardı.

Dan'ın, sergide aldığı övgüleri büyük keyifle anlatmasını dinledikten sonra Qwilleran yüzünü buruşturarak, "Ne zaman sana inanıp inanamayacağımı bilemiyorum" dedi.

"Ne demek bu?"

"Bazen senin dünyanın en büyük yalancısı olduğunu düşünüyorum." Son derece yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Bazen benimle dalga geçtiğini düşünüyorum" dedi.

Dan sırtıtmakla sırtıtmamak arasında tereddüt ediyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Örneğin, Joy'un saçı tekerleğe sıkıştığı zaman hemen şalteri indirdiğini ve onun hayatını kurtardığını söylemiştin. Ama sen de ben de pekâlâ biliyoruz, o elektrikli çarkı hiçbir zaman kullanmazdı. Sanırım sen büyük kahramanı oynamayı istedin. Hadi artık itiraf et!" diyerek yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ona baktı.

"Hayır, beni yanlış anlamış olmalısın! Hay aksi! O gün ayaklı çark arıza yapmıştı, Joy'un bir sonraki fırınlama işlemine yetiştirmek istediği çömllekler vardı, bu yüzden elektrikli olanı kullandı. Bunu engelleyen bir yasa yok değil mi?"

"Sonra Bunsen ve bana bodrumda fareler olduğunu söyledin. Oysa geçen ay Maus'un orayı tamamen temizlettiğini öğrendim. Peki, bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Pekâlâ, açıklayayım" dedi Dan. Gazetecinin kendisiyle yalnızca dalga geçtiğini düşünerek biraz rahatlamıştı. "Tutturmuştunuz illa o eski kil odasıyla ilgili bir hikâye uyduracaktınız, oysa asıl hikâye orası değildi. Asıl hikâye 'Yaşayan Sır'dı, haksız mıyım? Boşuna zaman kaybediyordunuz. Sizin için zamanın ne kadar değerli olduğunu da biliyordum, dolayısıyla sizi bir an ötv ce fırın odasına götürmek ve Sır'ı göstermek istiyordum. Hepsi bu. Sizi uzaklaştırmak için zararsız bir fare yalanı uydurdum, o kadar."

Qwilleran sanki çok önemli bir iş yapıyormuş gibi pür dikkat piposunu yakıyordu. "Pekâlâ, kabul ediyorum - puf puf - peki, Joy'un Miami'ye gitme hikâyesini neden uydurduğunu açıklayabilir misin.7 Başını dinlemek için oraya gitmişmiş! Oysa Joy Florida'dan nefret eder."

"Biliyorum, bana da söylerdi. Ama gel gör ki, kendisi oraya gitmek istedi. Şu Hamilton denen adam, orada. Bence onunla buluşmaya gitti. Anlıyorsun değil mi, Joy bir azize sayılmazdı."

"Peki, neden giysilerini ona yollamak yerine yaktın?" Puf-puf. Qwilleran piposunu biraz inceledikten sonra, "Bu tütünde bir gariplik var" dedi. Sonra da içinden, "Dikkat et, Qwill, kaygan zemin üzerindesin" diye düşündü.

"Onlar yalnızca Joy'un istemediği bir kaç paçavraydı" dedi Dan. "Fırında kumaş yakarak çömlleklerin sathında bulanık bir görünüm elde edebilirsin. Yanan gazları denetleyerek her türlü şeyi yakabilirsin... Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" dedi, bir an gözleri çelik kesildi. "Gazetecilerin nasıl olduğunu bilirsin Dan. Biz hep başkalarının işine burnumuzu sokarız. Bu mesleki bir hastalık" diye sevimli bir biçimde yanıtladı. "Biraz daha peynir? İyi Roquefort'dur."

"Sağol, çok tokum dostum. Tanrım, sen de karım gibi insanın beynini didikliyorsun ve aynen bir kemik kokusu almış köpek gibisin."

"Ciddiye alma. Ben yalnızca oyun oynuyorum, hepsi bu. Kadehini doldurayım mı?"

Qwilleran Dan'ın içkisini tazeledi.

"Pekâlâ, bir de şunu yanıtla, seyahate çıkmayacağını söylemiştin ama kuşlar bana Paris'e gideceğini söyledi."

"Amma meraklı bir herifsin! Beni bayağı terlettin" diyerek bir yandan da yanağını kaşıyordu.

"Sanırım bizim çılgın Hixie sana bir şeyler yumurtlamış. Ona sırf yakamı bıraksın diye böyle bir şeyler söylemek zorundaydım. O kadın, erkek delisi, haberin olsun."

"Ama gerçekten gitmeyi planlıyor musun? Buradaki işi bı-rakacaksan, bir arkadaşım atölyeyi kiralamak istiyor da" dedi Qwilleran.

"Bu aramızda kalsın" dedi Dan ve sesini alçaltarak devam etti. "Bu taraflara hiç ısınmadım. Maus'la kontratımı iptal edebilirsem hemen California'ya döneceğim ama bundan emin olmadan kimseye bir şey söylemedim" dedi.

"Bu yüzden mi bütün çanakları kırıp nehre attın?" Dan'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Yeşil ve mavi çömleklerden bahsediyorum. Nehrin dibinde onları çamura batmış bir halde görebilirsin, ıslıl ıslıl parlı-yorlar. 'Yaşayan Sır'dan yapılmış olmalılar."

"Ah, onlar!" dedi Dan. Burbonundan büyük bir yudum aldı. "Onlar bozuk çömleklerdi, onların üzerinde yeni sırlama işlemi uyguladım. Amacım fırınlayıp ısıya dayanıklılıklarını kontrol etmektir. Ama hepsi yüksek ısıda patladılar. Onları atölyede boş yere tutmanın hiç bir anlamı yoktu."

"Peki, neden nehre attın?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Belediye torba başına para istiyor bu çeşit çöpü atmaya.

Maus, o ihtiyar tilki de bana ödetiyor bunu. Biraz tasarruf etmek istedim yalnızca."

"Peki neden gecenin bir yarısı?"

Dan duraksadı. "Benim için gece ya da gündüz fark etmez. Böyle bir sergiden önce insan haliyle yirmi dört saat çalışmak zorunda kalıyor. Fırın çalışmaya başlayınca her iki saatte bir kontrol etmek gerekiyor... Söylesene sen nesin? Bir çeşit polis mi?" diye sordu.

"Bu benim eski bir alışkanlığım" dedi Qwilleran. Zemin daha da kayganlaşıyordu "Eğer yolunda gitmeyen bir şey oldu. ğunu hissedersen hemen araştırırım. Mesela, yedi yüz elli dolarlık bir çek yazıyorum ama biri onu bin dolar artırıyor" dedi ve sakın bir biçimde çömlekçinin yüzüne baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Joy'a bir çek verdim, tatile çıkabilsin diye. Parayı sen tahsil ettin. Ne demek istediğimi anlamış olmalısın" dedi Qwilleran, kravatını gevşeterek.

Dan, "Evet, çeki ben bozdurdum ama bin yedi yüz ellilik bir çekti. Joy buradan aceleyle ayrılırken çeki unutmuş. Zaten kafası gövdesine takılı olmasa onu da bir yerlerde unuturdu. Miami'den beni aradı ve çatı arasında bin yedi yüz elli dolarlık bir çek unuttuğunu söyledi. Ben de onun adına parayı tahsil ettim. Paranın yarısını ona gönderdim. Geri kalanını sergi için kullanabileceğimi söyledi" dedi.

"Bu akşam üzeri bana partinin Los Angeles'li bir restoran sahibi tarafından finanse edildiğini söylemiştin."

Dan özür dileyen gözlerle ona baktı. "Joy'un, senin paranın yarısını bana verdiğini bilmeni istemedim. Seni kızdırmak istemedim... O çekin bin yedi yüz elli dolar olmadığına emin misin? Kim çeki bin dolar artırabilir ki?" diye sordu.

"Çok kolay" dedi Qwilleran. "Sayının önüne bin ekleyerek bunu yapabilirsin."

"Eh, o zaman bunu o yapmış. Çünkü kesinlikle ben yapmadım. Sana onun bir azize olmadığını söylemiştim. On beş sene onunla evli kakaydın sen de bunu anladın dostum..."

Dan sandalyesinde kıpır kıpırdı. "Hay, lanet olası! Sen baş belası herifin tekisin. Eğer iyi huylu bir insan olmasaydım çoktan yumruğu yemiştin. Gerçeği söylemek gerekirse sana kızgın değilim, bunu ispat etmek için de sana bir hediye vermek istiyorum" dedi ve ayağa kalktı. "İçkimi tazele, ben hemen geri döneceğim" diyerek odadan ayrıldı.

Qwilleran'ın kafası karışmıştı. Joy'a çeki yazarken gözlüklerini takmamıştı. Üstelik de duygu yüklü bir andı. Belki de yanlış yazmıştı. Dan'in dönmesini beklerken odayı arşınladı.

"Koko, sen neden saklanıyorsun?" diye kitaplığın yönüne doğru mırıldandı. "Saklandığın yerden çık ve bana biraz moral ver lütfen."

Bir yanıt gelmedi ama uzun kahverengi kuyruğun görünen ucu kitap rafına hızlı hızlı vuruyordu.

Kısa bir süre içinde Dan elinde iki çömlekle geri döndü. Bir tanesi büyük kare bir vazoydu, diğeri ise küçük dikdörtgen bir saksıydı. Büyük olan parça çok nadir rastlanan kırmızı sırta kaplanmıştı.

"İşte" diyerek elindekileri masaya bıraktı. "Kırmızıyı sevdiğini söylemiştin. Bu yüzden şu büyük olan senin, mavi olanını da fotoğrafçı arkadaşın için getirdim, tyi birine benziyor. Çektiği resimlerden bana da birer tane verecek değil mi? Hadi al, çekinme lütfen." Qwilleran başını sallayarak, "Bunları kabul edemeyiz. Bunlar çok değerli" dedi. Sergideki kırmızı çömleklerin üzerindeki fiyat etiketini görmüştü, hepsi de dört haneli rakamlardı. Dan, "Bırak şimdi, al şunları dedim. Ben geri kalan bütün 'Yaşayan Sır'ları sattım. Millet hepsini kapıştı. Elimdeki çekleri görsen gözlerin yuvalarından fırlar. Merak etme, ben bu bin doları başka bir yerden çıkarırım. Sen gazetede iyi bir haber çıkmasını sağla, yeter" dedi Dan çıkıp gittikten sonra Qwilleran yüzüne ateş bastığını hissetti. Yüzleşme, şüphelerinden hiçbirini kesinleştirmemişti. Ya kendisi tamamıyla yanlış bir yoldaydı ya da bu adam sahtekârın tekiydi.

Kitap raflarının arkasından bir homurtu yükseldi. Kedilerden biri ortaya çıktı. Önce kahverengi bir kuyruk görüldü, ardından açık kahve dört ayak ve açık renk bir beden. Onun ardından da kahverengi bir kafa belirdi. Koko tek bir titremeyle bütün tüylerini yerli yerine oturttu.

Qwilleran, "Her şeyi ortaya çıkaracağımı sanmıştım şimdi hiçbir şeyden emin olamıyorum" dedi.

Koko hiç yorum yapmadı, kitaplıktan iskemleye oradan da çalışma masasına atladı. Kırmızı vazoun etrafında dönmeye başlamadan önce bir an durdu. Bedenini masaya iyice yapıştırdı, kuyruğunu dikti ve vazo sanki canlı bir varlıkmiş gibi patile-rinin ucuna basarak bir hırsız sessizliğinde yaklaştı. Burnunu dikkatlice vazoun yüzeyinde gezdirdi, bıyıkları keskin bir açıyla yukarı kalktı. Burnunu kıvırdı, dişlerini gösterdi. Tekrar kok-ladı ve sonra boğazının derinliklerinden, uzaktan gelen bir inleme gibi başlayıp tüyleri diken diken eden bir çığlığa dönüşen bir ses çıkardı.

"İkimiz birden yanılıyor olamayız" dedi Qwilleran. "Adamın söylediği her şey yalan. Joy öldü!"

17

Joy nehirden nefret eder ve korkardı. Şimdi Qwilleran pencereden simsiyah suya tiksintiyle bakıyordu. Koko bile iskeleye çıktıklarında tedirgin olmuştu. Uzun zaman önce iki sanatçı boğulmuştu. Kısa bir süre önce de küçük bir çocuk. Şimdi de Joy ve belki de William karanlık suların içindeydi. Nehrin üzerini sis kaplamıştı, teknelerin sirenleri sanki ağıt yakarcasına ötüyordu.

Qwilleran polis merkezinin numarasını çevirdi, Fluxion'un nöbetçi muhabirinin telefona gelmesini beklerken şimdiye kadar elde ettiği bilgileri kafasında topladı. 'Yaşayan Sır' kesinlikle Joy'un buluşuydu. Daha önce Dan'ı onun defterindeki formülleri kopyalarken görmüştü, işte, şimdi her şey yerli yerine oturuyordu: Dan sergiden önce Joy'un çalışmalarını göstermeyi reddetmişti. Nehrin dibini boylamış olan kırık seramikler Joy'un tipik çalışmalarıydı. Gelen ziyaretçilerin tümü bu muhteşem sırı, üzerini kapladığı çömlekler için fazla gösterişli bulmuşlardı. Oysa Dan bu 'Yaşayan Sır'ı kendine maledecek kadar alçaktı. Joy hayatta olsaydı böyle bir şeye asla cesaret edemezdi.

Lodge Kendall basın odasındaki telefonunun içine bağıırıyordu.

"Seni tekrar rahatsız ettiğim için kusura bakma Lodge" dedi Qwilleran. "Sana geçen hafta ne sorduğumu hatırlıyor musun? Hâlâ nehirde bulunabilecek her türlü şeyle ilgilenmekteyim. Cesetler genelde nerede karaya vuruyor?... Ne kadar uzakta orası? Adaya sürüklenmeleri ne kadar sürer? Her ne kadar şu anda elimde kesin bir kanıt yoksa da polisi uyarmakta bir sakınca yok. Yarın Teğmen Hames'i Basın Kulübü'ne getirmeye ne dersin?.. Güzel! Ne yapabilirsin bir bak. Daha da iyisi, sen onu Altın Pirzola'ya getir... Benim davetlimsiniz. Evet, çaresizlik içerisindeyim."

Koko, hâlâ çalışma masasının üzerinde sinmiş, kırmızı nesneyi şüpheyile gözlüyordu. Mavi olanının da nefis bir parlaklığı vardı ama Koko onunla hiç ilgilenmiyordu.

Kediler renkleri ayırt edemez diye hatırladı Qwilleran. Bunu ona Joy söylemişti. Kırmızı vazoda bu küçük hayvanı huzursuz eden başka bir şey vardı. Aynı şekilde, kitaplıktaki kırmızı kitaptan da Koko rahatsız olmuş, iki kere raftan yere atmıştı.

Qwilleran, kırmızı kitabı başka iki kitabın arasına sıkıştırmış olduğu yerde buldu. Seramik üzerine neredeyse eksiksiz bilgi veren bir kitaptı bu. Qwilleran koltuğuna yerleşti, kitabı karıştırmaya başladı: Kilin sıkıştırılması, çarkın kullanılması, sırn formülü, fırının yakılması bölümlerine göz gezdirdi. Kitabın sonunda da seramik sanatının tarihini ve seramikle ilgili efsaneleri anlatan bir bölüm vardı.

Okuduğu bu son bölümün ortalarına doğru Qwilleran'ın midesi bulanmaya başladı. Sonra birden vücudundaki bütün kanın beynine çıktığını hissetti, sandalyenin kollarını sımsıkı yakaladı. Öfkeyle ayağa fırladı, odanın karşı tarafına hışım ile yürüdü ve çalışma masasının üstünde duran parlak kırmızı vazoya elindeki kitabı bütün gücüyle savurdu. Vazo masanın üzerinden uçarak yerde paramparça olurken kediler de korkuyla kaçıştılar.

Qwilleran elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu kitapla odasından fırladı, balkonun etrafından dolanarak Bir Numara'ya gitti. Robert Maus, bir yandan pazen robdöşambrmın kuşağını bağlamaya çalışırken kapıyı açtı.

"Sizinle konuşmam gerekiyor!" dedi Qwilleran kabaca.

"Tabii, tabii. Lütfen içeri gelin. Herhalde gece haberlerini duydunuz. Altın Pirzola'da bir bomba ihbarı olmuş... Sevgili dostum yoksa hasta mısınız? Titriyorsunuz!"

"Bu evde deli bir adam oturuyor!" diye bağırды Qwilleran.

"Oturun, lütfen oturun. Biraz sakinlesin. Bir bardak seri alır mıydınız?"

Qwilleran sabırsızca başını salladı. "Biraz koyu kahve?"

"Dan karısını öldürdü! Bunu biliyorum, anladınız mı? Kesinlikle biliyorum!"

"Efendim?"

"Ve büyük olasılıkla William'ı da. Ve sanırım ilk kurban da Joy'un kedisiydi. Kedinin bir deneme olduğunu düşünüyorum."

"Bir dakika, özür dilerim" dedi Maus. "Nedir bütün bu abuk sabuk çıkarımlar? Tekrar eder misiniz? Yavaş yavaş lütfen. Gelin, oturun lütfen."

Qwilleran sanki dizleri çözülmüş gibi çöktü. "Koyu bir kahve içmek istiyorum."

"Yalnızca bir dakikanızı rica ediyorum. Hemen kahveniz geliyor."

Avukat odanın mutfak olarak kullanılan küçük bölümüne gitti, Qwilleran da bu arada zihnindekileri toparlamaya çalıştı. Maus elinde kahveyle döndüğünde biraz daha iyiydi. Şüphelerini tekrarladı: "İlk olarak, Graham'ların kedisi ortaldan kayboldu, sonra Joy yok oldu, sonra da William. Bunların hepsini o öldürdü. Bir şeyler yapmamız gerekiyor!"

"Bu akıl almaz bir itham! Kanıtınız nerede sorabilir miyim?"

"Somut bir delil yok ama ben biliyorum." Qwilleran sinirli bir biçimde bıyığına dokundu, en iyisi Koko'nun davranışlarından hiç bahsetmemek diye düşündü. "Aslında" dedi, "yarın, cinayetle ilgili olarak bir detektifle konuşacağım."

Maus bir elini kaldırdı. "Bir dakika! Bunu yapmadan önce bunun sonuçlarını bir gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Sonuçlar mı? Siz insanların tepkisini toplayacağınızdan mı korkuyorsunuz? Özür dilerim Maus, ama şu an buna mecburuz."

"Fakat sizi bu... bu korkunç sonuca vardiyan nedir? Yani Graham neden..."

"Her şey bunu gösteriyor. Joy yıllardan beri kocasından daha başarılıydı. Son zamanlarda da kocasını tamamen gölgede bırakacak, mükemmel bir sırlama tekniği bulmuştu. Oysa adamın dev bir egosu var, bütün ilginin ve başarının onun olmasını istiyordu. Bunun çözümü çok basitti. Neden karısını öldürmesin, onun bulunduğu tekniği kendi yaptığı çömlöklere uygulamasın ve her şeyi kendine mal etmesin? Zaten evlilikleri çok kötü gidiyordu... Neden olmasın? Size söylüyorum! Gerçek bunlar! Joy ortadan kaybolur kaybolmaz onun yeni teknikle sulanmış olan bütün çömlöklelerini ortadan kaldırdı. Onları nerde bulduk biliyor..."

"Beni bağışlayın ama" dedi avukat, Qwilleran'ın sözünü keserek. "Bu vahşi senaryo yorgun bir zihnin hayal ürünüymüş gibi geliyor bana."

Qwilleran aldırmadan devam etti. "Bu arada Dan, Willi-am'ın kendisinden şüphelendiğini farketti. Bu yüzden onu susturması gerekiyordu. Kabul etmelisiniz ki, William ortada hiç neden yokken birdenbire kayboldu.

Avukat inanmayan gözlerle bakıyordu.

"Dahası" diye devam etti gazeteci, "Dan ülkeyi terketmek için hazırlanıyor. Elimizi çabuk tutmalıyız!"

"Bir soru, eğer yanıtlama lütfunda bulunursanız soracağım: Bana birinci dereceden delil gösterebilir misiniz?"

"Cesetler mi nerede? Hiç kimse onları bulamayacak. İlk başta onları nehre attığını düşündüm. Daha sonra o mide bulandırıcı, iğrenç gerçeği buldum -işte bu kitapta buldum!" Qwilleran tereddüt içerisindeki dinleyicisine doğru kırmızı kitabı salladı. "Eski zamanlarda Çin'de istemedikleri bebekleri öldürdükten sonra cesetlerini çömlek ocaklarına atarlarmış."

Maus hiç bir tepki göstermedi. Donmuş gibiydi.

"Alt katta bulunan ocaklar iki yüz otuz dereceye kadar ısıtılabilir. Cesetler hiçbir zaman bulunamayacak."

"Dehşet verici!" diye fısıldadı avukat.

"Maus, hatırlıyorsunuz değil mi, geçen hafta tenis kulübü aşırı dumandan şikâyet etmişti. William ortada bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Genellikle çömlekler yirmi dört saat pişirilir ve daha sonra yine yirmi dört saat soğumaya bırakılırlar. Eğer çok fazla ısıtırsanız patlar! Atölyenin kapısı kilitli oluyordu ama William Altı Numara'daki gizli delikten ocakların bulunduğu odayı görebiliyordu. Siz bu gizli deliği hiç görmüş müydünüz?"

Maus başını salladı.

"Bu kitapta bir başka hikâye daha var" dedi Qwilleran. "Olay birkaç yüzyıl önce Çin'de olmuş. Çömlek fırını yanarken çiftlik hayvanlarından biri yanlışlıkla içeri girmiş ve hayvan orada yanmış. O fırında pişirilen çömlekler hiç beklenmedik derecede parlak kırmızı olmuşlar!"

Avukat son derece rahatsız bir ifadeyle bakıyordu.

"Joy'un kedisi muhtemelen ilk denemeydi" diye tekrarladı Qwilleran.

Maus, "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. İzin verin bu konuyu sabah konuşalım. Biraz düşünmem gerekiyor" dedi.

O gece Qwilleran uyumasının imkânsız olduğunu düşündü. Yatıyor, tekrar kalkıyor, okumaya çalışıyor, dairesinin içinde sürekli volta atıyordu. Koko da uyanık ve kaygılıydı, endişeli gözlerle Qwilleran'ı izliyordu. Qwilleran bir an için viskiyle zom olmayı düşündü, Koko'yla göz göze gelince vazgeçti. Sonunda ilaç dolabında öksürük şurubu olabileceğini hatırladı, güçlü bir sakinleştirici vardı şurubun içinde. Double doz aldı.

Kısa bir süre içinde rüya göremeyecek kadar derin bir uykuya dalmıştı. Karanlıkta teknelerin sis kornalarının acı seslerini duymuyordu bile.

İlacın etkisiyle kendinden geçmiş olarak daldığı uykusundan ansızın fırladı ve karanlıkta, yatakta oturarak bir patlama olmuş olabileceğini düşündü. Bir anda nerede olduğunu hatırladı. Çömlek fırını infilak etmiş olmalıydı! Uzanarak abajuru yaktı.

Patlama filan olmamıştı -yalnızca bir insan bedeni yere düşmüş, bir sandalye parçalanmış ve bir kafa seramik yer karolarında parçalanmış, bir pencere camı kırılmıştı. Yerde kana bulanmış kafasıyla Dan Graham yatıyordu. Adamın bacakları arap saçına dönmüş gri bir yün yumağının arasına dolanmıştı. Oda dev bir örümcek ağı gibi gri bir yünle örülmüştü.

Koko kitaplığın üzerinde oturuyordu, kulakları dimdik, çekik gözleri lambanın ışığında kıpkırmızıydı.

"İşte, her şey böyle oldu" diye anlatıyordu Qwilleran, Perşembe akşamı, yemeğe çıkmadan önce Altı Numara'ya gelen Rosemary'ye. Qwilleran yeni takım elbisesini ilk defa giyiyordu,

Rosemary'i Altın Pirzola'ya yemeğe götürecekti. Tartıldığında on kilo verdiğini öğrenmişti. Ayrıca kendisini on yaş genç hissediyordu.

"Koko senin getirmiş olduğun yün yumağı ile ağ döşeyip tuzak kurmuş. Böylece Dan da karanlıkta takılıp düştü" diye anlattı Qwilleran.

"Koko'nun yaptığını nereden biliyorsun? Büyük ihtimalle Yum Yum'du" dedi Rosemary.

"Senin kadınsı içgüdülerin karşısında saygıyla eğiliyorum. Lütfen şovenistliğimi affet."

"Dan sana neyle saldıracaktı? Gazetelerden birinde bunun küt bir alet, bir diğerinde ise tahta bir sopa olduğu yazıyor."

"Asla inanmayacaksın ama o bir oklavaydı! Çömlekçile' rin çömlek kilinin kalın katmanını biçimlendirmek için kullandığı ağır ahşap bir oklava. Dan bu tuzağa takıldığında, sıkıca kavradığı oklava da elinden fırladı ve camı kırdı!"

Rosemary şaşkınlıkla başını salladı. "O çok zeki bir adam değildi ama aptal da değildi. Böyle bir şeyden yakayı kurtarabileceğini düşünmesine şaşırdım doğrusu."

"Ülke dışına çıkmak üzere hazırlanıyordu. Renault'suna valizlerini doldurmuş, sabah erken bir saatte ayrılacaktı. Kendi sergisiyle ilgili haberleri bile okumadan gidecekti."

Kediler, Rober Maus'un gönderdiği biftek ve ıstiridye pa-tesini henüz bitirmişlerdi. Masanın üzerine çıkmışlar, yüzlerini ve patilerini temizliyorlardı. Qwilleran gururla ve minnettarlıkla onları izledi. Daktilonun üzerindeki kâğıda yazılmış pb'yi hatırladı.

"Yalnızca tek bir konuda yanıldım" diye devam etti. "Wil-liam'ın cesedini bulabildiler. Eğer Dan tek bir cinayet işlemiş olsaydı, Joy'un sırlama tekniğiyle ün yaparak yükselebilirdi. Ama William'i, içkisine kurşun oksit katarak zehirleyince işi bitikti artık. Williatn'm cesedini fırında yakamazdı çünkü fırının içi soğumaya bırakılmış çömleklerle doluydu. Bu yüzden onu bodrum katındaki kil odasına attı."

Kapı çaldı. Qwilleran Htxie'yi içeri buyur etti.

"Buz şingirtıları mı duydum acaba?" diye sordu Hixie.

"Basın Kulübü'nün Koko'ya gönderdiği şampanyayı açacaktık. Ve Yum Yum'a da." diye ekledi Qwilleran, Rosemary'ye bakarak.

Hixie, "Merak ediyorum. Teahandle, Hansblow, vesaire, vesaire, bu işe nasıl tepki gösterdiler? Televizyon dahil her yerde bu olay var. Bahse girerim artık Maus köşeye sıkıştı!"

"Onun için hayırlı oldu. Avukatlıktan istifa edecek ve her zaman yapmak istediği şeyi yapacak; bir restoran açacak."

Kapı bir kere daha çalındı. Sinirli ve aceleci bir çalıştı bu. Charlotte Roop dişlerini sıkmış ve dudaklarını büzmüş, kapıda duruyordu. İçeriye öfkeli adımlarla yürüyerek, "Bay Qwilleran, bir içki istiyorum. Sert bir şey olsun. Seri olabilir."

"Elbette, Bayan Roop. Sanırım serimiz var. Ya da şampaya alır mıydınız?"

"Sinirlerimi yatıştıracak bir şeylere ihtiyacım var." Tu remekte olan elini boğazına götürdü.

"Cennet Aşevleri cirinden ayrıldım. Üstelik de büyük bir moral bozuklu; içerisinde istifa ettim!"

"Ama işinizi çok severdiniz!" diye karşı çıktı Rosemary. "Ne oldu?" diye sordu Qwilleran.

"Üç patron da" diye titrek bir sesle başladı Charlotte, "son derece saygı duyduğum bu adamlar, iş hayatımda şu ana kadar karşılaştığım en ahlaksız şeyi yaptılar. Bir konuşmaya kulak misafiri oldum -elbette istemeden oldu- toplantı odasında.... Bu seri mi? Teşekkür ederim, Bay Qwilleran." Dikkatlice bir yudum aldı.

"Eee, devam et" dedi Hixie. "Ne işler çeviriyorlardı?"

Charlotte şaşkınlık içerisinde baktı. "Bunu nasıl anlatabilirim? Bunu kelimelere dökmek bile utanç ve ızdırap veriyor bana... Bay Sorrel'in restoranını, batırmaya çalışanlar bunlarmış!"

Qwilleran. "Cennet Aşevleri, Altın Pirzola'yla aynı kategoride bir yer değil ki. Rekabet etmelerine gerek yok."

"Altın Pirzola" diye açıkladı Charlotte, "son derece önemli bir noktada, üç otobanın birleştiği bir köşede bulunuyor. Aşevleri sendikası, brokerler aracılığıyla, bunu satın almaya

çalışıyorlardı ama Bay Sorrel kesinlikle satmak istemedi. Bunun üzerine onlar da alçakça oyunlara başvurdular. İnanın dehşete düştüm!"

"Mahkemede tanıklık eder misiniz?" dedi Qwilleran.

"Evet, kesinlikle ederim! Onların gangster dostları gözdağı vererek tehdit etseler bile!"

"Seni harcayabilirler" dedi Hixie.

"Eğer Bay Maus bir restoran açarsa, siz orayı yönetebilirsiniz" dedi Rosemary.

Üç hanım sohbe daldılar. Qwilleran yarım kulakla onları dinlerken hoş düşüncelere daldı. Tatlı sesli Rosemary'den hoşlanıyordu, kendini onun yanında rahat hissediyordu ve birinin yanında kendini rahat hissedebilmesi de onun için çok önemli olmaya başlamıştı. Joy'la yaşadığı bu kısacık duygusal birliktelik yalnızca yanlış bir zamanda atılmış yanlış bir adımdı. Joy'un hatırası çok eski bir döneme aitti. Artık en sevdiği rengin kırmızı olduğunu kesinlikle düşünmüyordu.

Masadan bir tıkırtı geldi, başını kaldırınca daktilonun klavyesinin üzerinde yürümekte olan Koko'yu gördü.

"Baksanıza!" diye ciyakladı Hixie. "Daktiloda yazı yazıyor!"

Qwilleran yürüdü ve kâğıda baktı. Gözlüklerini taktı ve tekrar baktı.

"Yiyecek 'bir lokma' bir şey ısmarlıyor" dedi gazeteci. "Maus Evi'ne taşındığımızdan beri havyarı çok sever oldu."

Koko sağ patisiyle H harfinin, soluyla V'nin, sonra Y ve R'nin üzerine basmıştı.

MACERAPEREST KİTAPLAR POLİSİYE

Lawrence Block'tan "Matthew Scudder Polisiyeleri":

- Mezartaşları Arasında Gezinti
- Mezbahada Dans
- Tahtalıköye Bir Bilet
- Bıçak Sırtı
- Kutsal Bar Kapandığında
- Ölmenin Sekiz Milyon Yolu
- Buzkıracağı Cinayetleri
- Ölümün Ortasında
- Cinayet ve Yaratma Zamanı
- Babaların Günahları

Lawrence Block'tan "Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları":

- "Gönülçelen" Hırsız
- Kütüphanedeki Hırsız
- Kendini Humphrey Bogart Sanan Hırsız
- Polisiye Roman Okuyan Hırsız
- Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız
- Spinoza Felsefesi Öğrenen Hırsız
- Kipling'den Alıntı Yapmayı Seven Hırsız
- Dolaptaki Hırsız
- Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız

Sue Grafton'dan "Kinsey Millhone Polisiyeleri":

- Lanetli'nin 'L'si
- Katil'in 'K'si
- Jest'in 'J'si
- İftira'nın Tsi
- Hesaplaşma'nın 'H'si

- Gerilim'in 'G'si
- Firar'ın 'F'si
- Esrarengiz'in 'E'si
- Delikanlı'nın 'D'si
- Cinayet'in 'C'si
- Baskın'ın 'B'si
- Ateş'in 'A'sı

John Harvey'in "Charlie Resnick Polisiyeleri":

- Yalnız Kalpler Cinayetleri

Richard North Patterson'un; "Mahkeme Polisiyeleri"

- Birinci Dereceden Cinayet

Celil Oker'den "Remzi Ünal Polisiyeleri"

- Kramponlu Ceset
- Çıplak Ceset
- 1000 Lot'luk Ceset

Lilian Jackson Braun'dan "Jim Qwilleran" Polisiyeleri

- Kırmızı Gören Kedi
- Çenesini Tutamayan Kedi
- Kanepe Atıştıran Kedi
- Tersten Okuyan Kedi

Tami Hoag

- Gece Günahları
- Günah Kadar Suçlu

Val McDermid'den "Kate Brannigan Polisiyeleri":

- Öldürücü Darbe
- Ters Tepki
- Kırık Çete

MACERAPEREST ÇİZGİLER

Teks "Özel" Albümleri

- Büyük Macera!
- Kanunsuz Topraklar

Martin Mystere "Dev" Albümleri

- Nobel Baba'nın Sırları
- Xanadu